

Efekty uczenia się dla kierunku logopedia

1. **Przyporządkowanie kierunku studiów do dziedzin/y nauki i dyscyplin/y naukowych/ej lub dziedzin/y sztuki i dyscyplin/y artystycznych/ej:** kierunek przyporządkowano do dziedziny nauk humanistycznych, dyscypliny naukowej: językoznawstwo (56%), dziedziny nauk społecznych, dyscyplin naukowych: pedagogika (24%), psychologia (10%), dziedziny nauk medycznych i nauk o zdrowiu, dyscypliny naukowej: nauki medyczne (10%); dyscyplina naukowa wiodąca: językoznawstwo.
2. **Profil kształcenia:** ogólnoakademicki.
3. **Poziom kształcenia i czas trwania studiów/liczba punktów ECTS:** studia pierwszego stopnia – licencjackie, 6 semestrów/180 ECTS.
4. **Numer charakterystyki poziomu Polskiej Ramy Kwalifikacji – 6.**
5. **Absolwent:** studiów logopedycznych w zakresie kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela logopedy jest gotowy do podjęcia szeroko rozumianej pracy edukacyjnej z dziećmi i młodzieżą z zaburzeniami mowy, z trudnościami w nabywaniu języka oraz uczeniu się czytania i pisania. Potrafi podejmować działania profilaktyczne, interwencyjne i diagnostyczne oraz prowadzić terapię logopedyczną. Umie współpracować z lekarzami, psychologami, pedagogami i innymi specjalistami w zakresie przewidzianym przez studiowany kierunek. Posiada interdyscyplinarną wiedzę (dotyczącą głównie zachowań językowych w normie i patologii) i umiejętności, które pozwalają na pracę w: placówkach oświatowych (przede wszystkim w przedszkolach, szkołach podstawowych), gabinetach prywatnych, fundacjach i stowarzyszeniach pomagających osobom z trudnościami w komunikacji językowej. Jako specjalista w zakresie emisji głosu oraz kształtowania prawidłowości i korygowania wad wymowy, może również podjąć pracę w rozgłośniach radiowych i stacjach telewizyjnych oraz innych placówkach zatrudniających ludzi zawodowo posługujących się głosem.
 - 5.1. **Tytuł zawodowy nadawany absolwentom:** licencjat.
6. **Wymagania ogólne.** Do uzyskania kwalifikacji pierwszego stopnia wymagane jest osiągnięcie wszystkich poniższych efektów uczenia się.

Kod składnika opisu charakterystyki efektów uczenia się w dziedzinie nauk humanistycznych/dyscyplinie naukowej: językoznawstwo, dziedzinie nauk społecznych/dyscyplinach naukowych: pedagogika, psychologia, dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu/dyscyplinie naukowej: nauki medyczne	Opis charakterystyk drugiego stopnia efektów uczenia się Polskiej Ramy Kwalifikacji	Symbol efektu kierunkowego	Treść efektu kierunkowego
WIEDZA: absolwent zna i rozumie			
H/JA_P6S_WG S/PA_P6S_WG S/PSA_P6S_WG M/NMA_P6S_WG	w zaawansowanym stopniu – wybrane fakty, obiekty i zjawiska oraz dotyczące ich metody i teorie wyjaśniające złożone zależności między nimi, stanowiące podstawową wiedzę ogólną z zakresu dyscyplin naukowych lub artystycznych tworzących podstawy teoretyczne oraz wybrane zagadnienia wiedzy szczegółowej – właściwe dla programu studiów	KP6_WG1	miejsce logopedii w systemie nauk zajmujących się człowiekiem, jej specyfikę przedmiotową i metodologiczną; powiązania logopedii z dyscyplinami, których dorobek wykorzystuje logopedia
		KP6_WG2	istotne w logopedii teorie i metodologie z zakresu dyscyplin współtworzących logopedię
		KP6_WG3	uwarunkowania i funkcje wychowania oraz edukacji; proces wychowania, jego dynamikę i strukturę
		KP6_WG4	terminologię logopedyczną oraz terminologię z dyscyplin wykorzystywanych w logopedii w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu
		KP6_WG5	system fonetyczno-fonologiczny języka polskiego
		KP6_WG6	warunki złożoności i zmienności języka oraz jego budowy i znaczeń
		KP6_WG7	uwarunkowania, cechy i funkcje komunikowania; metody i reguły komunikacji; techniki i metody usprawniania komunikacji
		KP6_WG8	zasady kultury języka
		KP6_WG9	różnicowanie języka pod względem kryteriów istotnych w pracy logopedy
		KP6_WG10	pojęcia i teorie socjolingwistyki
		KP6_WG11	elementy logopedii międzykulturowej

		KP6_WG12	gramatykę i leksykę umożliwiającą komunikowanie się w wybranym języku obcym ogólnym i fachowym na poziomie B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego
		KP6_WG13	metody analizy i interpretacji tekstów oraz wytworów kultury; a także możliwości ich wykorzystania w logopedii
		KP6_WG14	budowę i funkcje organizmu człowieka oraz odchylenia od budowy i funkcji prawidłowych, istotne z punktu widzenia logopedii
		KP6_WG15	klasyfikowanie, diagnozowanie i metody terapii istotne w zawodzie logopedy
		KP6_WG16	rozwój kompetencji językowej w normie i patologii
		KP6_WG17	zasady profilaktyki logopedycznej i stymulacji prawidłowego rozwoju mowy
		KP6_WG18	rolę wczesnej interwencji logopedycznej
		KP6_WG19	psychologiczne uwarunkowania rozwoju języka i myślenia dziecka oraz podstawy neuropsychologii
		KP6_WG20	rolę integracji sensorycznej w rozwoju mowy i przyswajaniu języka
		KP6_WG21	metodykę postępowania logopedycznego i zasady konstruowania programów terapii logopedycznej
		KP6_WG22	problematykę zaburzeń języka i mowy, ich uwarunkowania, klasyfikowanie, diagnozowanie i metody terapii
		KP6_WG23	metody rewalidacji indywidualnej
		KP6_WG24	zagadnienia czynności czytania i pisania, zasady diagnozy i terapii dysleksji
		KP6_WG25	pojęcia i funkcje logopedii artystycznej
		KP6_WG26	możliwości zastosowania wybranych metod edukacji teatralnej w praktyce logopedycznej
		KP6_WG26	pojęcia i funkcje logorytmiki, jej znaczenie w terapii

			logopedycznej
		KP6_WG27	problematykę psychologiczną, istotną z punktu widzenia zawodu logopedy, w tym strategię oddziaływań psychologicznych
		KP6_WG28	problematykę pedagogiczną, istotną z punktu widzenia zawodu logopedy, w tym strategię oddziaływań pedagogicznych
<p>H/JA_P6S_WK S/PA_P6S_WK S/PSA_P6S_WK M/NMA_P6S_WK</p>	fundamentalne dylematy współczesnej cywilizacji	KP6_WK1	techniki pozyskiwania danych z zakresu logopedii; nowoczesne narzędzia i technologie badawcze wykorzystywane w pracy logopedy
	podstawowe ekonomiczne, prawne, etyczne i inne uwarunkowania różnych rodzajów działalności zawodowej związanej z kierunkiem studiów, w tym podstawowe pojęcia i zasady z zakresu ochrony własności przemysłowej i prawa autorskiego	KP6_WK2	różne rodzaje struktur i instytucji zajmujących się logopedią, ich specyfikę, zadania i zasady funkcjonowania; relacje między strukturami i instytucjami społecznymi
		KP6_WK3	prawne, organizacyjne i etyczne uwarunkowania wykonywania działalności zawodowej w ramach logopedii, w tym zagadnienia związane z zawodem nauczyciela
	podstawowe zasady tworzenia i rozwoju różnych form przedsiębiorczości	KP6_WK4	zagadnienia związane z funkcjonowaniem i zadaniami szkoły jako instytucji wychowawczej
		KP6_WK5	proces planowania pracy pedagogicznej
		KP6_WK6	cele pracy opiekuńczo-wychowawczej; istotę programu wychowawczego; znaczenie edukacji dla bezpieczeństwa
		KP6_WK7	procesy wspomagania uczniów w rozwoju
		KP6_WK8	współczesne podejście do problemów uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi i wynikające z niego nowe formy edukacji; specyfikę funkcjonowania takich uczniów, w tym uczniów szczególnie uzdolnionych
		KP6_WK9	podstawowe pojęcia i zasady ochrony własności intelektualnej i prawa autorskiego
		KP6_WK10	zagadnienia edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia; znaczenie aktywności fizycznej na co dzień
		KP6_WK11	podstawowe pojęcia i zasady z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy

		KP6_WK12	podstawowe pojęcia i zasady z zakresu ergonomii
		KP6_WK13	podstawowe pojęcia i zasady z zakresu etykiety
		KP6_WK14	podstawowe zasady i normy etyczne
UMIEJĘTNOŚCI: absolwent potrafi			
H/JA_P6S_UW S/PA_P6S_UW S/PSA_P6S_UW M/NMA_P6S_UW	wykorzystywać posiadaną wiedzę – formułować i rozwiązywać złożone i nietypowe problemy oraz wykonywać zadania w warunkach nie w pełni przewidywalnych przez: – właściwy dobór źródeł i informacji z nich pochodzących, dokonywanie oceny, krytycznej analizy i syntezy tych informacji, – dobór oraz stosowanie właściwych metod i narzędzi, w tym zaawansowanych technik informacyjno-komunikacyjnych	KP6_UW1	identyfikować problemy językowe i komunikacyjne jednostek i grup społecznych, istotne w pracy logopedy
		KP6_UW2	ocenić przydatność różnorodnych metod, narzędzi, procedur i praktyk do realizacji zadań i rozwiązywania problemów dotyczących sfery zawodowej oraz właściwie je stosować
		KP6_UW3	podjąć działania z zakresu logopedii odpowiadające potrzebom jednostki oraz grupy społecznej
		KP6_UW4	wyszukiwać, analizować, oceniać, selekcjonować, przechowywać i użytkować informacje z wykorzystaniem różnych źródeł i technologii
		KP6_UW5	posługiwać się sprzętem i aparaturą stosowanymi w logopedii
		KP6_UW6	wykorzystywać wiedzę, metody i narzędzia z zakresu językoznawstwa, istotne w pracy zawodowej logopedy
		KP6_UW7	wykorzystywać wiedzę, metody i narzędzia z zakresu psychologii, istotne w pracy zawodowej logopedy
		KP6_UW8	wykorzystywać wiedzę, metody i narzędzia z zakresu pedagogiki, istotne w pracy zawodowej logopedy
		KP6_UW9	wykorzystywać wiedzę, metody i narzędzia z zakresu medycyny, istotne w pracy zawodowej logopedy
		KP6_UW10	łączyć wiedzę z dyscyplin charakterystycznych dla logopedii w zakresie umożliwiającym diagnozę poziomu kompetencji językowej i komunikacyjnej jednostki oraz właściwe oddziaływanie profilaktyczne i terapeutyczne
		KP6_UW11	analizować teksty pod względem kryteriów istotnych z punktu widzenia logopedii
		KP6_UW12	oceniać, krytycznie analizować i wykorzystywać

			informacje z różnych źródeł
		KP6_UW13	analizować wytwory kultury
		KP6_UW14	przygotować prace pisemne dotyczące zagadnień właściwych dla kierunku studiów, z wykorzystaniem tekstów naukowych
		KP6_UW15	przewodzić dokumentację dotyczącą podejmowanych działań z zakresu logopedii
		KP6_UW16	zastosować zdobytą wiedzę z zakresu ochrony własności intelektualnej i prawa autorskiego
		KP6_UW17	zastosować zdobytą wiedzę z zakresu edukacji zdrowotnej, promocji zdrowia i kultury fizycznej
		KP6_UW18	zastosować zdobytą wiedzę z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy
		KP6_UW19	zastosować zdobytą wiedzę z zakresu ergonomii
		KP6_UW20	zastosować zdobytą wiedzę z zakresu etykiety
		KP6_UW21	posługiwać się zasadami i normami etycznymi
H/JA_P6S_UK S/PA_P6S_UK S/PSA_P6S_UK M/NMA_P6S_UK	komunikować się z otoczeniem z użyciem specjalistycznej terminologii	KP6_UK1	poprawnie stosować terminologię i pojęcia w zakresie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych, właściwych dla logopedii
	brać udział w debacie – przedstawiać i oceniać różne opinie i stanowiska oraz dyskutować o nich	KP6_UK2	skutecznie i świadomie się komunikować z jednostką oraz grupą społeczną
		KP6_UK3	rozpoznać sytuację zagrożenia i konfliktu w praktyce zawodowej, skutecznie się w niej komunikować
		KP6_UK4	merytorycznie argumentować oraz formułować wnioski
	posługiwać się językiem obcym na poziomie B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego	KP6_UK5	przygotować i przedstawić wystąpienie ustne właściwe dla studiowanego kierunku
		KP6_UK6	dokonać prezentacji i autoprezentacji przy wykorzystaniu różnych technik
		KP6_UK7	wypowiadać się w języku obcym, zgodnie z wymaganiami określonymi dla poziomu B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego

H/JA_P6S_UO S/PA_P6S_UO S/PSA_P6S_UO M/NMA_P6S_UO	planować i organizować pracę indywidualną oraz w zespole współdziałać z innymi osobami w ramach prac zespołowych (także o charakterze interdyscyplinarnym)	KP6_UO1	planować, projektować i realizować działania związane z pracą logopedy, z uwzględnieniem obowiązujących norm oraz dostępnych warunków
		KP6_UO2	posługiwać się systemami normatywnymi oraz regułami (prawnymi, zawodowymi i etycznymi) w celach związanych z logopedią
		KP6_UO3	współdziałać i pracować w grupie, przyjmując w niej różne role
		KP6_UO4	nawiązywać współpracę z nauczycielami, innymi specjalistami oraz środowiskiem pozaszkolnym w zakresie istotnym w pracy logopedy
		KP6_UO5	określić priorytety służące realizacji określonego przez siebie lub innych zadania
H/JA_P6S_UU S/PA_P6S_UU S/PSA_P6S_UU M/NMA_P6S_UU	samodzielnie planować i realizować własne uczenie się przez całe życie	KP6_UU1	samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać umiejętności profesjonalne związane z zawodem logopedy
KOMPETENCJE SPOŁECZNE: absolwent jest gotów do			
H/JA_P6S_KK S/PA_P6S_KK S/PSA_P6S_KK M/NMA_P6S_KK	krytycznej oceny posiadanej wiedzy i odbieranych treści uznawania znaczenia wiedzy w rozwiązywaniu problemów poznawczych i praktycznych oraz zasięgania opinii ekspertów w przypadku trudności z samodzielnym rozwiązaniem problemu	KP6_KK1	świadomego korzystania ze zdobytej wiedzy i umiejętności z zakresu logopedii oraz powiązanych z nią dziedzin
		KP6_KK2	uczenia się przez całe życie
		KP6_KK3	świadomej oceny własnych ograniczeń i zwrócenia się, w razie potrzeby, do opiekuna praktyk, innych nauczycieli, współpracowników, przełożonych i ekspertów
		KP6_KK4	autorefleksji nad rozwojem zawodowym
H/JA_P6S_KO S/PA_P6S_KO S/PSA_P6S_KO M/NMA_P6S_KO	wypełniania zobowiązań społecznych, współorganizowania działalności na rzecz środowiska społecznego	KP6_KO1	inicjowania działań lub włączania się w działalność na rzecz jednostek i środowiska społecznego w zakresie związanym z zawodem logopedy
		KP6_KO2	dbania o poprawny język i skuteczną komunikację

	inicjowania działań na rzecz interesu publicznego	KP6_KO3	myślenia i działania w sposób przedsiębiorczy w zakresie zawodu logopedy
	myślenia i działania w sposób przedsiębiorczy	KP6_KO4	uczestniczenia w życiu kulturalnym
H/JA_P6S_KR S/PA_P6S_KR S/PSA_P6S_KR M/NMA_P6S_KR	odpowiedzialnego pełnienia ról zawodowych, w tym: – przestrzegania zasad etyki zawodowej i wymagania tego od innych, – dbałości o dorobek i tradycje zawodu	KP6_KR1	rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym, dbałości o dorobek i tradycje zawodu
		KP6_KR2	przestrzegania zasad etyki zawodowej w pracy logopedy
		KP6_KR3	udzielania wsparcia i pomocy oraz okazywania empatii i szacunku jednostkom i grupom społecznym w zakresie działań zawodowych logopedy

7. Objąsnienie oznaczeń:

Objąsnienie oznaczeń kodu skłádnika opisu w dziedzinie i dyscyplinie naukowej oraz artystycznej

H/JA_P6S	– charakterystyki drugiego stopnia w dziedzinie nauk humanistycznych/ dyscyplinie językoznawstwo dla studiów pierwszego stopnia o profilu ogólnoakademickim
S/PA_P6S_KO	– charakterystyki drugiego stopnia w dziedzinie nauk społecznych/ dyscyplinie pedagogika dla studiów pierwszego stopnia o profilu ogólnoakademickim
S/PSA_P6S_KO	– charakterystyki drugiego stopnia w dziedzinie nauk społecznych/ dyscyplinie psychologia dla studiów pierwszego stopnia o profilu ogólnoakademickim
M/NMA_P6S_KR	– charakterystyki drugiego stopnia w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu/ dyscyplinie nauki medyczne dla studiów pierwszego stopnia o profilu ogólnoakademickim

Objąsnienia oznaczeń komponentów efektów uczenia się wspólne dla opisu symbolu efektu uczenia się oraz kodu skłádnika opisu w dziedzinie nauki i dyscyplinie naukowej oraz artystycznej

W	– kategoria wiedzy, w tym:
G(po W)	– podkategoria <i>zakres i głąbia</i> ,
K(po W)	– podkategoria <i>kontekst</i> ,
U	– kategoria umiejętności, w tym:
W(po U)	– podkategoria w zakresie <i>wykorzystanie wiedzy</i> ,
K(po U)	– podkategoria w zakresie <i>komunikowanie się</i> ,
O(po U)	– podkategoria w zakresie <i>organizacja pracy</i> ,
U(po U)	– podkategoria w zakresie <i>uczenie się</i> .
K (po podkreślniku)	– kategoria kompetencji społecznych, w tym:
K (po Kpo podkreślniku)	– podkategoria w zakresie <i>ocena</i> ,
O (po Kpo podkreślniku)	– podkategoria w zakresie <i>odpowiedzialność</i> ,
R (po Kpo podkreślniku)	– podkategoria w zakresie <i>rola zawodowa</i> .
01, 02, 03 i kolejne	– numer efektu uczenia się

Objąsnienia oznaczeń symbolu efektu kierunkowego

K (przed podkreślnikiem)	– kierunkowe efekty uczenia się
A (przed podkreślnikiem)	– profil ogólnoakademicki
6	– studia pierwszego stopnia

Oznaczenia dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz artystycznych

Lp.	Dziedzina nauki/sztuki/ symbol kodu	Dyscyplina naukowa/artystyczna/ symbol kodu
1	Dziedzina nauk humanistycznych/ H	1) archeologia/ A
		2) filozofia/ F
		3) historia/ H
		4) językoznawstwo/ J
		5) literaturoznawstwo/ L
		6) nauki o kulturze i religii/ KR
		7) nauki o sztuce/ NSz
2	Dziedzina nauk inżynierijsko-technicznych/ IT	1) architektura i urbanistyka/ AU
		2) automatyka, elektronika i elektrotechnika/ AE
		3) informatyka techniczna i telekomunikacja/ IT
		4) inżynieria biomedyczna/ IB
		5) inżynieria chemiczna/ IC
		6) inżynieria lądowa i transport/ IL
		7) inżynieria materiałowa/ IM
		8) inżynieria mechaniczna/ IMC
		9) inżynieria środowiska, górnictwo i energetyka/ ISG
3	Dziedzina nauk medycznych i nauk o zdrowiu/ M	1) nauki farmaceutyczne/ NF
		2) nauki medyczne/ NM
		3) nauki o kulturze fizycznej/ NKF
		4) nauki o zdrowiu/ NZ
4	Dziedzina nauk rolniczych/ R	1) nauki leśne/ NL
		2) rolnictwo i ogrodnictwo/ RO
		3) technologia żywności i żywienia/ TZ
		4) weterynaria/ W
		5) zootechnika i rybactwo/ ZR
5	Dziedzina nauk społecznych/ S	1) ekonomia i finanse/ EF
		2) geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna/ GEP
		3) nauki o bezpieczeństwie/ NB
		4) nauki o komunikacji społecznej i mediach/ NKS
		5) nauki o polityce i administracji/ NPA
		6) nauki o zarządzaniu i jakości/ NZJ
		7) nauki prawne/ NP.
		8) nauki socjologiczne/ NS
		9) pedagogika/ P
		10) prawo kanoniczne/ PK
		11) psychologia/ PS
6	Dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych/ XP	1) astronomia/ AS
		2) informatyka/ I
		3) matematyka/ MT
		4) nauki biologiczne/ NBL
		5) nauki chemiczne/ NC
		6) nauki fizyczne/ NF
		7) nauki o Ziemi i środowisku/ NZ
7	Dziedzina nauk teologicznych/ TL	1) nauki teologiczne/ NT

8	Dziedzina sztuki/ SZ	1) sztuki filmowe i teatralne/ SFT
		2) sztuki muzyczne/ SM
		3) sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki/ SP

TREŚCI KSZTAŁCENIA

Kierunek studiów: logopedia

Poziom studiów: studia pierwszego stopnia-licencjackie

Profil kształcenia: ogólnoakademicki

Forma studiów: stacjonarne

Wymiar kształcenia: 6 semestrów

Liczba punktów ECTS konieczna do ukończenia studiów: 180 punktów ECTS

Tytuł zawodowy nadawany absolwentom: licencjat

CHARAKTERYSTYKA TREŚCI KSZTAŁCENIA – GRUPY TREŚCI

I. WYMAGANIA OGÓLNE

1. Język obcy I

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie kompetencji językowych (rozumienie tekstu słuchanego, czytanego, mówienie, pisanie), zgodnie z tabelą wymagań ESOKJ, pozwalających studentom na posługiwanie się językiem obcym na poziomie B2, to jest: rozumienie znaczenia głównych wątków przekazu zawartego w jasnych, standardowych wypowiedziach, które dotyczą znanych im spraw i zdarzeń typowych dla pracy, szkoły, czasu wolnego itd. Radzenie sobie w większości sytuacji komunikacyjnych, które mogą się zdarzyć podczas podróży w rejonie, gdzie mówi się danym językiem. Tworzenie prostych, spójnych wypowiedzi na tematy, które są znane studentom i/lub ich interesują. Wprowadzenie podstawowej terminologii specjalistycznej z wykorzystaniem prostych tekstów w języku obcym.

Treści merytoryczne: materiał leksykalno-gramatyczny umożliwiający przygotowanie do komunikacji w języku obcym w zakresie tematycznym dotyczącym życia codziennego. Zapoznanie z obyczajami i kulturą krajów danego obszaru językowego. Podstawowa terminologia specjalistyczna.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): procesy komunikowania interpersonalnego i społecznego w języku obcym oraz wiedzę leksykalną i gramatyczną, niezbędną do rozumienia i formułowania wypowiedzi w języku obcym, zgodnie z tabelą wymagań dla poziomu B2 ESOKJ i proporcjonalnie do przewidzianej liczby godzin kursu.

Umiejętności (potrafi): samodzielnie rozwijać wiedzę z wykorzystaniem źródeł obcojęzycznych, zrozumieć zdania oraz wyrażenia często używane i związane bezpośrednio z życiem codziennym; pracować w zespole, pełniąc w nim różne role.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego doskonalenia wiedzy i umiejętności; współpracy z nauczycielami.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

2. Język obcy II

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie wszystkich sprawności językowych (mówienie, czytanie, pisanie i słuchanie ze zrozumieniem), przygotowanie do posługiwania się językiem

specjalistycznym, kształtowanie umiejętności samodzielnej pracy w zakresie doskonalenia znajomości języka obcego.

Treści merytoryczne: doskonalenie wszystkich sprawności językowych, struktur, form gramatycznych i konstrukcji językowych poprzez pracę z obcojęzycznymi tekstami i dokumentami dotyczącymi zagadnień związanych z kierunkiem studiów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię (pojęcia, definicje) odnośnie podstawowych zagadnień nauk humanistycznych, społecznych, medycyny i nauk o zdrowiu; gramatykę i leksykę umożliwiającą komunikowanie się w języku ogólnym i fachowym.

Umiejętności (potrafi): korzystać z obcojęzycznej literatury fachowej, obcojęzycznych pojęć istotnych dla problematyki z obszaru nauk społecznych, humanistycznych, medycyny i nauk o zdrowiu; posługiwać się językiem ogólnym na poziomie B2; formułować problemy i stawiać pytania; interpretować dane, plany, projekty; przedstawić prezentację multimedialną w języku obcym; samodzielnie rozwijać wiedzę oraz umiejętności pedagogiczne z wykorzystaniem różnych źródeł, w tym obcojęzycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

3. Język obcy III

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie wszystkich sprawności językowych (mówienie, czytanie, pisanie i słuchanie ze zrozumieniem), przygotowanie do posługiwania się językiem specjalistycznym, kształtowanie umiejętności samodzielnej pracy w zakresie doskonalenia znajomości języka obcego.

Treści merytoryczne: doskonalenie wszystkich sprawności językowych, struktur, form gramatycznych i konstrukcji językowych poprzez pracę z obcojęzycznymi tekstami i dokumentami dotyczącymi zagadnień związanych z kierunkiem studiów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię (pojęcia, definicje) odnośnie podstawowych zagadnień nauk humanistycznych, społecznych, medycyny i nauk o zdrowiu; gramatykę i leksykę umożliwiającą komunikowanie się w języku ogólnym i fachowym.

Umiejętności (potrafi): korzystać z obcojęzycznej literatury fachowej, obcojęzycznych pojęć istotnych dla problematyki z obszaru nauk społecznych, humanistycznych, medycyny i nauk o zdrowiu; posługiwać się językiem ogólnym na poziomie B2; formułować problemy i stawiać pytania; interpretować dane, plany, projekty; przedstawić prezentację multimedialną w języku obcym; samodzielnie rozwijać wiedzę oraz umiejętności pedagogiczne z wykorzystaniem różnych źródeł, w tym obcojęzycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

4. Język obcy IV

Cel kształcenia: kształtowanie i rozwijanie wszystkich sprawności językowych (mówienie, czytanie, pisanie i słuchanie ze zrozumieniem), przygotowanie do posługiwania się językiem specjalistycznym, kształtowanie umiejętności samodzielnej pracy w zakresie doskonalenia znajomości języka obcego.

Treści merytoryczne: doskonalenie wszystkich sprawności językowych, struktur, form gramatycznych i konstrukcji językowych poprzez pracę z obcojęzycznymi tekstami i dokumentami dotyczącymi zagadnień związanych z kierunkiem studiów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): terminologię (pojęcia, definicje) odnośnie podstawowych zagadnień nauk humanistycznych, społecznych, medycyny i nauk o zdrowiu; gramatykę i leksykę umożliwiającą komunikowanie się w języku ogólnym i fachowym.

Umiejętności (potrafi): korzystać z obcojęzycznej literatury fachowej, obcojęzycznych pojęć istotnych dla problematyki z obszaru nauk społecznych, humanistycznych, medycyny i nauk o zdrowiu; posługiwać się językiem ogólnym na poziomie B2; formułować problemy i stawiać pytania; interpretować dane, plany, projekty; przedstawić prezentację multimedialną w języku obcym; samodzielnie rozwijać wiedzę oraz umiejętności pedagogiczne z wykorzystaniem różnych źródeł, w tym obcojęzycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

5. Wychowanie fizyczne

Cel kształcenia: przekazanie wiadomości dotyczących wpływu ćwiczeń na organizm człowieka, sposobów podtrzymania zdrowia, sprawności fizycznej oraz wiedzy dotyczącej relacji między wiekiem, zdrowiem, aktywnością fizyczną, sprawnością motoryczną kobiet i mężczyzn. Opanowanie umiejętności ruchowych z zakresu poznanych dyscyplin sportowych i wykorzystania ich w organizowaniu czasu wolnego.

Treści kształcenia: Nauka i doskonalenie umiejętności technicznych i taktycznych w następujących dyscyplinach sportowych do wyboru: piłka siatkowa, piłka nożna, koszykówka, badminton, tenis stołowy, tenis, unihokej, gimnastyka, różne formy aerobiku i ćwiczeń fizycznych z muzyką oraz ćwiczeń na siłowni. Atletyka terenowa i lekkoatletyka, turystyka rowerowa i kajakowa, łyżwiarstwo, narciarstwo alpejskie, pływanie. Podnoszenie sprawności fizycznej. Przekazywanie wiedzy na temat przepisów w poszczególnych dyscyplinach sportu oraz korzyści zdrowotnych w wyniku uprawiania kultury fizycznej. Zdobywanie umiejętności organizowania czasu wolnego w aktywny sposób.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pozytywny wpływ ćwiczeń fizycznych na organizm człowieka oraz sposoby podtrzymania zdrowia i sprawności fizycznej; główne zasady bezpieczeństwa obowiązujące na obiektach krytych (hale sportowe, pływalnie) i odkrytych (boiska, korty i stadiony) oraz przepisy w wybranej grze sportowej lub rekreacyjnej.

Umiejętności (potrafi): kontrolować poziom własnej sprawności fizycznej, wykonując podstawowe testy i sprawdziany; dobrać ćwiczenia kształtujące odruch prawidłowej postawy ciała; wykonać podstawowe elementy techniczne zespołowych gier sportowych (siatkówki, koszykówki, piłki nożnej i piłki ręcznej); wykorzystać w praktyce ćwiczenia fizyczne, mające wpływ na motorykę organizmu; podjąć działania prozdrowotne i edukacyjne, wykorzystując w praktyce wiedzę oraz umiejętności w zakresie różnych form aktywności ruchowej; bezpiecznie korzystać z obiektów i urządzeń sportowych oraz sędziować rywalizację w rekreacyjnej formie uprawianej dyscypliny; potrafi pracować w zespole, pełniąc w nim różne role.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): kształtowania samodyscypliny i samooceny oraz poczucia odpowiedzialności za zdrowie i bezpieczeństwo własne i drugiego człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

6. Wychowanie fizyczne

Cel kształcenia: przekazanie wiadomości dotyczących wpływu ćwiczeń na organizm człowieka, sposobów podtrzymania zdrowia, sprawności fizycznej oraz wiedzy dotyczącej relacji między wiekiem, zdrowiem, aktywnością fizyczną, sprawnością motoryczną kobiet i mężczyzn; opanowanie umiejętności ruchowych z zakresu poznanych dyscyplin sportowych i wykorzystania ich w organizowaniu czasu wolnego.

Treści kształcenia: Nauka i doskonalenie umiejętności technicznych i taktycznych w następujących dyscyplinach sportowych do wyboru: piłka siatkowa, piłka nożna, koszykówka, badminton, tenis stołowy, tenis, unihokej, gimnastyka, różne formy aerobiku i ćwiczeń fizycznych z muzyką oraz ćwiczeń na siłowni. Atletyka terenowa i lekkoatletyka, turystyka rowerowa i kajakowa, łyżwiarstwo, narciarstwo alpejskie, pływanie. Podnoszenie sprawności fizycznej. Przekazywanie wiedzy na temat przepisów w poszczególnych dyscyplinach sportu oraz korzyści zdrowotnych w wyniku uprawiania kultury fizycznej. Zdobywanie umiejętności organizowania czasu wolnego w aktywny sposób.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pozytywny wpływ ćwiczeń fizycznych na organizm człowieka oraz sposoby podtrzymania zdrowia i sprawności fizycznej; główne zasady bezpieczeństwa obowiązujące na obiektach krytych (hale sportowe, pływalnie) i odkrytych (boiska, korty i stadiony) oraz przepisy w wybranej grze sportowej lub rekreacyjnej.

Umiejętności (potrafi): kontrolować poziom własnej sprawności fizycznej, wykonując podstawowe testy i sprawdziany; dobrać ćwiczenia kształtujące odruch prawidłowej postawy ciała; wykonać podstawowe elementy techniczne zespołowych gier sportowych (siatkówki, koszykówki, piłki nożnej i piłki ręcznej); wykorzystać w praktyce ćwiczenia fizyczne, mające wpływ na motorykę organizmu; podjąć działania prozdrowotne i edukacyjne, wykorzystując w praktyce wiedzę oraz umiejętności w zakresie różnych form aktywności ruchowej; bezpiecznie korzystać z obiektów i urządzeń sportowych oraz sędziować rywalizację w rekreacyjnej formie uprawianej dyscypliny; pracować w zespole, pełniąc w nim różne role.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): kształtowania samodyscypliny i samooceny oraz poczucia odpowiedzialności za zdrowie i bezpieczeństwo własne i drugiego człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

7. Przedmiot ogólnouczelniany

Cel kształcenia: wprowadzenie poszerzonej wiedzy, terminologii i różnych koncepcji badawczych dotyczących tematyki omawianej na wybranym wykładzie.

Treści merytoryczne: monograficzne, całościowe ujęcie wybranego zagadnienia z niżej proponowanych: animacja kultury studenckiej, antropologia kulturowa, człowiek współczesny wobec problemu uzależnień, dietetyka i żywienie człowieka, dziedzictwo kulturowe, ekonomia, estetyka, etyka, genetyka w życiu człowieka, historia sztuki, kultura Kresów północno-wschodnich i jej kontynuacja, logika, ochrona przyrody, pierwsza pomoc przedmedyczna, pogoda, klimat i człowiek, poprawna polszczyzna w praktyce, praktyczna filozofia przyrody, prawo, socjologia, wiedza o teatrze, zdrowy styl życia i higiena człowieka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcia, terminy i podstawowe założenia badawcze z omawianego zakresu wiedzy; metodologię badań naukowych stosowanych w dziedzinach nauk humanistycznych i nauk społecznych.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać poznaną wiedzę w różnych sytuacjach zawodowych; rozpoznawać i interpretować zjawiska społeczne, ukazując ich powiązania z różnymi dziedzinami nauk społecznych, humanistycznych oraz medycznych i nauk o zdrowiu.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

8. Przedmiot ogólnouczelniany

Cel kształcenia: wprowadzenie poszerzonej wiedzy, terminologii i różnych koncepcji badawczych dotyczących tematyki omawianej na wybranym wykładzie.

Treści merytoryczne: monograficzne, całościowe ujęcie wybranego zagadnienia z niżej proponowanych: animacja kultury studenckiej, antropologia kulturowa, człowiek współczesny wobec problemu uzależnień, dietetyka i żywienie człowieka, dziedzictwo kulturowe, ekonomia, estetyka, etyka, genetyka w życiu człowieka, historia sztuki, kultura Kresów północno-wschodnich i jej kontynuacja, logika, ochrona przyrody, pierwsza pomoc przedmedyczna, pogoda, klimat i człowiek, poprawna polszczyzna w praktyce, praktyczna filozofia przyrody, prawo, socjologia, wiedza o teatrze, zdrowy styl życia i higiena człowieka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcia, terminy i podstawowe założenia badawcze z omawianego zakresu wiedzy; metodologię badań naukowych stosowanych w dziedzinach nauk humanistycznych i nauk społecznych.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać poznaną wiedzę w różnych sytuacjach zawodowych; rozpoznawać i interpretować zjawiska społeczne, ukazując ich powiązania z różnymi dziedzinami nauk społecznych, humanistycznych oraz medycznych i nauk o zdrowiu.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

9. Przedmiot ogólnouczelniany

Cel kształcenia: wprowadzenie poszerzonej wiedzy, terminologii i różnych koncepcji badawczych dotyczących tematyki omawianej na wybranym wykładzie.

Treści merytoryczne: monograficzne, całościowe ujęcie wybranego zagadnienia z niżej proponowanych: animacja kultury studenckiej, antropologia kulturowa, człowiek współczesny wobec problemu uzależnień, dietetyka i żywienie człowieka, dziedzictwo kulturowe, ekonomia, estetyka, etyka, genetyka w życiu człowieka, historia sztuki, kultura Kresów północno-wschodnich i jej kontynuacja, logika, ochrona przyrody, pierwsza pomoc przedmedyczna, pogoda, klimat i człowiek, poprawna polszczyzna w praktyce, praktyczna filozofia przyrody, prawo, socjologia, wiedza o teatrze, zdrowy styl życia i higiena człowieka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pojęcia, terminy i podstawowe założenia badawcze z omawianego zakresu wiedzy; metodologię badań naukowych stosowanych w dziedzinach nauk humanistycznych i nauk społecznych.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać poznaną wiedzę w różnych sytuacjach zawodowych; rozpoznawać i interpretować zjawiska społeczne, ukazując ich powiązania z różnymi dziedzinami nauk społecznych, humanistycznych oraz medycznych i nauk o zdrowiu.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

10. Technologie informacyjne w humanistyce

Cel kształcenia: umiejętność obsługi edytora MC Word w stopniu umożliwiającym samodzielną edycję dłuższych dokumentów. Umiejętność tworzenia prezentacji multimedialnych. Znajomość korzystania z bibliotek i repozytoriów cyfrowych. Rozbudzenie postawy badawczej.

Treści merytoryczne: Obsługa edytora MC Word (indeksy, spisy). Tworzenie prezentacji multimedialnej w wybranych edytorach. Biblioteki i repozytoria cyfrowe - zasoby, zasady korzystania, możliwości edycji.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): techniki pozyskiwania wiedzy w różnych kanałach informacji oraz zasady edycji tekstów.

Umiejętności (potrafi): wyszukiwać, selekcjonować i integrować informacje pozyskane ze źródeł elektronicznych. Umie samodzielnie zdobywać potrzebne informacje. Prezentuje wiedzę, wykorzystując znane aplikacje; pracuje w grupie i indywidualnie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozwoju zawodowego i osobistego przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

II. GRUPA TREŚCI PODSTAWOWYCH

1. Edukacja zdrowotna i promocja zdrowia

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy na temat zdrowia, czynników je warunkujących, profilaktyki najczęstszych chorób i zaburzeń oraz zagadnień dotyczących promocji zdrowia i edukacji zdrowotnej. Zwiększenie zainteresowania własnym zdrowiem i uwrażliwienie ich na zdrowie osób dorosłych oraz dzieci i młodzieży szkolnej.

Treści merytoryczne: podstawowa terminologia związana z edukacją zdrowotną i promocją zdrowia. Czynniki warunkujące zdrowie i zdrowy styl życia. Koncepcje i podstawy teoretyczne edukacji zdrowotnej. Edukacja zdrowotna w promocji zdrowia i zdrowego stylu życia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metodologiczne założenia, zasady oraz przedmiot zainteresowania edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia, w tym czynniki psychofizyczne oraz społeczne, które warunkują prawidłowy bądź zaburzony stan zdrowia człowieka.

Umiejętności (potrafi): zidentyfikować i poddać analizie czynniki natury psychofizycznej wpływające na zachowanie zdrowia; wykorzystywać i integrować wiedzę z zakresu edukacji i promocji zdrowia w celu analizy problemów edukacyjnych i terapeutycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): posługiwania się uniwersalnymi zasadami i normami etycznymi w działalności zawodowej, kierując się szacunkiem dla każdego człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

III. GRUPA TREŚCI KIERUNKOWYCH

1. Anatomia i fizjologia narządów mowy

Cel kształcenia: nabycie podstaw wiedzy o budowie anatomicznej i zasadach funkcjonowania narządów mowy; umiejętność wykorzystania nabytej wiedzy dla prawidłowego rozpoznania przyczyn zaburzeń mowy oraz doboru metod terapeutycznych i dalszego adekwatnego skierowania do specjalistycznej opieki medycznej.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: Anatomia i fizjologia narządów mowy – zajęcia praktyczne;
Wykłady: Anatomia i fizjologia narządów mowy – zajęcia teoretyczne.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): medyczne podstawy logopedii; biologiczne podstawy mowy i myślenia; anatomie i fizjologię układu nerwowego; ogólną wiedzę na temat funkcjonowania narządu mowy z zakresu anatomii i fizjologii.

Umiejętności (potrafi): analizować medyczne podstawy logopedii; analizować i określać biologiczne podstawy mowy i myślenia; wyjaśniać anatomie i fizjologię układu nerwowego; rozpoznawać części anatomiczne narządów mowy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zjawisk pedagogicznych; współpracy z innymi specjalistami.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

2. Podstawy audiologii

Cel kształcenia: zdobycie podstawowej wiedzy z zakresu audiologii niezbędnej do wykonywania zawodu logopedy.

Treści merytoryczne: 1. Audiologia kliniczna - definicja i kierunki rozwoju. Podstawy akustyki. Anatomia narządu słuchu i fizjologia słyszenia. Metody badań stosowane w audiologii. 2. Badania akumetryczne. Próby stroikowe. Audiometria tonalna, tympanometria. Próby nadprogowe. Audiometria mowy. Ćwiczenia otoscopii, badania stroikami. 3. Niedosłuch przewodzeniowy - definicja, przykłady. Otoskleroza. Prezentacja i omówienie przypadków klinicznych. 4. Niedosłuch odbiorczy-definicja, przykłady. Prezentacja i omówienie przypadków klinicznych. 5. Badania obiektywne słuchu. Badania elektrofizjologiczne drogi słuchowej. Badanie BERA-zasada wykonania. Emisje otoakustyczne - zasady wykonywania, zastosowanie. 6. Etiologia zaburzeń słuchu u dzieci. Typy aparatów słuchowych, ich parametry techniczne. Typy wkładek usznych. Implanty ślimakowe. Implanty pniowe. Aparaty BAHA. Wskazania do protezowania słuchu u dzieci i dorosłych. 7. Choroby genetyczne u dzieci. Powszechny program badań przesiewowych słuchu noworodków.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): medyczne podstawy logopedii; podstawy audiologii; budowę i funkcje ucha oraz mechanizmy słyszenia w zakresie koniecznym do prawidłowej interpretacji dokumentacji medycznej w procesie diagnozy i terapii logopedycznej; mechanizmy związane z profilaktyką zaburzeń słuchu oraz podstawowe postępowanie terapeutyczne. Wie, jakie zachowania stymulują utrzymywanie się sprawności słyszenia i ochronę słyszenia, a jakie działają degradująco.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować podstawy audiologii; wstępnie ocenić sprawność słuchową dziecka oraz dorosłego i dostrzec potrzebę skierowania pacjenta

do specjalisty na szczegółowe badania; odczytywać i interpretować wyniki badań audiologicznych oraz wyciągać z nich wnioski dotyczące diagnozy i terapii logopedycznej; ocenić nieprawidłowości w zakresie zaburzeń i ubytków słuchu oraz ich wpływ na mowę.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy ze specjalistą audiologiem w procesie diagnozy i terapii osób z zaburzeniami słuchu i mowy; nieustannego podnoszenia swych kompetencji w zakresie wiedzy medycznej; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

3. Elementy psychiatrii i psychopatologii

Cel kształcenia: zaznajomienie z podstawowymi pojęciami z zakresu psychiatrii i psychopatologii; poznanie zasad oceny psychiatrycznej i chorób psychicznych w celu podniesienia umiejętności diagnozowania zaburzeń werbalnych i prowadzenia terapii logopedycznej.

Treści merytoryczne: Psychiatria jako specjalizacja oraz jej miejsce w systemie opieki zdrowotnej. Rozwój psychiki - normy rozwojowe sprawności intelektualnej, emocjonalnej, motorycznej. Dziecięce deficyty rozwojowe o podłożu psychicznym i ich wpływ na komunikację językową. Zaburzenia i choroby psychiczne, ich leczenie i zapobieganie im. Uwarunkowania biologiczne, psychologiczne, rodzinno-genetyczne, społeczne zaburzeń i chorób psychicznych. Metody diagnozowania psychiatrycznego. Klasyfikacja chorób. Zaburzenia mowy w zaburzeniach schizofrenicznych. Mowa w zaburzeniach organicznych ośrodkowego układu nerwowego, w zaburzeniach afektywnych, w procesach intrapsychicznych. Nowoczesna diagnostyka neuropsychologiczna języka i mówienia. Współpraca psychiatry i logopedy - zasady, zakres, możliwości, potrzeby.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): medyczne podstawy logopedii; podstawy psychopatologii i psychiatrii; terminologię psychiatryczną przydatną w diagnozowaniu i terapii zaburzeń komunikacji językowej oraz ograniczenia dla mowy wynikające z zaburzeń psychicznych o różnej etiologii i powstałych na różnych etapach życia; metody diagnostyczne i terapeutyczne stosowane w psychiatrii; podstawowe mechanizmy psychospołeczne związane z ochroną zdrowia psychicznego oraz przyczyny chorób psychicznych - uwarunkowania biologiczne, psychologiczne, rodzinno-genetyczne, społeczne.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować podstawy psychopatologii i psychiatrii; w podstawowym zakresie rozpoznawać zaburzenia psychiczne osób z zaburzeniami komunikacji językowej; odczytywać i interpretować wyniki badań neurologicznych i psychiatrycznych mających związek z zaburzeniami mowy; wykorzystać wiedzę z zakresu psychiatrii oraz wyniki badań psychiatrycznych w terapii mowy dzieci i dorosłych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; stałego poszerzania wiedzy o psychice człowieka w celu lepszego rozpoznawania zaburzeń i chorób psychicznych wpływających na mowę, współpracy z lekarzami psychiatrami w diagnozie i terapii pacjenta z problemami psychicznymi i mowy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

4. Wprowadzenie do foniatrii

Cel kształcenia: poznanie działania krtani i fałdów głosowych (norma i patologia); rozwijanie umiejętności diagnozowania logopedycznego.

Treści merytoryczne: Foniatria jako nauka o wydawaniu dźwięków przez człowieka, zaburzeniach i leczeniu głosu. Zasady emisji głosu. Amplituda drgań fałdów głosowych, ich równomierność, jednoczesność, jakość ich zwierania oraz inne parametry mające wpływ na jakość i wydolność fonacji. Stan anatomiczny krtani. Choroby narządu głosu. Metody badania, leczenia i rehabilitacji. Profilaktyka zaburzeń głosu. Głos jako narzędzie pracy. Związek logopedii z foniatrią - podobieństwa i różnice. Zasady współpracy pomiędzy logopedą a foniatrą. Wykorzystanie diagnozy foniatrycznej w diagnozie i terapii logopedycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): medyczne podstawy logopedii; podstawy foniatrii; zaburzenia głosu; terminologię z zakresu foniatrii w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu logopedy; podstawy anatomii i fizjologii narządu głosu, metody badania, choroby i postępowanie terapeutyczne w kontekście diagnozy i terapii osób z zaburzeniami komunikacji językowej.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować podstawy foniatrii; analizować zaburzenia głosu.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; stałego poszerzania wiedzy z zakresu foniatrii, współpracy z lekarzami foniatrami w diagnozie i terapii pacjenta z zaburzeniami głosu.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

5. Patologia narządów mowy z ortologopedią

Cel kształcenia: nabycie podstaw wiedzy o najczęstszych patologiach narządów mowy, w tym wadach zgryzu, wadach szczękowo-twarzowych oraz nieprawidłowościach zębowych; umiejętności wykorzystania nabytej wiedzy do prawidłowego rozpoznania przyczyn zaburzeń mowy oraz doboru metod terapeutycznych i dalszego adekwatnego skierowania do specjalistycznej opieki medycznej; rozwijanie umiejętności diagnozowania logopedycznego.

Treści merytoryczne: Patologia aparatu mowy. Wady rozszczepowe. Wady zgryzu i nieprawidłowości zębowe. Rozwój uzębienia oraz funkcji pokarmowych. Diagnostyka wad twarzowo-szczękowo-zgryzowych. Wady wrodzone (etiologia, leczenie). Wady nabyte (etiologia, profilaktyka, leczenie). Leczenie zespołowe wad twarzowo-szczękowo-zgryzowych. Wpływ patologii narządów mowy na wymowę. Funkcje prymarne - oddechowe i pokarmowe - a zgryz i artykulacja. Zastosowanie medycznej oceny warunków twarzowo-szczękowo-zgryzowych w praktyce logopedycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): medyczne podstawy logopedii w zakresie patologii narządów mowy wpływających na artykulację; podstawy ortodoncji; problematykę związaną z wadami zgryzu oraz profilaktyką wad zgryzu - nawyków szkodliwych vs. stymulujących prawidłowy rozwój i ochronę; terminologię medyczną w zakresie studiowanego przedmiotu; wpływ wad twarzoczaszki na wymowę, a także na harmonię oraz mimikę twarzy.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować podstawy ortodoncji; analizować i stosować podstawy wiedzy z zakresu patologii narządów mowy wpływających na artykulację;

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; stałego poszerzania wiedzy medycznej, współpracy z lekarzami w diagnozie i terapii pacjenta z zaburzeniami mowy.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

6. Wstęp do neurologii

Cel kształcenia: poznanie wybranych zagadnień z zakresu neurologii i rehabilitacji neurologicznej w celu rozwijania umiejętności diagnozowania logopedycznego i prowadzenia terapii logopedycznej; zapoznanie z podstawowymi jednostkami chorobowymi z dziedziny neurologii mającymi wpływ na komunikację językową. Poznanie podstaw rehabilitacji u chorych z deficytami neurologicznymi.

Treści merytoryczne: Neurologia - podstawowe pojęcia, metody badań. Rola układu nerwowego w komunikacji językowej, w procesie nadawania, przetwarzania i odbioru mowy. Schorzenia ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego. Choroby neurodegradacyjne mózgu. Urazy mózgu. Współpraca neurologa, specjalisty rehabilitacji, fizjoterapeuty, pielęgniarki, logopedy i psychologa w terapii chorych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): medyczne podstawy logopedii; podstawy neurologii; anatomię i fizjologię układu nerwowego; metody oceny stanu zdrowia oraz objawy i przyczyny wybranych zaburzeń i zmian chorobowych w zakresie chorób neurologicznych.

Umiejętności (potrafi): wyjaśniać anatomię i fizjologię układu nerwowego; analizować i stosować podstawy neurologii; identyfikować główne problemy pacjenta w zakresie chorób neurologicznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; uczenia się przez całe życie i stałego poszerzania wiedzy medycznej, współpracy z innymi specjalistami.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

7. Podstawy neonatologii i pediatrii

Cel kształcenia: przygotowanie do pracy z dzieckiem; poznanie fizjologii dziecka i podstawowych objawów chorobowych, czynników utrudniających kontakt i pracę z dzieckiem; przygotowanie do współpracy z opiekunami dziecka, a także z pracownikami służby zdrowia.

Treści merytoryczne: Fizjologia rozwoju, charakterystyka poszczególnych etapów rozwojowych od okresu prenatalnego do okresu młodzieńczego z uwzględnieniem „kamieni milowych”. Podstawowe wiadomości z zakresu neonatologii. Podstawowe wiadomości o parametrach życiowych, wynikach badań laboratoryjnych w okresie rozwojowym. Podstawowe wiadomości o żywieniu w okresie rozwojowym. Profilaktyka chorób ze szczególnym uwzględnieniem badań przesiewowych. Wybrane wady wrodzone. Wybrane choroby układu oddechowego, układu pokarmowego, moczowego, układu krążenia, wybrane endokrynopatie. Choroby hematologiczne. Podstawowe wiadomości o urazach u dzieci. Stany zagrożenia życia u dzieci i podstawowe zasady postępowania.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): medyczne podstawy logopedii; podstawy neonatologii i pediatrii; podstawową terminologię neonatologiczną i pediatriczną; najczęstsze choroby wieku

dziecięcego, metody ich rozpoznawania i wpływ na rozwój dziecka; zasady oceny neonatologicznej i pediatrycznej oraz normy rozwojowe dzieci i ich możliwości psychomotoryczne na danym etapie.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować podstawy neonatologii i pediatrii; oceniać zdrowie dziecka i rozpoznawać podstawowe symptomy chorobowe.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; uczenia się przez całe życie i stałego poszerzania wiedzy medycznej; współpracy z innymi specjalistami.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

8. Zaburzenia genetyczne i niepełnosprawności sprzężone w pracy logopedy

Cel kształcenia: nabycie wiedzy na temat logopedycznej diagnozy i terapii dzieci i młodzieży z zespołami genetycznymi oraz ze sprzężonymi zaburzeniami rozwojowymi; zapoznanie studenta z potrzebami i możliwościami osób z zaburzeniami genetycznymi i niepełnosprawnościami sprzężonymi oraz wykształcenie kompetencji w zakresie dostosowywania diagnozy i postępowania logopedycznego do ich specyficznych potrzeb i możliwości.

Treści merytoryczne: Zaburzenia genetyczne i niepełnosprawności sprzężone skutkujące zaburzeniami mowy – przegląd, istota, charakterystyka. Neurologopedyczna diagnoza i terapia dzieci i młodzieży z zespołami genetycznymi oraz ze sprzężonymi zaburzeniami rozwojowymi. Zaburzenia rozwoju języka w kontekście niepełnosprawności intelektualnej w wybranych zespołach uwarunkowanych genetycznie. Terapia logopedyczna dzieci z zespołem Downa. Czynniki warunkujące zdolność porozumiewania się z otoczeniem osób z CdLS. Zaburzenia mowy u dzieci z zespołem Angelmana. Zaburzenia mowy w zespole Gillesa de la Tourette'a. Zaburzenia mowy i języka w zespole łamliwego chromosomu X. Zaburzenia rozwoju mowy i języka w zespole Pradera-Williego. Zdolności językowe w zespole Williama. Zaburzenia komunikacji językowej u dzieci z zespołem Retta. Nabywanie kompetencji komunikacyjnej umożliwiającej porozumiewanie się dzieci z zespołem genetycznym Cri-du-Chat. Zaburzenia mowy i połykania w chorobie Wilsona – charakterystyka kliniczna i terapia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zaburzenia genetyczne i niepełnosprawności sprzężone; językowe aspekty komunikacji osób z zaburzeniami genetycznymi i niepełnosprawnością sprzężoną.

Umiejętności (potrafi): analizować zaburzenia genetyczne i niepełnosprawności sprzężone; analizować rozwój i kształtowanie mowy osób z zaburzeniami genetycznymi i niepełnosprawnością sprzężoną.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

9. Podstawy fizjoterapii dla logopedów

Cel kształcenia: zapoznanie z medycznymi podstawy fizjoterapii w logopedii, w tym z podstawami fizjoterapii w pracy z małym dzieckiem.

Treści merytoryczne: podstawy fizjoterapii; współpraca zespołu wielospecjalistycznego; ocena rozwoju dziecka w fizjoterapii. Charakterystyka wybranych metod

fizjoterapeutycznych i ich znaczenie dla postępowania logopedycznego: terapia NDT Bobath, masaż Shantala, kinesiotaping i in. Terapia ręki – podstawy. Wady postawy a wady wymowy.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): medyczne podstawy logopedii; podstawy fizjoterapii w logopedii, podstawy funkcjonowania i patologie aparatu mowy oraz zasady efektywnego posługiwania się narządem mowy.

Umiejętności (potrafi): analizować medyczne podstawy logopedii; analizować i stosować podstawy fizjoterapii w logopedii; współpracować z nauczycielami, specjalistami, rodzicami i opiekunami uczniów (pacjentów).

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych, autorefleksji nad rozwojem zawodowym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

10. Wstęp do nauki o języku

Cel kształcenia: nabycie wstępnej wiedzy z zakresu lingwistycznych aspektów logopedii; przygotowanie do analizy i interpretacji tekstów językoznawczych.

Treści merytoryczne: Językoznawstwo jako nauka humanistyczna. Przedmiot i charakter dyscyplin językoznawczych. Język naturalny i języki sztuczne. Język naturalny jako system znaków. Język w użyciu. Język w działaniu. Funkcje języka i wypowiedzi. Budowa systemu językowego. Język w czasie. Elementy językoznawstwa typologicznego.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): językoznawcze podstawy logopedii; teoretyczne podstawy wiedzy o języku; podstawową terminologię językoznawczą oraz elementarne pojęcia z zakresu lingwistyki, istotne w pracy logopedy; metodologię badań naukowych stosowaną w dziedzinach nauk humanistycznych.

Umiejętności (potrafi): analizować teoretyczne podstawy wiedzy o języku; poprawnie i adekwatnie posługiwać się specjalistyczną terminologią.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

11. Fonetyka funkcjonalna, akustyczna, wizualna i artykulacyjna

Cel kształcenia: wykształcenie umiejętności praktycznego wykorzystania wiedzy fonetyczno-fonologicznej do analizy zjawisk logopedycznych; wykształcenie świadomości fonetycznej i fonologicznej, zwłaszcza słuchu fonetycznego, oraz umiejętności problemowej (krytycznej) analizy tekstów mówionych w aspekcie opisowym i normatywnym, istotnym w pracy logopedy.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: stanowią rozwinięcie, uszczegółowienie i praktyczne zastosowanie treści omawianych na wykładach. Dotyczą m. in. następujących zagadnień: rodzaje transkrypcji fonetycznej; transkrypcja słowiańska i międzynarodowa; trening słuchowy - transkrypcja wypowiedzi ze słuchu; ortografia a wymowa - różnice ilościowe, jakościowe, mieszane; literowanie a głoskowanie; status fonetyczny litery <i>; głoski twarde, miękkie i zmiękczone; różne klasyfikacje głosek polskich; cechy artykulacyjne, akustyczne i wizualne spółgłosek i samogłosek; dawne i nowoczesne metody obrazowania realizacji głosek; dźwiękowe realizacje graficznych <ę>, <ą> - norma a uzus.

Wykłady: Fonetyka - przedmiot i zakres, działy, zastosowania. Eksperyment w fonetyce. Budowa i funkcjonowanie aparatu mowy. Fonetyka a fonologia. Podstawowe definicje:

głoska-fonem-litera. Wymowa a ortografia - wzajemne oddziaływanie. Status fonetyczny litery <i>. Segmentalne cechy tekstów mówionych. Głoski trwałe i nietrwałe oraz ich wykorzystanie w praktyce logopedycznej. Zwarcie kraniowe, implozja, faukalizacja, welaryzacja i cebralizacja w języku polskim. Sybilantność - problem tzw. dentalizacji w artykulacji spółgłosek. Polimorfizm głosek. Kompensacja artykulacyjna. Kompleksy artykulacyjne. Palatalność, nosowość i dźwięczność – aspekt językoznawczy i logopedyczny. Postawa artykulacyjna w języku polskim. Różne klasyfikacje głosek polskich ze wskazaniem kwestii spornych. Artykulacyjna, patoartykulacyjna i wizualna charakterystyka samogłosek i spółgłosek – dokładne omówienie sposobu realizacji danego dźwięku mowy ze szczególnym uwzględnieniem tych cech artykulacyjnych, które najczęściej podlegają zniekształceniom oraz z użyciem rentgenogramów, palatogramów, lingwogramów, labiogramów i animacji filmowych. Głoski trzech szeregów - podobieństwa i różnice. Dźwiękowe realizacje graficznych <ę> i <ą> w różnych kontekstach. Fonetyka wizualna – istota, zakres. Kinemy i głoski wyróżnialne wzrokowo – klasyfikacja i charakterystyka. Warunki „czytania mowy z ust”. Powiązania audiowizualne w percepcji mowy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): językoznawcze podstawy logopedii; fonetykę współczesnego języka polskiego; fonetykę wizualną; terminologię oraz metody opisu i analizy fonetycznej.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować fonetykę współczesnego języka polskiego; analizować i interpretować fonetykę wizualną; stosować wiedzę z zakresu fonetyki do analizy i interpretacji zjawisk polszczyzny mówionej na płaszczyźnie segmentalnej; identyfikować i charakteryzować jednostki opisu na poziomie fonetycznym oraz przeprowadzać analizę fonetyczną typowych przykładów z użyciem adekwatnej transkrypcji.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; uczenia się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

12. Fonetyka funkcjonalna, akustyczna, wizualna i artykulacyjna

Cel kształcenia: wykształcenie umiejętności praktycznego wykorzystania wiedzy fonetyczno-fonologicznej do analizy zjawisk logopedycznych; wykształcenie świadomości fonetycznej i fonologicznej, zwłaszcza słuchu fonetycznego, oraz umiejętności problemowej (krytycznej) analizy tekstów mówionych w aspekcie opisowym i normatywnym, istotnym w pracy logopedy.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: stanowią rozwinięcie, uszczegółowienie i praktyczne zastosowanie treści omawianych na wykładach. Dotyczą następujących zagadnień: norma ortofoniczna, słowniki ortofoniczne - przegląd krytyczny; upodobnienia i uproszczenia w obrębie sekwencji głosek; regionalne zróżnicowanie kulturalnej polszczyzny pod względem fonetycznym; wariantowość wymawianiowa współczesnej polszczyzny - prezentacja wariantów fonetycznych danego wyrazu lub frazy wraz ze wskazówkami ortofonicznymi; zapis fonetyczny dłuższych tekstów; ćwiczenia w określaniu mechanizmu i rodzaju obserwowanych uproszczeń i asymilacja; ćwiczenia we wskazywaniu enklityk i proklityk oraz miejsca akcentu i określaniu przebiegu konturu intonacyjnego; różne inwentarze fonemów języka polskiego i ich konsekwencje; transkrypcja fonologiczna; fonemy i ich warianty, typy allofonów i ich dystrybucja; cechy dystynktywne, opozycje fonologiczne jedno i wielowymiarowe oraz pary minimalne i ich zastosowanie w logopedii;

analiza i interpretacja zjawisk z zakresu fonetyki akustycznej z wykorzystaniem oscylogramów i sonogramów głosek polskich i wybranych wyrazów.

Wykłady: Wariantywność wymawianiowa współczesnej polszczyzny; substytucje, asymilacje, dysymilacje, redukcje grup spółgłoskowych, protezy, epentezy i elizje dźwięków mowy; zagadnienia sandhi; wymowa warszawska a krakowsko-poznańska; ortofonia polska - typy wymowy, problem normy fonetycznej, słowniki wymawianiowe - przegląd krytyczny, zasady poprawnej wymowy polskiej, sporne kwestie ortofonii polskiej, podstawowe zasady wymowy scenicznej; prozodia polska; omówienie zjawisk suprasegmentalnych współczesnej polszczyzny; podstawowe pojęcia fonologii – fonem, allofon, opozycja fonologiczna, paronim, cecha dystynktywna; przegląd różnych opracowań polskiego systemu fonologicznego; kwestie sporne fonologii polskiej; fonologia autonomiczna i nieautonomiczna; względna konwencjonalność systemów fonologicznych; fonetyka akustyczna – przedmiot, zakres, podstawowe definicje; akustyczna klasyfikacja głosek polskich; parametr VOT; sposoby wykorzystywania metod akustycznych w diagnozowaniu i terapii zaburzeń mowy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): językoznawcze podstawy logopedii; fonetykę i fonologię współczesnego języka polskiego; fonetykę akustyczną i wizualną; terminologię oraz metody opisu i analizy fonetycznej i fonologicznej.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować fonetykę i fonologię współczesnego języka polskiego; analizować i interpretować fonetykę akustyczną i wizualną; stosować wiedzę z zakresu fonetyki i fonologii do analizy i interpretacji zjawisk polszczyzny mówionej na płaszczyźnie segmentalnej i suprasegmentalnej; identyfikować i charakteryzować jednostki opisu na poziomie fonetyczno-fonologicznym oraz przeprowadzać analizę fonetyczną i fonologiczną typowych przykładów, dobierając procedurę, stosując adekwatną transkrypcję oraz dokonując oceny normatywnej danej realizacji; analizować i interpretować zjawiska z zakresu fonetyki artykulacyjnej, akustycznej i wizualnej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; uczenia się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

13. Rozwój fonetyczny języka polskiego

Cel kształcenia: poznanie ewolucji polskiego systemu fonetycznego, w tym aspektów fonetyki historycznej, wpływających na współczesną polszczyznę i istotnych w pracy logopedy.

Treści merytoryczne: Pochodzenie głosek polskich. Przeglós a apofonia. Przeobrażenia systemu fonetycznego związane z działaniem prawa sylaby otwartej. Pochodzenie i rozwój jerów. Przeglós lechicki i przeglós polski. Rozwój sonantów. Metateza. Pochodzenie i przeobrażenia rozwojowe w zakresie samogłosek nosowych. Iloczas staropolski, samogłoski ścieńnione i ich losy w języku polskim. Rozwój systemu konsonantycznego polszczyzny. Palatalizujący wpływ samogłosek przednich i joty na wymowę spółgłosek polskich.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): językoznawcze podstawy logopedii; podstawowe fakty z zakresu ewolucji polskiego systemu wokalicznego, pochodzenie głosek polskich, przyczyny alternacji samogłoskowych i spółgłoskowych we współczesnym języku polskim.

Umiejętności (potrafi): wyjaśnić pochodzenie dźwięków mowy; podać ich cechy artykulacyjne; wyjaśnić istniejące w języku polskim alternacje samogłoskowe i spółgłoskowe, ważne w pracy logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

14. Funkcjonalny opis języka polskiego

Cel kształcenia: podstawowe elementy systemu morfologicznego współczesnego języka polskiego, warunkujące kompetencję językową. Nacisk położony jest na funkcję omawianych elementów w systemie oraz (na wybranych przykładach) w języku indywidualnym. Kształcenie obejmuje zarówno wybrane zagadnienia teoretyczne, jak i ćwiczenia praktyczne – pracę z tekstem, analizowanym zarówno z punktu widzenia odbiorcy, jak i nadawcy.

Treści merytoryczne: Wykłady: obejmują główne zagadnienia z zakresu słowotwórstwa i fleksji współczesnej polszczyzny. Na poszczególnych zajęciach omawia się: podstawowe pojęcia morfologii, rodzaje kategorii fleksyjnych i słowotwórczych, sposoby tworzenia nowych wyrazów, etapy analizy słowotwórczej i fleksyjnej, zasób form poszczególnych klas leksemów, uzależniony od determinant systemowych (rodzaj rzeczownika, aspekt czasownika). Przy opisie poszczególnych zagadnień uwzględnia się też aspekt kompetencyjny. *Ćwiczenia:* stanowią rozwinięcie problematyki gramatycznej wykładów i praktyczne zastosowanie metod analizy omawianych na wykładach.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): językoznawcze podstawy logopedii; podstawowe zagadnienia z zakresu słowotwórstwa i fleksji języka polskiego; podstawową terminologię językoznawczą; ma uporządkowaną wiedzę z zakresu języka polskiego i poziomu morfologicznego jego opisu; rozpoznaje i charakteryzuje zjawiska zachodzące na różnych poziomach języka; zna główne kategorie gramatyczne (słowotwórcze i fleksyjne).

Umiejętności (potrafi): prezentować podstawowe zagadnienia z zakresu słowotwórstwa i fleksji języka polskiego; przeprowadzić analizę słowotwórczą i fleksyjną wskazanego tekstu; poprawnie posługiwać się terminami z poziomu fleksji i słowotwórstwa; ocenić i uzasadnić poprawność /niepoprawność przeprowadzanych i prezentowanych analiz językowych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dbania o poprawny język i skuteczną komunikację oraz doskonalenia języka, jakim się posługuje; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

15. Funkcjonalny opis języka polskiego

Cel kształcenia: podstawowe elementy systemu składniowego współczesnego języka polskiego, warunkujące kompetencję językową. Nacisk położony jest na funkcję omawianych elementów w systemie oraz (na wybranych przykładach) w języku indywidualnym. Kształcenie obejmuje zarówno wybrane zagadnienia teoretyczne, jak i ćwiczenia praktyczne – pracę z tekstem, analizowanym zarówno z punktu widzenia odbiorcy, jak i nadawcy.

Treści merytoryczne: Wykłady: obejmują główne zagadnienia składni współczesnego języka polskiego, zarówno w odniesieniu do składni zadania, jak i tekstu. Na poszczególnych zajęciach omawiane są: podstawowe pojęcia syntaktyki, typy wypowiedzeń, struktura zdania

pojedynczego i złożonego oraz metody jej analizy, wyznaczniki spójności tekstu. Przy opisie poszczególnych zagadnień składniowych uwzględnia się też aspekt kompetencyjny. *Ćwiczenia:* stanowią rozwinięcie problematyki gramatycznej wykładów i praktyczne zastosowanie metod analizy omawianych na wykładach. W opisie składni zdania pojedynczego nacisk położony jest na relacje między składnikami konstrukcji zdaniowych oraz schematy zdań. Podsumowującym elementem ćwiczeń jest analiza tekstów ilustrujących różne poziomy indywidualnej kompetencji składniowej (w odniesieniu do zdania pojedynczego i wypowiedzeń złożonych)

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): językoznawcze podstawy logopedii; podstawowe zagadnienia z zakresu składni języka polskiego; podstawową terminologię językoznawczą; ma uporządkowaną wiedzę z zakresu języka polskiego i poziomów jego opisu; rozpoznaje i charakteryzuje zjawiska zachodzące na różnych poziomach języka; zna główne kategorie gramatyczne i ich funkcje oraz budowę form wypowiedzeń.

Umiejętności (potrafi): prezentować podstawowe zagadnienia z zakresu składni języka polskiego; przeprowadzić analizę syntaktyczną na poziomie podstawowym; poprawnie posługiwać się podstawowymi pojęciami z zakresu składni; analizować tekst jako przejaw (realizację) kompetencji gramatycznej (składniowej); ocenić i uzasadnić poprawność/niepoprawność przeprowadzanych i prezentowanych analiz językowych; pracować w grupie, przejmując w niej różne role.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): dbania o poprawny język i skuteczną komunikację oraz doskonalenia języka, jakim się posługuje; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

16. Semantyka językowa w pracy logopedy

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi zagadnieniami z zakresu semantycznego opisu języka oraz, wybranymi po kątem pracy logopedy, elementami opisu leksykograficznego. Kształcenie obejmuje zarówno zagadnienia teoretyczne, jak i ćwiczenia praktyczne.

Treści merytoryczne: podstawowe zagadnienia dotyczące charakterystyki semantycznej wyrażen, m.in. typy relacji semantycznych między jednostkami języka, definiowanie wyrażen i związane z tym wadliwe definicje (na przykładach opisów ze współczesnych słowników języka polskiego), wieloznaczność w języku. W omówieniu poszczególnych problemów opisu semantycznego uwzględnia się możliwość ich wykorzystania w pracy logopedy.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): językoznawcze podstawy logopedii; elementarną wiedzę z zakresu semantyki i zna podstawową terminologię z tej dziedziny opisu języka; typy relacji semantycznych między jednostkami języka, sposoby definiowania jednostek, problemy związane z ujęciem wieloznaczności w opisie języka i diagnozie logopedycznej. Student ma wiedzę na temat tendencji dominujących w opisie znaczenia wyrażen w najważniejszych słownikach języka polskiego.

Umiejętności (potrafi): rozróżniać relacje semantyczne między jednostkami języka, odróżniać definicje błędne od poprawnych, a także wskazywać i charakteryzować błędy w definicjach i je poprawiać; krytycznie ocenić definicje zawarte w najważniejszych słownikach ogólnych

współczesnej polszczyzny; opisać tekst jako realizację kompetencji językowej, wykorzystując poznane metody opisu i terminy z zakresu semantyki

Kompetencje społeczne (jest gotów do): rozwijania świadomości językowej; rozwijania zdolności leksykalnego doskonalenia języka, jakim się posługuje; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

17. Kultura języka i wypowiedzi

Cel kształcenia: kształtowanie świadomości językowej, wrażliwości na słowo mówione i pisane; uświadomienie studentom, że kultura języka jest elementem kultury osobistej i jest ważnym czynnikiem kształtującym wizerunek logopedy, jako osoby posługującej się słowem w pracy zawodowej.

Treści merytoryczne: wskazywanie i korekta błędów w wymowie, doskonalenie prawidłowej wymowy, zwłaszcza w zakresie właściwego akcentowania wyrazów, wymowy samogłosek nosowych oraz spółgłosek miękkich. Charakterystyka typów błędów językowych, wskazywanie rodzaju błędu i dokonywanie jego korekty w zdaniu lub tekście. Podstawowe kompendia poprawnościowe i ich praktyczne wykorzystanie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): językoznawcze podstawy logopedii; obowiązujące normy i zwyczaje w zakresie użycia języka polskiego w mowie oraz piśmie istotne w pracy logopedy; zasady poprawnego akcentowania wyrazów i wymowy głosek występujących w języku polskim; typy błędów językowych.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać wiedzę teoretyczną w praktyce; posługiwać się aparatem mowy zgodnie z zasadami emisji głosu; charakteryzować różne typy błędów językowych; potrafi korzystać z różnego typu słowników oraz z informacji zawartych w źródłach poprawnościowych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podnoszenia poziomu sprawności językowej; doskonalenia kompetencje językowe potrzebnej w życiu zawodowym; postrzegania języka jako składnika kultury osobistej; odpowiedzialności za kształtowanie polszczyzny, np. poprzez przeciwdziałanie wulgaryzacji, zubożeniu oraz upotocznieniu języka; dbałości o poprawność językową.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

18. Podstawy komunikacji interpersonalnej i społecznej

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi zasadami skutecznej komunikacji, aktywnego słuchania oraz metodami budowania wypowiedzi opartych na dialogu i budujących przyjazne relacje z drugim człowiekiem; uświadomienie studentom, że pozytywne i empatyczne nastawienie wobec drugiego człowieka jest najlepszym sposobem osiągnięcia porozumienia; zapoznanie studentów z zasadami asertywności; poddanie analizie komunikatów agresywnych; przedstawienie technik reagowania na komunikaty agresywne; omówienie sposobów budowania komunikatów wzmacniających pozytywnie.

Treści merytoryczne: język przyjaźni, sposoby budowania komunikatów pozytywnych i negatywnych, stereotypy, negatywne nastawienie do odbiorcy; aktywne słuchanie, retoryka dominacji, komunikacja niewerbalna.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy teorii spostrzegania społecznego i komunikacji; sytuację interpersonalną, zagadnienia empatii, zachowań asertywnych, agresywnych i uległych, postaw, stereotypów, reguły współdziałania; zagadnienia związane z aktywnym słuchaniem, w tym metody ćwiczenia aktywnego słuchania; cechy komunikacji pozytywnej i negatywnej, ich etyczny i perswazyjny charakter; podstawowe techniki manipulacji i wywierania wpływu na ludzi.

Umiejętności (potrafi): skutecznie i świadomie się komunikować, asertywnie porozumiewać się w sytuacji konfliktowej; budować komunikaty pozytywne, słuchać aktywnie; automatycznie dokonać odzwierciedlenia i zastosować parafrazę; wyrażać swoje emocje w sposób opanowany.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): efektywnego komunikowania się z otoczeniem; budowania pozytywnych relacji z otoczeniem; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

19. Socjolingwistyka z elementami logopedii międzykulturowej

Cel kształcenia: zapoznanie z odmianami środowiskowymi i regionalnymi współczesnej polszczyzny i ich wpływem na sposób ukształtowania komunikatów zarówno pod względem fonetycznym, słowotwórczym, leksykalnym, jak i składniowym; wykazanie różnic (zwłaszcza fonetycznych i leksykalnych) między tekstami zdeterminowanymi pod względem regionalnym i środowiskowym a tekstami realizującymi ogólną odmianę języka; uświadomienie studentom potrzeby holistycznej perspektywy spojrzenia na mówienie; wykazanie paraleli między zjawiskami fonetycznymi występującymi w historii języka i procesem nabywania języka przez dzieci; wykazanie wpływu fonetyki regionalnej na wymowę dziecka i osoby dorosłej; wskazanie różnic między wymową regionalną a patologią wymowy (np. mazurzenie a seplenienie; siąkanie a zmiękczenie; wymowa samogłosek nosowych warunkowana regionalnie, uproszenia i asymilacje grup spółgłoskowych, pochylenia samogłosek, dysymilacje a niedojrzałość wymowy i błędy wymowy).

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: analiza tekstów ustnych i pisanych pod kątem zróżnicowania regionalnego i środowiskowego (w tym na podstawie cech stylistycznych tekstów); na podstawie analizy tekstów tworzenie charakterystyki społecznej jednostki, wskazywanie jej cech idiolektalnych; zagadnienia wpływu świadomego bilingwizmu oraz uwarunkowań kulturowych na język jednostki.

Wykłady: logopedia międzykulturowa – istota, pojęcie, zakres; definicja socjolektu, główne zespoły dialektalne polszczyzny, kod ograniczony i kod rozwinięty, akwizycja systemu językowego; przechodzenia z jednego kodu językowego (np. dialektu) na drugi kod (język ogólny); cechy tekstów pisanych i mówionych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia logopedii międzykulturowej; podstawowe pojęcia i teorie socjolingwistyki; cechy odmiany mówionej i pisanej języka; problematykę wpływu kultury na realizację wypowiedzi dziecka; cechy fonetyczne typowe dla poszczególnych dialektów; konsekwencje komunikacyjne posługiwania się przez człowieka kodem ograniczonym i rozwiniętym; wartość poznawczą zdań współrzędnych i podrzędnie złożonych; wpływ dialektu na rozwój mowy dziecka.

Umiejętności (potrafi): wykorzystywać logopedię międzykulturową; prezentować podstawowe pojęcia i główne teorie socjolingwistyki; wskazać w tekście cechy dialektalne, słyszeć realizacje odbiegające od normy ogólnej; na podstawie wypowiedzi ustnych i pisanych tworzyć charakterystykę społeczną jednostki, aby skuteczniej się z nią komunikować.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): porozumiewania się z osobami pochodzącymi z różnych środowisk, rozpoznawania specyfiki środowiska lokalnego i regionalnego oraz ich wpływu na funkcjonowanie uczniów; budowania zrozumiałych komunikatów kierowanych do osób / dzieci o określonym statusie środowiskowym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

20. Emisja głosu z elementami logopedii artystycznej

Cel kształcenia: zapoznanie z elementami logopedii artystycznej oraz z kulisami pracy nad szeroko rozumianą emisją głosu i jego higieną; ukształtowanie nawyku prawidłowego toru oddechowego, fonacji i artykulacji oraz estetycznego prezentowania słowa w okolicznościach publiczności; eliminowanie regionalizmów fonetycznych, korygowanie i doskonalenie wymowy i w konsekwencji posługiwanie się polską wymową sceniczną.

Treści merytoryczne: Istota emisji głosu i jego higieny. Wybrane zagadnienia z logopedii artystycznej (samogłoski i spółgłoski w logopedii artystycznej). Ćwiczenia oddechowe, fonacyjne i artykulacyjno-dykcyjne z elementami teorii polskiej wymowy scenicznej w kontekście logopedii artystycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy logopedii artystycznej; zasady emisji i higieny głosu.

Umiejętności (potrafi): stosować logopedię artystyczną; posługiwać się prawidłową emisją głosu i dbać o jego higienę; w okolicznościach publiczności prezentować słowo, dbając o jego wizerunek sceniczny.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowy; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

21. Emisja głosu z elementami logopedii artystycznej

Cel kształcenia: zapoznanie z elementami logopedii artystycznej oraz z kulisami pracy nad szeroko rozumianą emisją głosu i jego higieną; ukształtowanie nawyku prawidłowego toru oddechowego, fonacji i artykulacji oraz estetycznego prezentowania słowa w okolicznościach publiczności; eliminowanie regionalizmów fonetycznych, korygowanie i doskonalenie wymowy i w konsekwencji posługiwanie się polską wymową sceniczną.

Treści merytoryczne: doskonalenie umiejętności zdobytych w poprzednich semestrach z zakresu higieny głosu i wybranych aspektów logopedii artystycznej. Kontynuuje trening dykcyjno-głosowo-oddechowy w ruchu, doskonaląc w grupowych i indywidualnych ćwiczeniach emisję głosu w kierunku wymowy scenicznej. Prezentuje fragmenty tekstu artystycznego (proza, wiersz) w okolicznościach publiczności z uwzględnieniem zasad wymowy scenicznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy logopedii artystycznej; zasady emisji i higieny głosu; zasady efektywnego posługiwania się narządem mowy.

Umiejętności (potrafi): stosować logopedię artystyczną; posługiwać się prawidłową emisją głosu i dbać o jego higienę; w okolicznościach publiczności prezentować słowo, dbając o jego wizerunek sceniczny.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowy; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

22. Wprowadzenie do logopedii

Cel kształcenia: zaznajomienie z terminologią logopedyczną oraz klasyfikacjami zaburzeń mowy; zapoznanie z miejscem logopedii wśród innych nauk oraz z interdyscyplinarnym i multiprofesjonalnym charakterem i specyfiką logopedii; wprowadzenie w problematykę zaburzeń komunikacji językowej oraz głównych etapów postępowania logopedycznego.

Treści merytoryczne: Multi-, trans- i interdyscyplinarność logopedii. Specjalności w logopedii. Charakterystyka ogólna poszczególnych działów logopedii z uwzględnieniem onkologopedii, tyflogopedii, gerontologopedii, logopedii artystycznej i medialnej oraz logopedii międzykulturowej. Rozwój polskiej logopedii. Główne postacie polskiej logopedii. Zasady organizacji pomocy logopedycznej. Postulat pełnej opieki logopedycznej. System kształcenia logopedów. Status zawodowy logopedy w placówkach oświatowych i jednostkach służby zdrowia. Prywatna praktyka logopedyczna i przedsiębiorczość w zawodzie logopedy. Polskie Towarzystwo Logopedyczne i Polski Związek Logopedów. Towarzystwa logopedyczne o zasięgu międzynarodowym. Czasopisma i fora logopedyczne. Europejski Dzień Logopedy. Mowa, język, zaburzenia – podstawowe definicje. Kryteria oceny zdolności komunikacyjnych. Wybrane klasyfikacje zaburzeń mowy: klasyfikacje zaburzeń mowy według kryterium przyczynowego, pochodzenia endogenego, językoznawcza klasyfikacja zaburzeń mowy (T.J. Kania), najnowsze logopedyczne klasyfikacje zaburzeń mowy, propozycje Międzynarodowego Towarzystwa Logopedów i Foniatorów odnośnie nazewnictwa zaburzeń mowy; wybrane klasyfikacje wad wymowy; ujęcie psycholingwistyczne zaburzeń mowy; sposoby zapisu artykulacji wadliwych; ogólna charakterystyka poszczególnych zaburzeń komunikacji językowej i terminologii logopedycznej. Warsztat pracy logopedy i praktyka logopedyczna - ogólne zasady pracy logopedycznej oraz wyposażenie gabinetu logopedycznego; uniwersalny schemat diagnozy logopedycznej; narzędzia diagnostyczne do badania mowy; środki i pomoce logopedyczne; ogólne zasady terapii logopedycznej. Metody logopedyczne, lingwistyczne, pedagogiczne, psychologiczne i medyczne stosowane w terapii logopedycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawową terminologię logopedyczną, a także najważniejsze klasyfikacje zaburzeń mowy; interdyscyplinarny charakter logopedii i specyfikę pracy zawodowej logopedy; specjalności logopedyczne; kryteria oceny zdolności komunikacyjnych, a także metody stosowane w terapii zaburzeń mowy, w tym metody pedagogiczne; zasady organizacji pomocy logopedycznej oraz rolę warsztatu pracy logopedy.

Umiejętności (potrafi): stosować terminologię logopedyczną oraz klasyfikacje zaburzeń mowy; charakteryzować najważniejsze klaryfikacje zaburzeń mowy oraz metody stosowane w logopedii.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie; współpracy z innymi specjalistami; udzielania pomocy i wsparcia oraz okazywania szacunku osobom z zaburzeniami komunikacji językowej; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; myślenia i działania w sposób przedsiębiorczy w zakresie zawodu logopedy; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym, dbałości o dorobek i tradycję zawodu.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

23. Rozwój mowy dziecka – norma i patologia

Cel kształcenia: nabycie wiedzy i umiejętności w zakresie oceny stanu rozwoju mowy dziecka oraz stymulacji akwizycji języka, a także rozpoznawania typowych zakłóceń i zaburzeń rozwoju mowy.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: tematyka ćwiczeń skupia się na rozwinięciu, uszczegółowieniu oraz praktycznym zastosowaniu treści poruszanych na wykładach. Omawia się specyfikę rozwoju mowy w poszczególnych rodzajach zaburzeń kompetencji językowej (np. u dzieci z niepełnosprawnością słuchowa, z rozszczepem podniebienia, z grupy ryzyka dysleksji, z zaburzeniami natury neurologicznej, dzieci dwujęzycznych, dzieci z FAS itp.). Analizuje się przykłady tekstów dziecięcych pod kątem etapów oraz oceny poziomu rozwoju mowy dziecka.

Wykłady: biologiczne i społeczne podstawy rozwoju mowy; sposoby badania rozwoju mowy dziecka; fazy rozwoju mowy; prawidłowości rozwoju mowy w aspekcie porównawczym; czynniki wpływające na prawidłowy rozwój mowy; dane „wejściowe” dziecka; znaczenie przedwerbalnych form komunikacji dla rozwoju mowy dziecka; prenatalne i niemowlęce uwarunkowania rozwoju mowy; nabywanie poszczególnych elementów systemu fonologicznego przez dziecko; kształtowanie się słuchu fonemowego i fonetycznego oraz świadomości fonologicznej w ontogenezie, analiza i synteza fonemowa u dzieci; rozwój fleksyjny i składniowy wypowiedzi dziecięcych; rozwój zasobu i treści słownictwa dzieci; rozwój aspektu pragmatycznego wiedzy językowej; sprawność komunikacyjna dzieci; zakłócenia i zaburzenia rozwoju mowy; problem normy rozwojowej; rola wczesnej diagnozy i terapii oraz stymulacji rozwoju mowy; wybrane teorie wyjaśniające sposoby opanowywania i władania językiem.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rozwój i kształtowanie mowy dziecka; terminologię dotyczącą opanowywania języka przez dziecko oraz metody opisu i analizy mowy dziecięcej; zagadnienia zakłóceń i zaburzeń w rozwoju mowy.

Umiejętności (potrafi): analizować i oceniać rozwój i kształtowanie mowy dziecka; poprawnie posługiwać się terminologią dotyczącą akwizycji systemu językowego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych, uczenia się przez całe życie, współpracy z nauczycielami, innymi specjalistami oraz rodzicami lub opiekunami dziecka.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

24. Podstawy psycholingwistyki i neuropsychologii

Cel kształcenia: prezentacja kluczowych i podstawowych danych, badań i kontrowersji z zakresu psycholingwistyki i neuropsychologii, głównie w tematyce interakcji procesów neuropoznawczych i neurojęzykowych

Treści merytoryczne: Podstawowe problemy neuropsychologii i psycholingwistyki rozwojowej. Psychologiczne uwarunkowania rozwoju języka i myślenia dziecka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy neuropsychologii; psycholingwistykę rozwojową; psychologiczne uwarunkowania rozwoju języka i myślenia dziecka.

Umiejętności (potrafi): wykorzystywać podstawy neuropsychologii; analizować i oceniać rozwój i kształtowanie mowy dziecka oraz psycholingwistykę rozwojową; charakteryzować i oceniać psychologiczne uwarunkowania rozwoju języka i myślenia dziecka.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

25. Profilaktyka logopedyczna

Cel kształcenia: wykształcenie świadomości znaczenia wczesnej diagnozy i opieki logopedycznej dla rozwoju dziecka. Nabycie umiejętności podejmowania działań zapobiegających powstawaniu wad i zaburzeń mowy oraz stymulujących prawidłowy rozwój mowy.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: tematyka ćwiczeń stanowi rozwinięcie, uszczegółowienie oraz praktyczne zastosowanie treści omawianych na wykładach. Dotyczy m. in. profilaktyki poszczególnych zaburzeń komunikacji językowej; analizy przypadków w aspekcie podejmowania działań profilaktycznych; opracowywania programów profilaktycznych oraz przykładowych zabaw, gier i ćwiczeń rozwijających i usprawniających narządy artykulacji oraz rozwój mowy i procesy komunikacyjne.

Wykłady: Istota profilaktyki logopedycznej; profilaktyka jako szansa dziecka, rodziców i logopedy; schemat pożądanego modelu opieki, warunki skutecznej profilaktyki; dzieci z grupy ryzyka zaburzeń rozwoju mowy, wczesna diagnoza i wieloprofilowe usprawnianie rozwoju dziecka, pomoc rodzinie dziecka zagrożonego nieprawidłowym rozwojem; holistyczne aspekty profilaktyki logopedycznej; rodzaje działań profilaktycznych: profilaktyka pierwotna, wtórna i trzeciorzędowa; program profilaktyki i wczesnej interwencji dla dzieci E. Stecko, opieka logopedyczna od poczęcia, prenatalne uwarunkowania rozwoju mowy, zapobieganie zaburzeniom mowy w okresie noworodkowym oraz niemowlęcym, opieka logopedyczna nad dziećmi z grupy ryzyka, zapobieganie patologiom w obrębie narządu żucia, instruowanie matek, ćwiczenia we wczesnej profilaktyce, praca w zespołach wspomagających rozwój małych dzieci; wspomaganie rozwoju mowy dziecka w wieku przedszkolnym – badania, stymulacja rozwoju mowy podczas zabawy, ćwiczeń i gier.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia z zakresu profilaktyki logopedycznej; terminologię oraz metody stosowane w profilaktyce zaburzeń komunikacji językowej, jak również współczesne podejście do problemów uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi i wynikające z niego formy edukacji; znaczenie wczesnej diagnozy i opieki logopedycznej dla rozwoju dziecka.

Umiejętności (potrafi): stosować profilaktykę logopedyczną poprzez podejmowanie działań zapobiegające powstawaniu wad i zaburzeń mowy; oddziaływać profilaktycznie na rozwój mowy dziecka oraz wskazywać na ewentualną potrzebę interwencji specjalisty; indywidualizować zadania, dostosowywać metody i treści do potrzeb i możliwości uczniów, w tym uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację; uczenia się przez całe życie; współpracy ze specjalistami z innych dziedzin; budowania relacji z dzieckiem i/lub jego opiekunem w oparciu o wzajemny szacunek i zaufanie; inicjowania działań lub włączania się w działania na rzecz jednostek i środowiska społecznego w zakresie profilaktyki logopedycznej.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

26. Logorytmika i umuzykalnienie

Cel kształcenia: zapoznanie z zagadnieniami teoretycznymi logorytmiki i jej rolą w kształceniu prawidłowej mowy. Rodzaje ekspresji (słownej, muzycznej, ruchowej) w usprawnianiu mowy dziecka. Prawidłowe przebiegi rytmiczno-dźwiękowe w mowie. Poprawa kompetencji muzycznych. Prezentacja literatury muzycznej.

Treści merytoryczne: Rytm i muzyka w terapii logopedycznej; zjawiska wspólne dla muzyki i mowy; wpływ ćwiczeń muzyczno-ruchowych na usprawnienie narządów mownych; zadania i cele ćwiczeń logorytmicznych; ćwiczenia ruchowe, rytmiczno-ruchowe, mowa rytmizowana; dzieła literatury muzycznej.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): podstawy logorytmiki; podstawowe wiadomości teoretyczne według założeń Jagua-Dalcroze'a i Carla Orffa; podstawowe pojęcia muzyczne; problematykę z zakresu koordynacji ruchowo-słuchowej dziecka; współczesne podejście do uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Umiejętności (potrafi): stosować logorytmikę; wykonać i prowadzić ćwiczenia usprawniające kompetencje rytmiczne i muzyczne; tworzyć ciągi rytmiczno-dźwiękowe; przygotować i poprowadzić zabawy i ćwiczenia słowno-muzyczne; ocenić znaczenie ruchu, rytmu, muzyki i śpiewu dla terapii logopedycznej; wykorzystać ruch, rytm, muzykę i śpiew w profilaktyce zaburzeń mowy oraz w terapii logopedycznej; ocenić zaburzenia w indywidualnym poczuciu rytmu i ocenie wysokości dźwięków; prowadzi ćwiczenia logorytmiczne związane z terapią mowy zgodnie z indywidualnymi potrzebami pacjentów, indywidualizować zadania, dostosowywać metody i treści do potrzeb i możliwości pacjentów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

27. Neurologopedia

Cel kształcenia: zapoznanie z aparaturą pojęciową z zakresu neurologopedii; wykształcenie umiejętności w zakresie rozpoznawania zaburzeń mowy o podłożu neuropsychiatrycznym oraz opanowanie procedur diagnozy i terapii logopedycznej w przypadku poszczególnych jednostek patologii mowy u dzieci i dorosłych ze schorzeniami neurologicznymi i psychicznymi.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: interpretacja objawów zaburzeń w sferze wegetatywnej, motorycznej, emocjonalno-społecznej, językowo-komunikacyjnej i poznawczej w kontekście oceny klinicznej pacjenta chorego neurologicznie (analiza studiów przypadków); dynamika stanu klinicznego chorego we wczesnym etapie leczenia a obraz zaburzeń mowy (analiza nagrań video chorych na różnych etapach leczenia i terapii); zasady, metody i techniki oceny neurologopedycznej pacjenta z nabytymi zaburzeniami mowy w przebiegu schorzeń neurologicznych (analiza narzędzi diagnostycznych: skale, kwestionariusze, testy, próby eksperymentalno-kliniczne do oceny procesów orientacyjno-poznawczych, sprawności językowych i komunikacyjnych; badanie sprawności interakcyjnych, komunikacyjnych, językowych i realizacyjnych u dzieci, młodzieży i dorosłych chorych neurologicznie – techniki i narzędzia diagnostyczne; metody stymulowania interakcji niewerbalnych i werbalnych u pacjentów we wczesnym etapie leczenia – metodyka postępowania; programowanie terapii neurologopedycznej w przypadku różnych zaburzeń rozwoju mowy (alalia prolongata, alalia, niedokształcenie mowy o typie afazji, afazja dziecięca, oligofazja, spektrum zaburzeń autystycznych, mutyzm, FAS, zespoły wad genetycznych), a także w przypadku nabytych zaburzeń mowy (afazja, pragnozja, dyzartria, zespół psychoorganiczny, otępienie) – analiza studiów przypadków i opracowywanie konspektów zajęć terapeutycznych; kryteria wyboru optymalnych dla danego pacjenta chorego neurologicznie technik terapii neurologopedycznej (filmy instruktażowe), zasady współpracy z rodziną i społecznym otoczeniem pacjenta, a także z innymi specjalistami w budowaniu wielospecjalistycznego modelu terapii osób chorych neuropsychiatrycznie; na ćwiczeniach stosuje się filmy instruktażowe dotyczące strategii postępowania.

Wykłady: Neurobiologiczne uwarunkowania języka i mówienia; główne koncepcje mózgowej organizacji mowy (wąskolokalizacyjna, koneksjonistyczna, antylokalizacyjna, funkcjonalna); podstawowe prawa kształtowania się mowy w perspektywie praw filo- i ontogenezy; objawy zaburzeń rozwoju mowy: specyficzne (alalia prolongata, alalia, niedokształcenie mowy o typie afazji, afazja dziecięca) i niespecyficzne (oligofazja, spektrum zaburzeń autystycznych, mutyzm, FAS, zespoły wad genetycznych); patomechanizmy i objawy nabytych zaburzeń mowy (schizofazja, afazja, pragnozja, demencja, dyzartria, zespół psychoorganiczny, otępienie, zespół zamknięcia); procedury diagnozy logopedycznej dzieci, młodzieży i dorosłych z zaburzeniami mowy uwarunkowanymi neuropsychiatrycznie; kryteria różnicowania zaburzeń mowy o podłożu neuropsychiatrycznym u dzieci, młodzieży i dorosłych i strategii terapii; budowanie kontaktu z osobą z zaburzeniami mowy o podłożu neurologicznym; zasady doboru technik terapii i narzędzi terapeutycznych; współpraca logopedy z rodziną i najbliższym otoczeniem pacjenta chorego neuropsychiatrycznie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia neurologopedii; rodzaje zaburzeń mowy pochodzenia neurologicznego (etiologię, symptomy); terminologię logopedyczną; etapy i zasady diagnozy oraz główne metody terapii w przypadku poszczególnych jednostek patologii.

Umiejętności (potrafi): rozpoznawać i charakteryzować poszczególne zaburzenia mowy pochodzenia neurologicznego; planować pracę logopedyczną z dziećmi i dorosłymi, u których występują zaburzenia mowy o podłożu psychicznym i neurologicznym.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ustawicznego doskonalenia swojego warsztatu zawodowego i rozwoju osobistego; współpracy ze specjalistami z innych dziedzin oraz

rodziną/opiekunami pacjenta; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zaburzeń w zachowaniu człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

28. Oligofrenologopedia

Cel kształcenia: zapoznanie z potrzebami i możliwościami osób z niepełnosprawnością intelektualną oraz wykształcenie kompetencji w zakresie dostosowywania formy diagnozy i postępowania terapeutycznego do specyficznych potrzeb i możliwości tych osób.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: tematyka ćwiczeń obejmuje rozwinięcie, uszczegółowienie oraz zastosowanie w praktyce treści poruszanych na wykładach poprzez analizę tekstów logopedycznych, materiału językowego, wypowiedzi dzieci z niepełnosprawnością intelektualną oraz poznawanie metod diagnozy i pracy terapeutycznej, a także poprzez studia przypadków oraz przygotowywanie konspektów zajęć z dziećmi z niepełnosprawnością intelektualną. Stosuje się m. in. filmy instruktażowe dotyczące strategii postępowania logopedycznego i metod terapii. Analizuje się przypadki na podstawie nagrań i dokumentacji. Omawia się problemy językowe, fizjologiczne, psychologiczne i społeczne osób z niepełnosprawnością intelektualną.

Wykłady: Niepełnosprawność intelektualna w literaturze, kryteria i klasyfikacja; podstawy rewalidacji; specyfika diagnozy i terapii logopedycznej; charakterystyka dziecka z lekką, umiarkowaną, znaczną i głęboką niepełnosprawnością intelektualną; zaburzenia komunikacji a stopień niepełnosprawności intelektualnej; etiologia i rodzaje zaburzeń mowy u dzieci z niepełnosprawnością intelektualną; rozwój dziecka niepełnosprawnego intelektualnie ze szczególnym uwzględnieniem kształtowania się mowy; metodyka pracy logopedycznej; dostosowanie terapii do indywidualnych potrzeb i możliwości dziecka; kreatywność w pracy terapeutycznej; współpraca między logopedą a środowiskiem rodzinnym dziecka i specjalistami innych dziedzin. Specyfika mowy u dzieci z różnymi typami zaburzeń: Dziecko z zespołem Downa, Dziecko z autyzmem, Dziecko z zespołem Aspergera i inne.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): specyfikę funkcjonowania osób z niepełnosprawnością intelektualną; zagadnienia z zakresu kompetencji językowych i komunikacyjnych osób z niepełnosprawnością intelektualną; zasady diagnozy i terapii logopedycznej osób z niepełnosprawnością intelektualną.

Umiejętności (potrafi): analizować rozwój i kształtowanie mowy osób z niepełnosprawnością intelektualną; charakteryzować trudności językowe i komunikacyjne osób z niepełnosprawnością intelektualną; planować diagnozę i terapię osób z niepełnosprawnością intelektualną.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; współpracy z nauczycielami i innymi specjalistami; udzielania wsparcia i pomocy oraz okazywania empatii w pracy z osobami z niepełnosprawnością intelektualną.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

29. Dysleksja

Cel kształcenia: zaznajomienie z etiologią i symptomatologią specyficznych zaburzeń w nauce czytania i pisania oraz sposobami terapii dysleksji, ukazanie roli czytania i pisania w komunikacji językowej oraz we współczesnym świecie.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: analiza czynność czytania i jej składników w ujęciu psycholingwistycznym i glottodydaktycznym. Diagnoza dysleksji i terapia. Oblicza dysleksji rozwojowej. Dysleksja a osiągnięcia szkolne. Nowe technologie informatyczne i komunikacyjne a dysleksja. Funkcjonowanie społeczne i emocjonalne osób z dysleksją. Dysleksja a komunikacja językowa. Kontrowersje związane z badaniami nad dysleksją. Dar dysleksji, czyli dyslektyk uzdolniony artystycznie. Dysleksją w terapii szkolnej. Określanie ryzyka dysleksji oraz dysleksji. Konstruowanie programu terapii. Współpraca szkoły z rodzicami uczniów z dysleksją rozwojową.

Wykłady: Czytanie i pisanie w komunikacji językowej. Czynność czytania w ujęciu psycholingwistycznym i glottodydaktycznym. Ryzyko dysleksji. Etiologia i symptomatologia dysleksji. Zasady diagnozy i terapii dysleksji. Dysleksja jako przyczyna trudności w nauce. Funkcjonowanie językowe osób z dysleksją w dzieciństwie i dorosłości. Współpraca z rodzicami uczniów z dysleksją rozwojową. Nowe technologie komunikacyjne i informacyjne a dysleksja.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia czynności czytania i jej składników w ujęciu psycholingwistycznym i glottodydaktycznym; zagadnienia czytania i pisanie w komunikacji językowej; ryzyko dysleksji oraz zasady diagnozy i terapii dysleksji.

Umiejętności (potrafi): analizować czynność czytania i jej składniki w ujęciu psycholingwistycznym i glottodydaktycznym oraz prezentować rolę czytania i pisanie w komunikacji językowej; określać ryzyko dysleksji oraz dysleksję, w tym przeprowadzać jej diagnozę i terapię.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

30. Logopedyczne aspekty dwujęzyczności

Cel kształcenia: omówienie zagadnień dwujęzyczności, jej rodzajów oraz konsekwencji dwujęzyczności dla rozwoju dziecka, w szczególności rozwoju mowy.

Treści merytoryczne: główne zagadnienia logopedii międzykulturowej; definicja dwujęzyczności i wielojęzyczności, rodzaje dwujęzyczności. Rozwój mowy dziecka dwujęzycznego, specyfika diagnozy i terapii logopedycznej dziecka dwu- i wielojęzycznego, opóźnienie rozwoju mowy a dwujęzyczność, zaburzenia wymowy a dwujęzyczność. Konsekwencje dwujęzyczności dla rozwoju dziecka.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienie dwujęzyczności, jej rodzajów oraz konsekwencji dwujęzyczności dla rozwoju dziecka.

Umiejętności (potrafi): definiować dwujęzyczność i jej rodzaje; określać konsekwencje dwujęzyczności dla rozwoju dziecka; wykorzystywać logopedię międzykulturową, analizować i stosować metody pedagogiczne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

31. Elementy integracji sensorycznej w diagnozie i terapii logopedycznej

Cel kształcenia: nabycie i pogłębienie wiedzy na temat logopedycznej diagnozy i terapii dzieci i młodzieży z wykorzystaniem elementów metody integracji sensorycznej.

Treści merytoryczne: Główne cele i założenia metody integracji sensorycznej. Integracja sensoryczna w świetle badań nad sprawnością porozumiewania się. Wpływ terapii integracji sensorycznej na prawidłowy rozwój mowy, ćwiczenia wspomagające rozwój komunikacji niewerbalnej i werbalnej. Teoria integracji sensorycznej i etapy jej rozwoju. Budowa i zaburzenia w funkcjonowaniu bazowych układów. Dysfunkcje układu przedsionkowego, dotykowego i propriocepcji. Narzędzia diagnostyczne w SI. Program terapii logopedycznej uwzględniający elementy SI. Zaburzenia przetwarzania sensorycznego. Metoda integracji sensorycznej w praktyce logopedycznej. Zaburzenia przetwarzania sensorycznego – analiza przypadków. Opracowanie planu terapii logopedycznej z wykorzystaniem elementów SI. Programowanie ćwiczeń z wykorzystaniem elementów metody integracji sensorycznej oraz ich analiza.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rolę integracji sensorycznej w rozwoju mowy i przyswajaniu języka.

Umiejętności (potrafi): określać rolę integracji sensorycznej w rozwoju mowy i przyswajaniu języka; analizować i interpretować postępowanie terapeutyczne z zastosowaniem metody integracji sensorycznej w przypadku pacjentów z zaburzeniami mowy, opracować terapię logopedyczną z wykorzystaniem elementów metody integracji sensorycznej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

32. Logopedyczny trening słuchowy

Cel kształcenia: nabycie wrażliwości słuchowej – fonetycznej i prozodycznej, która pozwala odróżnić poszczególne zaburzenia w zakresie wymowy, co składa się na warsztat przyszłego logopedy.

Treści merytoryczne: Trening umiejętności słuchowych – analiza zjawisk segmentalnych i suprasegmentalnych w zaburzeniach mowy.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): przejawy wymawianiowe (w płaszczyźnie segmentalnej i suprasegmentalnej) w różnych typach zaburzeń kompetencji językowej.

Umiejętności (potrafi): odróżnia poszczególne typy zaburzeń wymawianiowych (w płaszczyźnie segmentalnej i suprasegmentalnej), które składają się na różne typy zaburzeń kompetencji językowej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uczenia się przez całe życie; rozwijania świadomości językowej; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

33. Komputer, media i nowe technologie w pracy logopedy

Cel kształcenia: zapoznanie z możliwościami stosowania komputera w terapii logopedycznej; zaprezentowanie gier komputerowych, wykorzystywanych jako pomoce dydaktyczne podczas zajęć z logopeda, jak również programów do badania słuchu fonemowego, aplikacji służących wspomaganie treningu aparatu słuchu i mowy; omówione oprzyrządowania wspomagające, stosowanego przy niepełnosprawności ruchowej i/lub intelektualnej.

Treści merytoryczne: Podstawowe programy komputerowe stosowane w pracy logopedy: pakiet rozszerzony Logopedia 2.0, Echokorektor, jak również edytory prezentacji. Uwrażliwienie na różne rodzaje potrzeb i ograniczeń osób podlegających terapii (niepełnosprawność psychoruchowa, intelektualna, emocjonalna, deficyt uwagi). Media i nowe technologie w terapii logopedycznej.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): rolę komputera, mediów i nowych technologii w terapii logopedycznej.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się programami komputerowymi stosowanymi w terapii logopedycznej; ocenić przydatność danego programu w terapii określonego przypadku; konstruować podstawowe pomoce edukacyjne z wykorzystaniem komputera; podjąć pracę w zespole specjalistów, przyjmując różne w niej role; a także pracować samodzielnie.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

34. Terapeutyczne funkcje literatury

Cel kształcenia: uświadomienie jakie funkcje pełni literatura piękna w terapii logopedycznej i jak ważna jest umiejętność wykorzystania w tej terapii tekstów literackich.

Treści merytoryczne: podczas zajęć omawiane są zagadnienia z zakresu biblioterapii (przykłady zajęć biblioterapeutycznych), baśnioterapii (budowa i funkcje baśni na przykładach), bajkoterapii (rodzaje bajek terapeutycznych, ich funkcje i przykłady); wprowadzane są elementy teatroterapii (na podstawie wierszy Brzechwy i Tuwima) i muzykoterapii (rola piosenki poetyckiej); studenci uczą się tworzyć samodzielnie formy literackie (wierszyki z wysokim poziomem trudności językowej, bajkę terapeutyczną i opowiadanie logopedyczne); poznają literaturę autobiograficzną, która podejmuje problematykę różnorodnych zaburzeń – w tym także mowy: autyzmu, zespołu Aspergera, zespołu Downa, afazji itp.; uczą się wykorzystywać w terapii logopedycznej odpowiednio dobraną literaturę dla dzieci i młodzieży.

Efekty kształcenia:

Wiedza (zna i rozumie): w podstawowym zakresie problematykę związaną z literaturą dla dzieci i młodzieży; podstawowe funkcje biblioterapii, bajkoterapii, baśnioterapii, teatroterapii i muzykoterapii; rozumie konieczność wykorzystania literatury pięknej w terapii logopedycznej.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać wiedzę na temat literatury pięknej w różnorodnych formach terapii logopedycznej; umie samodzielnie tworzyć krótkie teksty literackie wspomagające działania logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; podejmowania samodzielnych decyzji o zastosowaniu odpowiednio dobranych do zaburzenia mowy metod terapeutycznych; jest otwarty na współdziałanie i kreatywny w podejmowaniu działań związanych z wykonywanym zawodem; uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Formy prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

35. Komunikacja wspomagająca i alternatywna

Cel kształcenia: istota komunikacji alternatywnej i wspomagającej. Zapoznanie z wybranymi metodami wchodzącymi w zakres metod alternatywnych i wspomagających. Wskazania uwarunkowań doboru adekwatnej do potrzeb jednostki metody komunikacji.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: Diagnoza możliwości komunikacji z zastosowaniem metod alternatywnych i wspomagających – istota, zasady, przebieg, metody i narzędzia. Język migowy. Metoda fonogestowej wizualizacji mowy (Cued Speech). System PCS. Makaton. Alfabet Braille'a, alfabet punktowy do dłoni, daktylografia do ręki, jednoręczny i dwuręczny brajl do palców, tabliczka brajlowska czarno drukowa, metoda kalendarzy, system jednoznacznych symboli, Bliss, piktogramy. Urządzenia techniczne wspierające komunikację alternatywną. Środowiska wychowawcze a komunikacja alternatywna.

Wykłady: Wprowadzenie w istotę, zakres, problematykę, podstawowe pojęcia i metody komunikacji alternatywnej i wspomagającej. Kontekst historyczny komunikacji alternatywnej. Podmiot i przedmiot komunikacji alternatywnej. Klasyfikacje metod komunikacji wspomagającej i alternatywnej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): istotę działań logopedycznych nie tylko w odniesieniu do problemów związanych z tzw. komunikacją werbalną, ale także w sytuacji konieczności zastosowania wspomagających, a nawet alternatywnych metod komunikacji; metody komunikacji wspomagającej i alternatywnej, w tym metodę fonogestowej wizualizacji mowy oraz podstawy języka migowego.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować metody komunikacji wspomagającej i alternatywnej oraz podstawy języka migowego w terapii logopedycznej; dobrać adekwatne metody i narzędzia w celu opracowania zaistniałych problemów logopedycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych wymagających zastosowania wspomagających i alternatywnych metod komunikacji; uczenia się przez całe życie; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; udzielania wsparcia i pomocy oraz okazywania empatii i szacunku osobom i grupom społecznym w zakresie działań zawodowych logopedy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

36. Pedagogika specjalna

Cel kształcenia: wyczulenie na problemy osób niepełnosprawnych i niedostosowanych społecznie oraz potrzebę udzielania im wszechstronnego i wielozakresowego wsparcia, a także poszanowania ich prawa do autonomii i własnych wyborów.

Treści merytoryczne: Wprowadzenie w istotę, zakres, fenomen, przedmiot, podmiot i podstawowe pojęcia pedagogiki specjalnej. Źródła i miejsce pedagogiki specjalnej w strukturze nauki oraz jej przedmiotowe i metodologiczne powiązania z dziedzinami nauk społecznych, humanistycznych oraz medycznych i nauk o zdrowiu. Systematyki pedagogiki specjalnej. Koncepcje ludzkiej niepełnosprawności (Międzynarodowa Klasyfikacja Uszkodzeń, Niepełnosprawności i Upośledzeń - 1980; Międzynarodowa Klasyfikacja Funkcjonowania, Niepełnosprawności i Zdrowia - ICF - International Classification of Functioning – 2001). Cele pedagogiki specjalnej. Paradygmaty pedagogiki specjalnej. Współczesne problemy pedagogiki specjalnej. System kształcenia specjalnego w kontekście systemu powszechnego. Współczesne podejście do problemów uczniów ze specjalnymi

potrzebami edukacyjnymi i wynikające z niego nowe formy edukacji, w tym integracyjna i włączająca. Potrzeby edukacyjne dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością. Organizacja i metodyka kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w systemie integracyjnym i włączającym, modele współpracy pedagogów specjalnych z nauczycielami, specjalistami, rodzicami, model indywidualizacji lekcji, efektywne strategie nauczania i uniwersalnego projektowania zajęć. Wsparcie społeczne osób z niepełnosprawnością i ich rodzin. Perspektywy przyszłości pedagogiki specjalnej, zmiany i wyzwania edukacyjne XXI wieku. Subdyscypliny pedagogiki specjalnej – charakterystyka szczegółowa.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): problematykę związaną z osobami z niepełnosprawnością, determinantów ich psychospołecznego rozwoju oraz indywidualnego funkcjonowania w dorosłości; istotę, zakresy, fenomen, przedmiot, podmiot i podstawowe pojęcia pedagogiki specjalnej, a także źródła i miejsce pedagogiki specjalnej wśród innych nauk oraz miejsce systemu kształcenia specjalnego w stosunku do systemu kształcenia powszechnego; organizację i metodyki kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi w systemie integracyjnym i włączającym.

Umiejętności (potrafi): wykorzystać zdobytą wiedzę na temat funkcjonowania psychospołecznego osób z niepełnosprawnością; rozpoznać problemy takich osób oraz podjąć wymagane działania na rzecz ich profilaktyki i niwelacji; wykorzystywać i integrować wiedzę z zakresu pedagogiki specjalnej oraz powiązanych z nią dyscyplin naukowych w celu analizy problemów diagnostycznych, terapeutycznych i edukacyjnych w logopedii; rozpoznawać i interpretować zjawiska społeczne, ukazując ich powiązania z różnymi zakresami pedagogiki specjalnej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii osobom potrzebującym wsparcia i pomocy; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej. Ma świadomość posiadanych ograniczeń i w sytuacjach skomplikowanych zawodowo ukierunkowuje się na konsultacje z osobami bardziej kompetentnymi w celu doskonalenia swego warsztatu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

37. Dydaktyka i metodyka postępowania logopedycznego

Cel kształcenia: nabycie wiedzy o sposobach korzystania z różnorodnych technik terapii logopedycznej w pracy z dziećmi i osobami dorosłymi; dydaktyce i metodyce postępowania logopedycznego w pracy z dziećmi.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: Metodyka postępowania logopedycznego. Metody rozwijania percepcji słuchowej. Metody rozwijania percepcji w ekspresji słownej. Techniki rozwijania pamięci słuchowej i wzrokowej. Pozawerbalne metody komunikacji. Organizacja współpracy z rodzicami. Zasady postępowania logopedycznego. Ogólny schemat diagnozy logopedycznej i konstruowanie programów terapii. Narzędzia diagnostyczne w logopedii. Multimedialne środki w terapii logopedycznej.

Wykłady: Diagnoza i terapia logopedyczna – uniwersalne zasady postępowania. Zasady konstruowania programów terapii logopedycznej. Postępowanie logopedyczne wobec dzieci, młodzieży i dorosłych z wadami wymowy. Pomoce dydaktyczne w logopedii. Zabawy logopedyczne. Polisensoryczna stymulacja rozwoju mowy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady diagnozy i terapii logopedycznej; metodykę postępowania logopedycznego i zasady konstruowania programów terapii logopedycznej.

Umiejętności (potrafi): przeprowadzać diagnozę i konstruować programy terapii logopedycznej, z metodyką postępowania logopedycznego; zastosować poznane metody i techniki dydaktyczne w procesie postępowania logopedycznego; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać umiejętności profesjonalne związane z zawodem logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej; współpracy z nauczycielami i specjalistami w celu doskonalenia swojego warsztatu pracy; uczenia się przez całe życie.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

38. Diagnostyka logopedyczna i postępowanie rehabilitacyjne w zaburzeniach połykania

Cel kształcenia: wyposażenie w praktyczną wiedzę na temat zaburzeń połykania w praktyce logopedycznej: zapoznanie z procesem prawidłowego połykania, specyfiką diagnozy zaburzeń połykania u dzieci i dorosłych oraz zasadami postępowania rehabilitacyjnego.

Treści merytoryczne: etapy procesu połykania, przyczyny i skutki zaburzeń połykania, typy dysfagii, zaburzenia połykania u dzieci i dorosłych, zasady diagnostyki logopedycznej czynności prymarnych i odruchów orofacjalnych a zaburzenia połykania, diagnostyka zaburzeń połykania, zasady postępowania rehabilitacyjnego w zaburzeniach połykania.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): zasady diagnostyki logopedycznej czynności prymarnych i odruchów orofacjalnych oraz postępowania rehabilitacyjnego w zaburzeniach połykania; podstawy funkcjonowania i patologie aparatu mowy oraz zasady efektywnego posługiwania się narządem mowy; etapy procesu połykania, rodzaje zaburzeń połykania, ich przyczyny i skutki.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować diagnostykę logopedyczną czynności prymarnych i odruchów orofacjalnych; planować i realizować postępowanie rehabilitacyjne w zaburzeniach połykania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do) okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; uczenia się przez całe życie; współpracy z innymi specjalistami w celu doskonalenia swego warsztatu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

39. Wczesna interwencja logopedyczna

Cel kształcenia: zapoznanie z istotą wczesnej interwencji i wspomagania logopedycznego rozwoju małego dziecka oraz z metodami diagnozy i terapii logopedycznej małych dzieci z grupy ryzyka zaburzeń rozwojowych i z zaburzeniami rozwojowymi.

Treści merytoryczne: Istota wczesnej interwencji i wczesnego wspomagania rozwoju dziecka zagrożonego niepełnosprawnością i jego rodzinie; logopeda na oddziale neonatologicznym; rola logopedy we wczesnej diagnozie i wspomaganiu rozwoju; charakterystyka dzieci z grupy wysokiego ryzyka, przedwcześnie urodzonych oraz z wadami genetycznymi; czynniki ryzyka; wczesne uszkodzenia mózgu; metody wczesnej diagnostyki dzieci zagrożonych nieprawidłowym rozwojem, zachowania dzieci budzące niepokój; czynniki warunkujące rozwój mowy: funkcjonowanie zmysłów; ocena odruchów ważnych dla rozwoju mowy; badanie napięcia mięśniowego, symetrii ciała i twarzy dziecka; budowa narządów

artykulacyjnych i ich sprawność; oddychanie; karmienie i problemy w przyjmowaniu pokarmu; metody wczesnej stymulacji logopedycznej; tworzenie zespołów terapeutycznych i współpraca we wczesnym wspomaganie rozwoju dziecka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia wczesnej interwencji logopedycznej; zasady diagnostyki logopedycznej czynności prymarnych i odruchów orofacjalnych oraz postępowania rehabilitacyjnego w zaburzeniach połykania u dzieci; podstawy zaliczenia dziecka do grupy zagrożonych niepełnosprawnością bądź ze stwierdzoną niepełnosprawnością; najczęstsze zaburzenia neurologiczne i neuropsychologiczne dzieci z grupy ryzyka; rodzaje odruchów posturalnych i neurologicznych oraz ich rolę we wczesnej diagnozie; metody wczesnego wspomaganie rozwoju.

Umiejętności (potrafi): planować i realizować wczesną interwencję logopedyczną; analizować i stosować diagnostykę logopedyczną czynności prymarnych i odruchów orofacjalnych; omawiać czynniki ryzyka z uwzględnieniem okresu ich działania oraz charakteryzować dzieci z grupy ryzyka; rozpoznawać zaburzenia w zakresie ogólnego, ruchowego i neurologicznego rozwoju małego dziecka; podejmować działania wspomagające rozwój dziecka; wyróżniać czynniki warunkujące rozwój artykulacji.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej; współpracy z nauczycielami i specjalistami w celu doskonalenia swojego warsztatu pracy; uczenia się przez całe życie; inicjowania działań lub włączania się w działalność na rzecz jednostek lub środowiska w zakresie związanym z wczesną interwencją logopedyczną.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

40. Dyslalia. Metody diagnozy i terapii zaburzeń artykulacji

Cel kształcenia: zapoznanie z aparaturą pojęciową z zakresu wad wymowy; nabycie przez studenta umiejętności rozpoznawania zaburzeń artykulacyjnych oraz poznanie skutecznych sposobów korygowania wad wymowy w dyslalii.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: stanowią rozwinięcie, uszczegółowienie oraz praktyczne zastosowanie treści omawianych na wykładach. Dotyczą m. in. prezentacji i analizy dostępnych kwestionariuszy obrazkowych; treningu słuchowego poprzez odsłuchiwanie i transkrybowanie nagrań tekstów dziecięcych (zaburzenia artykulacyjne są ilustrowane odpowiednimi nagraniami); problemu zapisu głosek zdeformowanych; analizy konkretnych przypadków (np. dziecka z rozległą dyslalią) i próby wypunktowania i nazwania problemów z punktu widzenia różnych klasyfikacji wad wymowy. Propozycje terapii.

Wykłady: Terminologia dyslalii: miejsce dyslalii w wybranych klasyfikacjach zaburzeń mowy. Najważniejsze zjawiska logopedyczne: niezakończony rozwój mowy, opóźniony rozwój mowy, wada wymowy, odmienne realizacje spowodowane uszkodzeniami organicznymi i/lub chorobami fizycznymi. Kryteria oceny poprawności wymowy. Wada wymowy a błąd wymowy. Charakterystyka poszczególnych wad wymowy zaliczanych do dyslalii: sygmatyzm, rotacyzm, kappacyzm, gammacyzm, mowa bezdźwięczna i inne. Etapy postępowania w diagnozie i terapii dyslalii. Przyczyny wad wymowy. Trudności w diagnozowaniu dyslalii. Problemy z rozgraniczeniem substytucji i deformacji. Badanie wymowy, charakterystyka wykorzystywanych narzędzi, elementy składowe badania. Kwestionariusze do badań. Etapy pracy korekcyjnej. Skutki wad wymowy. Dyslalia

a trudności wychowawcze i szkolne. Rodzina w terapii dziecka z dyslalią. Warunki powodzenia terapii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rodzaje zaburzeń wymowy (dyslalii); zasady diagnozy i terapii logopedycznej zaburzeń mowy.

Umiejętności (potrafi): określać zaburzenia wymowy (dyslalie); przeprowadzać diagnozę logopedyczną zaburzeń wymowy; rozpoznawać zaburzenia artykulacyjne oraz dobrać skutecznie sposoby ich korygowania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej; współpracy z nauczycielami i specjalistami w celu doskonalenia swojego warsztatu pracy; uczenia się przez całe życie, dbania o poprawny język i skuteczną komunikację.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

41. Dyslalia. Metody diagnozy i terapii zaburzeń artykulacji

Cel kształcenia: poznanie objawów dyslalii, zdobycie wiedzy o przyczynach nieprawidłowego rozwoju artykulacji u dzieci oraz podstawowe umiejętności w zakresie diagnozowania i korygowania wad wymowy.

Treści merytoryczne: Metodyka szczegółowa wywoływania poszczególnych głosek: ćwiczenia wstępne (ćwiczenia funkcji w obrębie narządu żucia, sprawności aparatu artykulacyjnego, oddechowe, fonacyjne, słuchowe); metody wywoływania głosek i ich utrwalania (na określonym materiale językowym). Terapia logopedyczna w przypadku dyslalii, w tym zapoznanie się z dokumentacją pracy logopedycznej. Omawianie scenariuszy zajęć.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): rodzaje zaburzeń wymowy (dyslalii); metodykę logopedyczną i zasady konstruowania programów terapii logopedycznej w przypadku dyslalii.

Umiejętności (potrafi): określać zaburzenia wymowy (dyslalie); przeprowadzać diagnozę i konstruować programy terapii logopedycznej zaburzeń mowy; posługiwać się kwestionariuszami do badania artykulacji; konstruować scenariusze zajęć logopedycznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej; współpracy z nauczycielami i specjalistami w celu doskonalenia swojego warsztatu pracy; uczenia się przez całe życie; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

42. Balbutologia. Metody diagnozy i terapii zaburzeń płynności mówienia

Cel kształcenia: przekazanie wiedzy dotyczącej teorii zaburzeń płynności mówienia (etiologia, symptomy, terminologia) oraz wykształcenie praktycznych umiejętności w zakresie diagnozy zaburzeń płynności mówienia, kryteriów diagnozy różnicowej jąkania, gielkotu i rozwojowej niepłynności mówienia, a także w zakresie metod i technik terapii osób z niepłynnością mówienia.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: tematyka obejmuje rozwinięcie, uszczegółowienie oraz zastosowanie w praktyce treści poruszanych na wykładach poprzez jakościową i ilościową analizę wypowiedzi osób z zaburzeniami płynności mówienia, analizę narzędzi diagnostycznych i technik terapeutycznych, a także poprzez omówienie studiów przypadków, transkrypcję nagrań (audio i video) wypowiedzi osób, u których występują objawy jąkania,

giełkotu oraz rozwojowej nie płynności mówienia, przygotowywanie konspektów zajęć terapeutycznych dla dzieci i osób dorosłych z nie płynnością mówienia z odpowiednio dobranymi ćwiczeniami i pomocami terapeutycznymi. Przystawianie technik diagnozy i terapii osób z nie płynnością mówienia z wykorzystaniem filmów instruktażowych. Omówienie fizjologicznych, psychicznych, lingwistycznych i społecznych problemów osób z nie płynnością mówienia.

Wykłady: Jąkanie – pojęcie, terminologia, teorie etiologiczne, patomechanizmy. Objawy nie płynności i typologie jąkania. Jąkanie a inne zaburzenia tempa, melodii i rytmu mowy. Giełkot – przyczyny, objawy i terapia. Rozwojowa nie płynność mówienia a jąkanie wczesnodziecięce – kryteria różnicowania. Procedury i metodyka postępowania logopedycznego w przypadku zaburzeń płynności mówienia u dzieci i dorosłych. Diagnoza różnicowa zaburzeń płynności mówienia. Metody terapii osób jąkających się – rodzaje i charakterystyka. Narzędzia do diagnozy osób z nie płynnością mówienia (kwestionariusz Cooperów do oceny jąkania, próba sylabowa). Ocena logofobii. Metodyka terapii jąkania przy pomocy echokorektora i cyfrowego korektora mowy. Programy terapii nie płynności mówienia (I. Wygotskiej, R. Byrne, Ch. van Ripera, M. Chęćka, Z. Tarkowskiego). Techniki usprawniania płynności wypowiedzi: technika przedłużania samogłosek S. Wilczewskiego, technika rytmizacji mowy Z. Engiel. Terapie wspomagające postępowanie logopedyczne w przypadku jąkania (socjoterapia, psychoterapia, farmakoterapia). Zasady i kryteria wyboru metod terapii osób jąkających się. Jąkanie jako problem indywidualny i społeczny. Rodzina w terapii jąkania.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia zaburzeń płynności mówienia – jąkania i giełkotu; terminologię z zakresu nie płynności mowy; etiologię i symptomy jąkania; etapy diagnozy oraz metody terapii osób z nie płynnością mówienia.

Umiejętności (potrafi): określać zaburzenia płynności mówienia – jąkania i giełkotu; dokonać diagnozy różnicowej jąkania, giełkotu i rozwojowej nie płynności mowy; zaproponować właściwe formy terapii osób z nie płynnością mówienia, poprawnie posługiwać się terminologią logopedyczną.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy w sytuacjach szkolnych; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; doskonalenia swoich kompetencji zawodowych; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym, dbałości o tradycję i dorobek zawodu.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

43. Surdologia z elementami tyflogopedii. Metody wychowania słuchowego i językowego

Cel kształcenia: zapoznanie z trudnościami językowymi i komunikacyjnymi osób z różnymi ubytkami słuchu oraz ze stosowanymi w praktyce surdologopedycznej i surdopedagogicznej metodami kształcenia językowego, jak również wykształcenie kompetencji w zakresie charakteryzowania zaburzeń mowy jako podstawy do nabycia umiejętności dokonywania samodzielnej diagnozy surdologopedycznej; zapoznanie studenta z podstawowymi problemami tyflogopedii.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: Specyfika funkcjonowania komunikacyjnego dziecka z lekkim stopniem niepełnosprawności słuchowej oraz metodyka działań

surdologopedycznych. Specyfika funkcjonowania komunikacyjnego dziecka z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności słuchowej oraz metodyka działań surdologopedycznych. Specyfika funkcjonowania komunikacyjnego dziecka ze znacznym stopniem niepełnosprawności słuchowej oraz metodyka działań surdologopedycznych. Specyfika funkcjonowania komunikacyjnego dziecka z głębokim stopniem niepełnosprawności słuchowej oraz metodyka działań surdologopedycznych. Specyfika funkcjonowania oraz nabywania mowy dziecka z niepełnosprawnością wzrokową oraz metodyka działań tyflogopedycznych.

Wykłady: Surdologopedia – istota, zakres, terminologia, podstawowe definicje. Schemat prawidłowego rozwoju oraz dojrzewania reakcji słuchowych wg Kevina Marphy. Rozwój mowy i funkcji słuchowych dzieci słyszących i niesłyszących. Podstawy audiofonologii pedagogicznej. Metody wychowania słuchowego i językowego. Potrzeby edukacyjne dziecka z uszkodzonym słuchem w zależności od stopnia ubytku słuchu. Dziesięć próśb dziecka z uszkodzonym słuchem. Zalecenia wychowawczo-terapeutyczne (surdoterapeutyczne). Tyflogopedia jako subdyscyplina szczegółowa logopedii oraz element jej współczesnej koncepcji strukturalnej. Główne zasady diagnozy i terapii tyflogopedycznej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia surdologopedii i tyflogopedii; procesy opanowywania języka w głuchocie, niedosłuchu oraz u osób z niepełnosprawnością wzrokową, a także trudności językowe i komunikacyjne osób niesłyszących oraz osób z zaburzeniami widzenia; zasady diagnozy i terapii surdologopedycznej i tyflogopedycznej; podstawy audiofonologii pedagogicznej, w tym metody wychowania słuchowego i językowego.

Umiejętności (potrafi): stosować wiedzę z zakresu surdologopedii, tyflogopedii oraz audiofonologii pedagogicznej, w tym metody wychowania słuchowego i językowego na poszczególnych etapach postępowania logopedycznego; charakteryzować trudności językowe i komunikacyjne osób niesłyszących oraz dokonywać diagnozy osiągniętego poziomu opanowania języka przez osoby z różnymi ubytkami słuchu i w różnym wieku; przedstawić specyfikę funkcjonowania językowego dziecka z zaburzeniami wzroku; adekwatnie posługiwać się terminologią surdologopedyczną i tyflogopedyczną.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii osobom potrzebującym wsparcia i pomocy; kontaktów z osobami z uszkodzonym słuchem i/lub wzrokiem oraz do przełamywania barier komunikacyjnych; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej, surdologopedycznej i tyflogopedycznej; współpracy z nauczycielami i specjalistami z innych dziedzin w celu doskonalenia swego warsztatu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

44. Metodyka rewalidacji indywidualnej

Cel kształcenia: stworzenie podstaw teoretycznych i metodycznych dla procesów usprawniania, kompensacji i korektury pedagogicznej w procesie dydaktyczno-wychowawczym dzieci z trudnościami w nauce; nabycie umiejętności rozpoznawania specyficznych trudności w nauce oraz przygotowanie do pracy terapeutycznej z dziećmi ze stwierdzonymi specyficznymi trudnościami w nauce czytania i pisania.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: Tematyka ćwiczeń stanowi rozwinięcie, uszczegółowienie oraz praktyczne zastosowanie treści omawianych na wykładach. Dotyczy procedury postępowania terapeutycznego, zasad prowadzenia wywiadu, diagnozy i terapii, zasad

współpracy min. z poradniami psychologiczno-pedagogicznymi (w tym analizy opinii i orzeczeń w kontekście planowania pracy terapeutycznej) oraz z rodzicami dziecka objętego terapią. Przedstawione zostaną narzędzia badań oraz pomoce do prowadzenia zajęć z rewalidacji indywidualnej. Uwzględnia się też wspólne oraz samodzielne opracowywanie diagnozy trudności edukacyjnych i programów zajęć rewalidacji indywidualnej wraz z pomocami.

Wykłady: Wprowadzenie w problematykę trudności w nauce. Podstawowa terminologia. Terapia a reedukacja. Specyficzne trudności w nauce - istota i diagnozowanie. Uczeń o specjalnych potrzebach edukacyjnych. Symptomy zaburzeń percepcji słuchowej, wzrokowej, orientacji przestrzennej, rozwoju ruchowego i lateralizacji. Trudności w nauce poszczególnych przedmiotów występujące u ucznia z deficytami rozwojowymi. Wstępna diagnoza deficytów rozwojowych na podstawie próbek pisma. Opinia a orzeczenie. Diagnoza dziecka. Podstawy programowania pracy terapeutycznej. Etapy terapii pedagogicznej w różnych koncepcjach teoretycznych. Usprawnianie percepcji słuchowej i wzrokowej. Doskonalenie sprawności manualnej. Gry i zabawy w terapii pedagogicznej. Sposoby ułatwiające opanowanie techniki czytania oraz poprawnego pisania. Organizacja pomocy psychologiczno-pedagogicznej na terenie szkoły.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody stosowane w rewalidacji indywidualnej, metodykę postępowania logopedycznego i zasady konstruowania programów rewalidacji indywidualnej.

Umiejętności (potrafi): planować i realizować metodykę rewalidacji indywidualnej; przeprowadzać diagnozę i konstruować programy z zakresu rewalidacji indywidualnej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej; współpracy z nauczycielami i specjalistami w celu doskonalenia swojego warsztatu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

45. Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii opóźnionego rozwój mowy i niedoksztalcenia mowy pochodzenia korowego

Cel kształcenia: wykształcenie praktycznych umiejętności stawiania trafnej diagnozy oraz planowania i przeprowadzania skutecznej terapii logopedycznej osób z opóźnionym rozwojem mowy i niedoksztalceniami mowy pochodzenia korowego.

Treści merytoryczne: zawód logopedy w praktyce: diagnozowanie opóźnienia rozwoju mowy, w tym niedoksztalcenia mowy pochodzenia korowego (zasady, narzędzia, współpraca w zespole interdyscyplinarnym), zasady programowania terapii w opóźnionym rozwoju mowy i niedoksztalceniu mowy pochodzenia korowego, konstruowanie programów terapeutycznych, umiejętność nawiązywania kontaktu z dzieckiem i jego opiekunem, otwartość na drugiego człowieka.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia opóźnionego rozwoju mowy i niedoksztalcenia mowy pochodzenia korowego; zasady diagnozowania i programowania terapii w opóźnionym rozwoju mowy i niedoksztalceniach mowy pochodzenia korowego.

Umiejętności (potrafi): określać opóźniony rozwój mowy i niedoksztalcenie mowy pochodzenia korowego w diagnozie i terapii; rozpoznawać opóźnienia w rozwoju mowy; współpracować w zespole interdyscyplinarnym; diagnozować i programować skuteczną

terapię opóźnionego rozwoju mowy i niedokształcenia mowy pochodzenia korowego; tworzyć programy terapeutyczne; posługiwać się narzędziami diagnostycznymi; przygotowywać scenariusze zajęć logopedycznych; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać umiejętności profesjonalne związane z zawodem logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; współpracowania ze specjalistami innych dziedzin oraz opiekunami dziecka; ustawicznego doskonalenia warsztatu zawodowego logopedy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

46. Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii w gerontologopedii oraz onkologopedii z podstawami rehabilitacji głosu po laryngektomii

Cel kształcenia: zapoznanie z zagadnieniami diagnozy i terapii w gerontologopedii i onkologopedii, w tym z podstawami rehabilitacji głosu osób po laryngektomii.

Treści merytoryczne: kluczowe zagadnienia gerontologopedii; zaburzenia mowy, w tym zaburzenia głosu u osób w wieku senioralnym; przebieg funkcji prymarnych u osób starszych; diagnoza i terapia logopedyczna w gerontologopedii. Główne zagadnienia onkologopedii, specyfika diagnozy i terapii w onkologopedii, funkcje prymarne i sekundarne w onkologopedii, podstawy rehabilitacji głosu osób po laryngektomii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia gerontologopedii i onkologopedii, z podstawami rehabilitacji głosu po laryngektomii; skutki starzenia się organizmu dla mowy; zaburzenia mowy w tym zaburzenia głosu u osób starszych; przebieg funkcji prymarnych u osób w wieku senioralnym; specyfikę diagnozy i terapii w onkologopedii.

Umiejętności (potrafi): stosować gerontologopedię i onkologopedię, z podstawami rehabilitacji głosu po laryngektomii; przygotować plan diagnozy logopedycznej osoby w wieku senioralnym z wykorzystaniem odpowiednich narzędzi; zaprogramować terapię logopedyczną dla osoby w wieku starszym; analizować nieprawidłowości w zakresie funkcji prymarnych i sekundarnych u osób chorych onkologicznie; zaproponować podstawowe postępowanie rehabilitacyjne dla osoby po laryngektomii; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać umiejętności profesjonalne związane z zawodem logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii osobom potrzebującym wsparcia i pomocy; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; uczenia się przez całe życie; współpracy z innymi specjalistami w celu doskonalenia swego warsztatu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

47. Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii afazji i dyzartrii

Cel kształcenia: wykształcenie praktycznych umiejętności stawiania trafnej diagnozy oraz planowania i przeprowadzania skutecznej terapii logopedycznej w przypadku afazji i dyzartrii.

Treści merytoryczne: diagnoza afazji – wykorzystanie danych z dokumentacji klinicznej, wywiadu, obserwacji; stosowanie testów, kwestionariuszy i skal do oceny sprawności językowych w afazji; główne metody postępowania terapeutycznego w afazji. Diagnoza dyzartrii – analiza wyników badań specjalistycznych, ocena substancji fonicznej (płaszczyzny segmentalnej i suprasegmentalnej), zrozumiałości mowy, stanu funkcjonalnego aparatu mowy (oddechowego, fonacyjnego, artykulacyjnego); skale i kwestionariusze do oceny mowy w dyzartrii; metody oddziaływań terapeutycznych w dyzartrii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia afazji i dyzartrii; narzędzia diagnostyczne i podstawowe metody oddziaływań terapeutycznych w afazji; narzędzia diagnostyczne i podstawowe metody oddziaływań terapeutycznych w dyzartrii; metodykę postępowania logopedycznego i zasady konstruowania programów terapii w wypadku afazji i dyzartrii.

Umiejętności (potrafi): diagnozować afazję i prowadzić jej terapię, planować i realizować pracę logopedyczną z pacjentem z dyzartrią; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać umiejętności profesjonalne związane z zawodem logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej; współpracy z nauczycielami i innymi specjalistami w celu doskonalenia swego warsztatu pracy; udzielania wsparcia i pomocy oraz okazywania empatii osobom z afazją i dyzartrią.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

48. Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii osób z niepełnosprawnością intelektualną, osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu oraz osób z mutyzmem wybiórczym

Cel kształcenia: wykształcenie praktycznych umiejętności stawiania trafnej diagnozy oraz planowania i przeprowadzania skutecznej terapii logopedycznej osób z niepełnosprawnością intelektualną, zaburzeniami ze spektrum autyzmu oraz zapoznanie z zagadnieniami mutyzmu wybiórczego.

Treści merytoryczne: diagnoza logopedyczna osób z niepełnosprawnością intelektualną, planowanie terapii logopedycznej dla osób z różnymi stopniami niepełnosprawności intelektualnej, metody oddziaływań terapeutycznych w niepełnosprawności intelektualnej. Diagnoza logopedyczna osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu, planowanie terapii logopedycznej dla osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu, główne podejścia i metody terapii osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu – podejście rozwojowe i behawioralne. Diagnoza logopedyczna osób z mutyzmem wybiórczym, analiza mutyzmu wybiórczego. Dziecko z niepełnosprawnością intelektualną, zaburzeniami ze spektrum autyzmu i mutyzmem wybiórczym w przedszkolu i szkole – główne problemy. Współpraca w zespole wielospecjalistycznym w przypadku diagnozy i terapii osób z niepełnosprawnością intelektualną, zaburzeniami ze spektrum autyzmu oraz mutyzmem wybiórczym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady diagnozy i terapii logopedycznej osób z niepełnosprawnością intelektualną i osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu; zagadnienia mutyzmu wybiórczego; metodykę postępowania logopedycznego i zasad konstruowania programów terapii logopedycznej; współczesne podejście do problemów uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi i wynikające z niego nowe formy edukacji, w tym integracyjną i włączającą.

Umiejętności (potrafi): planować i realizować diagnozę i terapię logopedyczną osób z niepełnosprawnością intelektualną; planować i realizować diagnozę i terapię logopedyczną osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu; diagnozować i analizować mutyzm wybiórczy; diagnozować złożone sytuacje rehabilitacyjne, edukacyjne, terapeutyczne; projektować i prowadzić zajęcia z uwzględnieniem specjalnych potrzeb edukacyjnych uczniów; wykorzystywać aktualne koncepcje psychologiczne i pedagogiczne w planowaniu, realizacji, monitorowaniu i ewaluacji procesu wychowania i nauczania uczniów ze specjalnymi

potrzebami edukacyjnymi; samodzielnie zdobywać wiedzę i rozwijać umiejętności profesjonalne związane z zawodem logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy, współpracowania ze specjalistami innych dziedzin oraz opiekunami dziecka, uczenia się przez całe życie, profesjonalnego rozwiązywania konfliktów w klasie szkolnej i grupie wychowawczej.

pracy.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

49. Metody badań społecznych

Cel kształcenia: osiągnięcie takiego zakresu kompetencji i umiejętności, który da odpowiednie przygotowanie do podjęcia działań badawczych. Studenci powinni posiadać niezbędną wiedzę metodologiczną (schematy badawcze, metody, techniki, narzędzia) oraz odpowiedni poziom wiadomości w zakresie zasad kreowania procesu badawczego (badania jakościowe i ilościowe) oraz konstruowania tekstu naukowego. Celem przedmiotu jest także ukształtowanie krytycznej postawy badacza.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: Formułowanie celów, problemów, przedmiotu i podmiotu badań. Hipotezy, zmienne i wskaźniki. Wybrane metody, techniki i narzędzia badawcze. Sposoby prezentacji danych statystycznych.

Wykłady: Metodologia jako nauka (pojęcie i cechy poznania naukowego, podstawowe pojęcia, terminy i procedury badawcze). Metodologia badań naukowych stosowanych w dziedzinach nauk społecznych i humanistycznych, w szczególności zasady projektowania i prowadzenia badań naukowych w zakresie pedagogiki. Analiza porównawcza strategii i metod badawczych stosowanych w pedagogice. Zasady pisarstwa naukowego. Etyczne problemy badań naukowych, w tym etyczne norm projektowania i realizacji badań naukowych w zakresie pedagogiki specjalnej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metodologię badań naukowych stosowanych w dziedzinie nauk humanistycznych i społecznych, w szczególności zasady projektowania i prowadzenia badań naukowych w zakresie pedagogiki; metodologiczne założenia i zasady oraz etyczne normy projektowania i realizacji badań naukowych w zakresie pedagogiki, w tym pedagogiki specjalnej, oraz logopedii.

Umiejętności (potrafi): w podstawowym zakresie wykorzystywać i przetwarzać różne źródła, formułować we właściwy sposób cele i problemy badawcze, stosując adekwatne metody i techniki badań.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy i umiejętności oraz ich samodzielnego pogłębiania i uzupełniania. Jest świadomy istnienia etycznego wymiaru badań i jest gotów do posługiwania się uniwersalnymi zasadami i normami etycznymi w działalności badawczej, kierując się szacunkiem dla każdego człowieka.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

50. Proseminarium

Cel kształcenia: rozwinięcie i utrwalenie umiejętności przestrzegania normy językowej, stylistycznej i gatunkowej na poziomie kompozycji tekstu naukowego oraz prowadzenie prostych działań badawczych, udokumentowanych w postaci pracy pisemnej z zakresu logopedii.

Treści merytoryczne: podstawowe zasady przygotowania tekstu naukowego oraz wybrane zagadnienia merytoryczne z zakresu logopedii, poruszane kwestie są uzależnione od dyscypliny naukowej, w której specjalizuje się prowadzący i indywidualnych zainteresowań uczestników proseminarium.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zasady opracowania tekstu naukowego; ma uporządkowaną i pogłębioną wiedzę z dziedziny, będącej przedmiotem pracy proseminaryjnej; metodologię badań naukowych stosowanych w dziedzinach nauk humanistycznych, nauk społecznych, medycyny i nauk o zdrowiu, w szczególności zasady projektowania i prowadzenia badań naukowych.

Umiejętności (potrafi): przygotować tekst naukowy poprawny merytorycznie i formalnie, spełniający kryteria normy językowej, stylistycznej i gatunkowej wymaganej w pracach naukowych; rozróżniać orientacje metodologiczne w badaniach naukowych, formułować cele i problemy badawcze, stosować dobór adekwatnych metod i technik, konstruować narzędzia badawcze, opracowywać, prezentować i interpretować wyniki badań, wyciągać wnioski; poprawnie posługiwać się językiem polskim oraz poprawnie posługiwać się specjalistyczną terminologią; samodzielnie rozwijać wiedzę z wykorzystaniem różnych źródeł.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): doceniania tradycji i dorobku badań naukowych w zakresie wybranej dyscypliny oraz ich kontynuacji i poszerzania o nowe dyscypliny badawcze; ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; autorefleksji nad rozwojem zawodowym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

51. Seminarium licencjackie i praca dyplomowa

Cel kształcenia: rozwijanie i utrwalanie umiejętności przestrzegania jakości merytorycznej oraz normy językowej, stylistycznej i gatunkowej w odniesieniu do kompozycji rozbudowanego tekstu naukowego oraz prowadzenie własnych działań badawczych z wykorzystaniem istniejącej podbudowy teoretycznej oraz udokumentowanie ich w postaci pisemnej pracy dyplomowej z zakresu logopedii. Rozwój umiejętności dyskusji naukowej i prowadzenia dociekań badawczych z wykorzystaniem różnego typu źródeł.

Treści merytoryczne: szczegółowe zasady przygotowania tekstu naukowego oraz wybrane zagadnienia merytoryczne z zakresu logopedii. Poruszane kwestie są uzależnione od dyscypliny naukowej, w której specjalizuje się prowadzący i indywidualnych zainteresowań seminarzystów.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady opracowania tekstu naukowego; ochrony własności intelektualnej i prawa autorskiego; w zależności od wybranego tematu pracy dyplomowej, kwestie merytoryczne dotyczące: medycznych podstaw logopedii, językoznawczych podstaw logopedii, psychologiczno-pedagogicznych podstaw logopedii i działań profilaktyczno-wspomagających, zasad diagnostyki logopedycznej, postępowania rehabilitacyjnego, diagnozy i terapii logopedycznej, metodyki postępowania logopedycznego; metodologię badań naukowych stosowanych w dziedzinach nauk humanistycznych, społecznych, medycyny i nauk o zdrowiu, w szczególności zasady projektowania i prowadzenia badań naukowych, oraz postulat wieloparadygmatyczności; metodologiczne założenia i zasady oraz etyczne normy projektowania i realizacji badań naukowych.

Umiejętności (potrafi): przygotować tekst naukowy poprawny merytorycznie i formalnie, spełniający kryteria normy językowej, stylistycznej i gatunkowej wymaganej w pracach naukowych; rozróżniać orientacje metodologiczne w badaniach naukowych, formułować cele i problemy badawcze, stosować dobór adekwatnych metod i technik, konstruować narzędzia badawcze, opracowywać, prezentować i interpretować wyniki badań, wyciągać wnioski; wykorzystywać i integrować wiedzę w celu analizy problemów rehabilitacyjnych, edukacyjnych, i terapeutycznych; rozpoznawać i interpretować zjawiska społeczne, ukazując ich powiązania, w zależności od tematu pracy, z różnymi zakresami pedagogiki specjalnej, dziedzinami nauk społecznych, humanistycznych oraz medycznych i nauk o zdrowiu; poprawnie posługiwać się językiem polskim oraz poprawnie posługiwać się specjalistyczną terminologią; samodzielnie rozwijać wiedzę z wykorzystaniem różnych źródeł, w tym obcojęzycznych, i technologii; twórczo korzystać z teorii dotyczących rozwoju człowieka, socjalizacji, wychowania, nauczania-uczenia się oraz krytycznie je oceniać; skutecznie i świadomie komunikować się; zaplanować, na podstawie świadomej autorefleksji, działania na rzecz rozwoju zawodowego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): doceniania tradycji i dorobku badań naukowych w zakresie wybranej dyscypliny oraz ich kontynuacji i poszerzania o nowe dyscypliny badawcze; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym; ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania, posługiwania się uniwersalnymi zasadami i normami etycznymi w działalności zawodowej, kierując się szacunkiem dla każdego człowieka; autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

52. Przedmiot do wyboru 1: Teatr w kulturze/oferta w języku angielskim

Cel kształcenia: ukazanie roli fenomenu teatru na tle kulturowo-historycznym, a także przybliżenie wzajemnych relacji i zależności teatru i życia społeczno-politycznego w poszczególnych epokach.

Treści merytoryczne: Definicja kultury. Fenomen teatru. Relacje: teatr – kultura, kultura – teatr. Wybrane aspekty historii teatru światowego oraz polskiego (teatr antyczny, średniowieczny, elżbietański, commedia dell'arte, hiszpański "złoty wiek", teatr oświeceniowy, romantyczny, wielka reforma teatru) w kontekście szeroko rozumianej kultury.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zna i rozumie relacje między teatrem i kulturą.

Umiejętności (potrafi): analizować zjawiska teatralne w kontekście kultury.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych, uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

53. Przedmiot do wyboru 1: Pragmatyka językowa w pracy logopedy

Cel kształcenia: rozwój umiejętności komunikacyjnych przyszłych logopedów; zapoznanie z zasadami prowadzenia wywiadów; wykształcenie umiejętności tworzenia komunikatów w zależności od sytuacji komunikacyjnej; omówienie różnych strategii komunikacyjnych, np.

w sytuacji logopeda – klient; ćwiczenie językowych środków prowadzących do osiągnięcia celów komunikacyjnych zależnych od typu odbiorcy i sytuacji komunikacyjnej.

Treści merytoryczne: zasady konwersacyjne Grice'a; zasady prowadzenia wywiadów; środki językowe prowadzące do osiągnięcia celów komunikacyjnych z zakresu perswazji i manipulacji; komunikaty nacechowane i nienacechowane pod względem ekspresyjnym; rola aluzji i presupozycji w odbiorze komunikatu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): cechy komunikatów werbalnych i niewerbalnych, pozwalających jak najlepiej osiągać zakładane cele; językowe i niejęzykowe sposoby prowadzenia skutecznej rozmowy (wywiadu) i budowania właściwej relacji z pacjentami; rolę kontekstu sytuacyjnego i społecznego w odbiorze komunikatów; definicję aluzji i presupozycji.

Umiejętności (potrafi): posługiwać się komunikatami werbalnymi i niewerbalnymi ze świadomością ewentualnych barier w porozumiewaniu i sposobów ich pokonywania, a także ze względu na typ odbiorcy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): efektywnej komunikacji uzależnionej od sytuacji komunikacyjnej i typu rozmówcy.

Forma prowadzenia zajęć: wykład, ćwiczenia.

54. Przedmiot do wyboru 2: Analiza dzieła teatralnego

Cel kształcenia: poznanie wybranych metod analizy dzieła teatralnego; terminologii teatrologicznej, sposobów opisu i oceny przedstawienia teatralnego; wykształcenie umiejętności analizy relacji tekst dramatu/adaptacji – inscenizacja; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania i analizowania spektakli teatralnych; zgłębiania wiedzy o człowieku w lustrze sceny.

Treści merytoryczne: Prezentacja i analiza fragmentów najwybitniejszych dzieł teatralnych XX i XXI w.; sylwetek ich inscenizatorów (m.in. Jerzy Grotowski, Tadeusz Kantor, Krystian Lupa, Jerzy Jarocki, Jerzy Grzegorzewski, Krzysztof Warlikowski) .

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane metody analizy dzieła teatralnego.

Umiejętności (potrafi): analizować dzieła teatralne.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych, uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

55. Przedmiot do wyboru 2: Strategie prezentacji medialnej i autoprezentacji

Cel kształcenia: poznanie strategii prezentacji medialnej i autoprezentacji, rozwój umiejętności przygotowania i przedstawienia prezentacji oraz autoprezentacji, opisu i analizy tego typu komunikatów, w szczególności dotyczących logopedii i logopedów.

Treści merytoryczne: Strategie i antystrategie komunikacyjne. Techniki wpływu na odbiorcę. Kształtowanie wizerunku medialnego. Wybrane elementy public relations. Przygotowanie wystąpienia publicznego. Prezentacja wystąpienia. Multimedialne sposoby wzbogacania przekazu. Autoprezentacja i autokreacja medialna. Kompetencje komunikacyjne. Odbiorcy i publiczność. Sposoby kształtowania opinii publicznej. Strategie informacyjne, perswazyjne i propagandowe. Nowe strategie przyciągnięcia uwagi odbiorców – edutainment i infotainment. Techniki reklamy. Profesjonalizacja i zasady etyczne komunikowania.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zachowania społeczne i ich uwarunkowania; procesy, style i różne formy komunikowania się; potencjał promocyjny mediów w działalności zawodowej logopedów; metodologiczne założenia i zasady oraz etyczne normy projektowania i realizacji badań naukowych, dotyczących komunikacji w mediach; procesy komunikowania interpersonalnego i społecznego oraz ich prawidłowości i zakłócenia; wpływ mediów na zmiany współczesnej komunikacji oraz na proces wychowawczy.

Umiejętności (potrafi): wskazać i opisać główne cechy, cel, zrekonstruować cechy i intencje nadawcy oraz określić założonego odbiorcę różnorodnych przekazów; formułować hipotezy interpretacyjne i popierać je przykładami z analizowanego materiału; obserwować zachowania społeczne i ich uwarunkowania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): porozumiewania się z osobami pochodzącymi z różnych środowisk i o różnej kondycji emocjonalnej; ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

56. Przedmiot do wyboru 3: Warsztat teatralny. Praca z zespołem

Cel kształcenia: poznanie wybranych zagadnień z zakresu warsztatu teatralnego i pracy z zespołem; podstawowych zagadnień z zakresu sztuki dramatycznej (w tym sztuki aktora), prezentacja przydatności wiedzy z tej dziedziny w praktyce zawodowej i życiu codziennym; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy o roli sztuki dramatycznej w życiu człowieka, a także o potrzebach, dążeniach i zachowaniu, które człowiek może odtwarzać, ćwiczyć i realizować w przestrzeni sceny.

Treści merytoryczne: podstawy wiedzy o warsztacie teatralnym. Istota sztuki dramatycznej (w tym: pracy z zespołem i sztuki aktorskiej). W pierwszym z trzech semestrów nauki, realizowany jest kompleks ćwiczeń, wchodzących w skład treningu aktorskiego. Ćwiczenia dotyczą koncentracji na obiektach scenicznych, mobilizacji i nastrojania na działanie sceniczne, eliminujące napięcia i rozluźniające psychofizyczny aparat aktora, angażujące pamięć emocjonalną, wyobraźnię i fantazję, uczące organicznego działania w warunkach publiczności. Kompozycja elementarnych etiud aktorskich (etiudy jedno- i dwuosobowe).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane aspekty warsztatu teatralnego, pracy z zespołem.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować wybrane aspekty warsztatu teatralnego, pracy z zespołem; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji i udziału w zajęciach teatralnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy wybranych aspektów warsztatu teatralnego, pracy z zespołem; zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny w przestrzeni sceny; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; uczenia się przez całe życie, uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

57. Przedmiot do wyboru 3: Stylistyka w pracy logopedy

Cel kształcenia: zapoznanie z różnymi odmianami stylistycznymi współczesnego języka polskiego; wykształcenie umiejętności dokonywania analizy wybranych zjawisk językowych i przedstawiania ich w postaci prezentacji multimedialnej lub dłuższej wypowiedzi pisemnej; usystematyzowanie wiedzy o podstawowych odmianach polszczyzny oraz gatunkach użytkowych; udoskonalenie kompetencji komunikacyjnych studenta, by umiał z dostępnych

środków językowych wybrać odpowiedni ich repertuar i zastosować go w zależności od sytuacji komunikacyjnej, zarówno w mowie, jak piśmie; sprofilowanie tematyki zajęć pod kątem przyszłych zadań w pracy logopedy, np. pisanie opinii logopedycznej, w tym opinii o postępach logopedycznych, studium przypadku, pisanie planu terapii logopedycznej, indywidualnego programu terapeutycznego, epikryza, pisanie pism użytkowych.

Treści merytoryczne: zróżnicowanie stylistyczne współczesnej polszczyzny; styl potoczny, styl urzędowy, styl retoryczny; gatunki użytkowe: podanie, list motywacyjny, życiorys, diagnoza logopedyczna, etyczne i estetyczne aspekty wypowiedzi językowej; gatunku funkcjonujące w pracy logopedy (np. opinia logopedyczna, indywidualny plan terapeutyczny, epikryza).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe odmiany stylistyczne polszczyzny; cechy stylu gatunków używanych w codziennej komunikacji; strukturę pism użytkowych.

Umiejętności (potrafi): stworzyć tekst mówiony i pisany o określonej funkcji, strukturze i nacechowaniu stylistycznym, w zależności od celu i sytuacji komunikacji, istotny z punktu widzenia działalności zawodowej logopedy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): przygotowywania wypowiedzi i korzystania z istniejących zasobów wiedzy zgodnie z zasadami etyki; ciągłego doskonalenia warsztatu zawodowego; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację.

Formy prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

58. Przedmiot do wyboru 4: Komunikacja z dzieckiem

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawowymi technikami efektywnej komunikacji werbalnej i niewerbalnej, nauczenie wybranych sposobów określania uczuć i emocji oraz rozładowywania gniewu dziecka; zapoznanie ze sposobami motywowania dziecka do współpracy.

Treści merytoryczne: efektywna komunikacja, empatyczne i aktywne słuchanie, parafrazowanie tekstów dziecięcych, nazywanie uczuć i emocji, pozytywna komunikacja oparta na tekstach nieoceniających i nieagresywnych, komunikacja niewerbalna.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): strategie zachęcania dziecka do współpracy; zasady parafrazowania; strategie radzenia sobie z gniewem dziecka i jego niechęcią do współpracy, w tym zasady panowania nad własnymi negatywnymi emocjami; sposoby motywacji pozytywnej.

Umiejętności (potrafi): rozmawiać z dzieckiem o jego uczuciach i potrzebach, okazać szacunek dla jego potrzeb i uczuć; zaplanować strategię komunikacyjną w taki sposób, aby zachęcić dziecko do współpracy.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): podejmowania współpracy na rzecz dobra uczniów pochodzących z różnych środowisk; okazywania szacunku dla emocji dziecka; traktowania każdego dziecka w sposób indywidualny i podmiotowy; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; dbania o poprawny język i skuteczną komunikację z dzieckiem.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

59. Przedmiot do wyboru 4: Warsztat teatralny. Praca z zespołem

Cel kształcenia: poznanie wybranych zagadnień z zakresu warsztatu teatralnego i pracy z zespołem; podstawowych zagadnień z zakresu sztuki dramatycznej (w tym sztuki aktora), prezentacja przydatności wiedzy z tej dziedziny w praktyce zawodowej i życiu codziennym; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy o roli sztuki dramatycznej w życiu człowieka, a także o potrzebach, dążeniach i zachowaniu, które człowiek może odtwarzać, ćwiczyć i realizować w przestrzeni sceny.

Treści merytoryczne: kompleks ćwiczeń, wchodzących w skład treningu aktorskiego, adekwatnych dla tego etapu nauki, takich jak: poznanie tajników budowania monologu wewnętrznego i taśmy widzeń wewnętrznych, zgłębianie istoty wielopoziomowego dialogu scenicznego, komponowanie dwu- i trzyosobowych etiud aktorskich na tzw. organiczne milczenie w przestrzeni sceny oraz etiud z dialogiem scenicznym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane aspekty warsztatu teatralnego, pracy z zespołem.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować wybrane aspekty warsztatu teatralnego, pracy z zespołem; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji i udziału w zajęciach teatralnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy wybranych aspektów warsztatu teatralnego, pracy z zespołem; zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny w przestrzeni sceny; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; uczenia się przez całe życie; uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

60. Przedmiot do wyboru 5: Retoryka w pracy logopedy

Cel kształcenia: przygotowanie do wystąpień publicznych., zapoznanie z cechami dobrego mówcy, przygotowanie do wygłoszenia mowy zgodnie z zasadami retoryki; przygotowanie do oceniania wystąpienia innych osób z grupy; uświadomienie zasad kultury dyskusji podczas uczestniczenia w sporach; uświadomienie etycznych i perswazyjnych aspektów użycia słowa.

Treści merytoryczne: argumenty, toposy, figury retoryczne; zasady uczciwej dyskusji; analiza i ocena wypowiedzi mówcy; struktura przemówienia; autoprezentacja; retoryka w działaniu; retoryka a reklama, public relations, polityka; perswazja w przesłuchaniach, negocjacjach i rozmowach kwalifikacyjnych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia z zakresu retoryki (sposoby argumentacji i formułowania wniosków, figury retoryczne, błędy w rozumowaniu); zna cechy dobrego mówcy, strukturę i typy mów oraz podstawowe zasady związane z publicznym przemawianiem; różnicę między perswazją a manipulacją.

Umiejętności (potrafi): prowadzić dyskusję, dobierać argumenty do dowodzonych tez; rozpoznawać rodzaje argumentów stosowanych przez rozmówcę oraz rozpoznawać chwyt erystyczne; przygotować i wygłosić mowę na zadany temat; stosować zasady retoryki; świadomie używać tropów i figur stylistycznych; posługiwać się różnymi typami argumentów.

Kompetencje społeczne (jest gotów): stosowania wiedzy i umiejętności zgodnie z zasadami etyki słowa; stosowania zasad uczciwej argumentacji i dyskusji.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

61. Przedmiot do wyboru 5: Warsztat reżyserski

Cel kształcenia: poznanie wybranych zagadnień z zakresu warsztatu reżyserskiego; tajników pracy reżysera nad sztuką; poznanie wybranych metod pracy reżysera z aktorem; prezentacja przydatności wiedzy z tej dziedziny w praktyce zawodowej i życiu codziennym; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy o warsztacie reżyserskim.

Treści merytoryczne: Wybrane teoretycznych i praktycznych aspekty warsztatu reżyserskiego (kreowanie przestrzeni scenicznej, oprawy dźwiękowej, światła, kostiumów i rekwizytów, charakteryzacji), pracy reżysera nad sztuką (wybór i interpretacja sztuki, adaptacja prozy, egzemplarz reżyserski); pracy reżysera z aktorem (próby stolikowe, próby sytuacyjne); praca nad sztuką (tekstem) klasycznym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane aspekty warsztatu reżyserskiego; metody pracy reżysera nad sztuką, metody pracy reżysera z aktorem.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować wybrane metody stosowane w reżyserii; analizować i pracować nad sztuką; pracować z aktorem; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji i udziału w zajęciach teatralnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy o warsztacie reżysera, pracy reżysera nad sztuką, pracy reżysera z aktorem do analizy zdarzeń pedagogicznych; zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny w przestrzeni sceny; uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

62. Przedmiot do wyboru 6: Sceniczna interpretacja tekstu

Cel kształcenia: zapoznanie z metodami scenicznej analizy tekstu literackiego i niuansami jego przekładu na język sceny; wdrożenie do samodzielnej pracy nad sceniczną interpretacją tekstu literackiego.

Treści merytoryczne: Istota scenicznej analizy tekstu literackiego. Wybrane aspekty wersyfikacji i stylów literackich. Ćwiczenia ze scenicznej interpretacji klasycznych i współczesnych tekstów literackich (frazowanie, intonacja, akcent, pauza itp.); interpretacja wiersza i prozy; rola widzeń wewnętrznych w pracy nad interpretacją tekstu; osobowość aktora a sceniczna interpretacja tekstu.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): metody scenicznej analizy tekstu literackiego;

Umiejętności (potrafi): stosować metody scenicznej analizy tekstu literackiego;

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych, uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

63. Przedmiot do wyboru 6: Komunikacja a nowe media

Cel kształcenia: poznanie charakterystycznych cech języka nowych mediów; rozwój umiejętności analizy i opisu współczesnych zjawisk medialnych oraz ich wpływu na współczesną polszczyznę; poszerzenie wiedzy na temat potencjału promocyjnego Internetu w działalności zawodowej logopedów i jego znaczenia w edukacji.

Treści merytoryczne: Główne zagadnienia i podstawowe pojęcia teorii nowych mediów. Właściwości komunikacji językowej w Internecie. Gatunki internetowe – typologia

i charakterystyczne cechy językowe. Tekst i hipertekst w ujęciu językoznawczym. Normatywizm i aksjologizacja w nowych mediach. Strategie komunikacyjne. Ewolucja i perspektywy rozwoju języka nowych mediów. Wpływ komunikacji internetowej na współczesną polszczyznę. Możliwości wykorzystania Internetu w promocji działalności logopedów i edukacji.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zachowania społeczne i ich uwarunkowania; procesy, style i różne formy komunikowania się; podstawowe pojęcia dotyczące języka nowych mediów; wpływ nowych mediów na współczesny język polski; potencjał promocyjny Internetu w działalności zawodowej logopedów; metodologiczne założenia i zasady oraz etyczne normy projektowania i realizacji badań naukowych, dotyczących komunikacji w nowych mediach; procesy komunikowania interpersonalnego i społecznego oraz ich prawidłowości i zakłócenia; wpływ mediów na zmiany współczesnej komunikacji oraz na proces wychowawczy.

Umiejętności (potrafi): wskazać i opisać główne cechy, cel, zrekonstruować cechy i intencje nadawcy oraz określić założonego odbiorcę różnorodnych przekazów internetowych; formułować hipotezy interpretacyjne i popierać je przykładami z analizowanego materiału; obserwować zachowania społeczne i ich uwarunkowania; skutecznie i świadomie komunikować się; porozumieć się w sytuacji konfliktowej.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): porozumiewania się z osobami pochodzącymi z różnych środowisk i o różnej kondycji emocjonalnej; dialogowego rozwiązywania konfliktów oraz tworzenia dobrej atmosfery dla komunikacji w klasie szkolnej i poza nią; ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

64. Przedmiot do wyboru 7: Komunikacja z osobami z zaburzeniami mowy

Cel kształcenia: ukazać specyfikę komunikacji z osobami z zaburzeniami mowy, ich rodzinami, opiekunami, nauczycielami i in.; zapoznać z różnymi sposobami traktowania zaburzeń i niepełnosprawności (w medycynie, logopedii, antropologii kulturowej, a także w świetle danych językowych) i ich znaczenia dla procesu komunikacji; wykształcić umiejętność prowadzenia dialogu z osobami z różnego typu zaburzeniami mowy i wspierania ich kompetencji komunikacyjnej; ukazać znaczenie zdobytej wiedzy i umiejętności w procesie diagnozy i terapii logopedycznej; wyczulić na etyczne aspekty komunikacji osób z zaburzeniami mowy.

Treści merytoryczne: zaburzenia mowy w perspektywie medycznej, logopedycznej i antropologiczno-kulturowej; nazewnictwo a społeczny odbiór osób z zaburzeniami mowy i niepełnosprawnością; zaburzenia mowy i niepełnosprawność w dyskursie publicznym. Komunikacja z osobami z zaburzeniami mowy, ich rodzinami, opiekunami w procesie diagnostycznym i terapeutycznym: zasady komunikacji w przypadku zaburzeń psychicznych; specyfika komunikacji w spektrum autyzmu i w zaburzeniach komunikacji społecznej, komunikacja z osobą z niepełnosprawnością intelektualną, zasady komunikowania się z dziećmi ze specyficznymi zaburzeniami rozwoju językowego i APD – komunikacja jako strategia wspomagania i stymulowania rozwoju mowy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): procesy komunikowania interpersonalnego i społecznego oraz ich prawidłowości i zakłócenia; możliwe sposoby traktowania zaburzeń mowy i niepełnosprawności; konsekwencje używania określonych nazw i sformułowań w odniesieniu do osób z zaburzeniami mowy i niepełnosprawnością; zasady komunikowania się z osobami z zaburzeniami psychicznymi, osobami w spektrum autyzmu i z zaburzeniami komunikacji społecznej, osobami z niepełnosprawnością intelektualną, dziećmi ze specyficznymi zaburzeniami rozwoju językowego i APD.

Umiejętności (potrafi): zaproponować konkretne rozwiązania dotyczące komunikacji z osobami z zaburzeniami mowy w procesie diagnostycznym i terapeutycznym; sformułować instrukcje dla innych specjalistów dotyczące usprawniania komunikacji u osób z zaburzeniami mowy; stworzyć krótką wypowiedź na temat wybranych zaburzeń mowy, z zachowaniem zasad etycznej komunikacji.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): współpracy z osobami z dysfunkcjami w zakresie komunikacji, udzielania im wsparcia i pomocy; współpracy ze specjalistami innych dziedzin oraz opiekunami dziecka; porozumiewania się z osobami pochodzącymi z różnych środowisk i o różnej kondycji emocjonalnej; rozumienia znaczenia i roli logopedii i logopedów w życiu społecznym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

65. Przedmiot do wyboru 7: Warsztat reżyserski

Cel kształcenia: poznanie wybranych zagadnień z zakresu warsztatu reżyserskiego; tajników pracy reżysera nad sztuką; poznanie wybranych metod pracy reżysera z aktorem; prezentacja przydatności wiedzy z tej dziedziny w praktyce zawodowej i życiu codziennym; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy o warsztacie reżyserskim.

Treści merytoryczne: Wybrane teoretycznych i praktycznych aspekty warsztatu reżyserskiego (kreowanie przestrzeni scenicznej, oprawy dźwiękowej, światła, kostiumów i rekwizytów, charakterystyki), pracy reżysera nad sztuką (wybór i interpretacja sztuki, adaptacja prozy, egzemplarz reżyserski); pracy reżysera z aktorem (próby stolikowe, próby sytuacyjne); praca nad sztuką (tekstem) współczesnym.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane aspekty warsztatu reżyserskiego; metody pracy reżysera nad sztuką, metody pracy reżysera z aktorem.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować wybrane metody stosowane w reżyserii; analizować i pracować nad sztuką; pracować z aktorem; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji i udziału w zajęciach teatralnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): autorefleksji nad rozwojem zawodowym; wykorzystania zdobytej wiedzy o warsztacie reżysera, pracy reżysera nad sztuką, pracy reżysera z aktorem do analizy zdarzeń pedagogicznych; zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny w przestrzeni sceny; uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

66. Przedmiot do wyboru 8: Warsztat teatralny. Praca z zespołem

Cel kształcenia: poznanie wybranych zagadnień z zakresu warsztatu teatralnego i pracy z zespołem; podstawowych zagadnień z zakresu sztuki dramatycznej (w tym sztuki aktora), prezentacja przydatności wiedzy z tej dziedziny w praktyce zawodowej i życiu codziennym; wdrożenie do samodzielnego zgłębiania wiedzy o roli sztuki dramatycznej w życiu człowieka,

a także o potrzebach, dążeniach i zachowaniu, które człowiek może odtwarzać, ćwiczyć i realizować w przestrzeni sceny.

Treści merytoryczne: W trzecim semestrze pracy, realizuje się kompleks ćwiczeń, adekwatnych dla tego etapu nauki: doskonalenie umiejętności aktorskich zdobytych w poprzednich semestrach, poznanie tajników budowania roli; tworzenie zewnętrznej i wewnętrznej charakterystyczności postaci, komponowanie dwu- i trzyosobowych etiud aktorskich, eksponujących ostro charakterystyczne postaci sceniczne. Tworzenie etiud grupowych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): wybrane aspekty warsztatu teatralnego, pracy z zespołem.

Umiejętności (potrafi): analizować i stosować wybrane aspekty warsztatu teatralnego, pracy z zespołem; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji i udziału w zajęciach teatralnych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy wybranych aspektów warsztatu teatralnego, pracy z zespołem; zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny w przestrzeni sceny; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych; uczenia się przez całe życie; uczestniczenia w życiu kulturalnym.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

67. Przedmiot do wyboru 8: Komunikacja w sytuacji konfliktu w pracy logopedy

Cel kształcenia: celem warsztatów jest zapoznanie z problematyką komunikacji w sytuacjach konfliktowych; analiza sytuacji spornych, z którymi może spotkać się logopeda w swojej pracy zawodowej (z rodzicami dzieci, współpracownikami, przełożonymi, innymi specjalistami); analiza typów sytuacji konfliktowych; umiejętność zbudowania strategii komunikacyjnej w zależności od typu konfliktu i rodzaju komunikacji, zapoznanie z zasadami mediacji i negocjacji.

Efekty uczenia się

Treści merytoryczne: definicja i struktura konfliktu, analiza sytuacji konfliktowych, sposoby rozwiązywania konfliktów, mediacje i negocjacje.

Wiedza (zna i rozumie): strategie komunikowania, cechy komunikatów agresywnych, cechy komunikatów konstruktywnych i łagodzących napięcie; cechy komunikacji asertywnej, sposoby zapobiegania konfliktom.

Umiejętności (potrafi): pracować w zespole, pełniąc w nim różne role, współpracować z nauczycielami, specjalistami, rodzicami i opiekunami uczniów; przeanalizować i wskazać powód konfliktu; charakteryzować destruktywne modele komunikacji; posługiwać się taktykami efektywnego komunikowania w sytuacji konfliktowej; podejmować konstruktywną dyskusję z poszanowaniem godności i uwzględnieniem podmiotowości drugiego człowieka.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): profesjonalnego zapobiegania konfliktom i rozwiązywania konfliktów; rozpoznawania specyfiki środowiska lokalnego i podejmowania współpracy na rzecz dobra uczniów i tych środowisk; rozpoznawania specyfiki środowiska lokalnego i regionalnego oraz ich wpływu na funkcjonowanie uczniów; skutecznego komunikowania się i współpracowania z otoczeniem; uczestniczenia w grupach i organizacjach realizujących działania edukacyjne; wykorzystania zdobytej wiedzy do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: ćwiczenia.

IV. BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLGICZNO-PEDAGOGICZNE

1. Pedagogika

Cel kształcenia: zapoznanie z podstawową wiedzą oraz rozwijanie umiejętności i kompetencji z zakresu pedagogiki, które są wymagane do wykonywania zawodu logopedy w placówkach oświatowych.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia stanowią praktyczną egzemplifikację treści poruszanych na wykładach, w szczególności w zakresie rozpoznawania i identyfikowania stylów i nurtów wychowania w praktyce edukacyjnej i w działaniach opiekuńczo-wychowawczych.

Wykłady: Pedagogika jako dyscyplina naukowa. Podstawowe teorie pedagogiczne i ich odniesienie do nurtów i kierunków wychowania. Uwarunkowania edukacji, zmiany i wyzwania edukacyjne XXI w. Funkcje wychowania, proces wychowania i jego dynamika. Podstawowe środowiska wychowawcze – rodzina, szkoła, grupa rówieśnicza, środowisko lokalne. Postawy wychowawcze i style wychowania. Proces planowania pracy pedagogicznej, sposoby konstruowania pracy pedagogicznej nakierowanej na cel, zagadnienie ukrytego programu szkoły. Relacje społeczne ucznia i konflikty wśród uczniów. Autorytety i ich wychowawcze znaczenie (kryzys autorytetu i jego zmiany). Etapy wychowania i ich specyfika w kontekście możliwości oddziaływania wychowawczego. Trudności i zagrożenia w wychowaniu młodzieży – podkultury młodzieżowe. Problematyka doradztwa zawodowego. Uczenie się przez całe życie – znaczenia, konteksty, problemy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): pedagogikę jako dyscyplinę naukową: umiejscowienie pedagogiki wśród dziedzin nauk społecznych i humanistycznych, zakresy pedagogiki, paradygmaty pedagogiczne, podstawowe pojęcia pedagogiczne, w tym wychowania, kształcenia, edukacji i samowychowania; podstawowe teorie pedagogiczne, w tym nurty i kierunki, oraz konteksty normatywne, personalistyczne i społeczne w pedagogice; zagadnienia pedagogiki autorytarnej i nieautorytarnej, emancypacji i krytyczności w naukach o wychowaniu oraz antypedagogiki; uwarunkowania edukacji, miejsca powstawania relacji edukacyjnych, kultury, ideologii, zagadnienie ekonomii w kontekście edukacji, zmiany i wyzwania edukacyjne XXI wieku; funkcje wychowania, proces wychowania, jego strukturę, właściwości i dynamikę; zagadnienia przymusu i swobody w wychowaniu, wychowania jako wspomaganie rozwoju, wychowania adaptacyjnego i emancypacyjnego, podmiotowości w wychowaniu; podstawowe środowiska wychowawcze: rodzinę, grupę rówieśniczą i szkołę; style i postawy wychowawcze; konteksty wychowania; źródła i przejawy kryzysu współczesnego wychowania; style wychowania; proces planowania pracy pedagogicznej: cel, formy, środki i metody kształcenia; sposoby konstruowania pracy pedagogicznej nakierowanej na cel; zagadnienie ukrytego programu szkoły; rolę kontaktów społecznych ucznia, w tym w grupie rówieśniczej, koleżeństwa, przyjaźni i konfliktów wśród uczniów; rolę osób znaczących i autorytetów; zagadnienia zmiany autorytetów, kryzysu autorytetu nauczyciela, rodzica i opiekuna, buntu okresu dorastania i jego funkcji; zagrożenia w wychowaniu młodzieży; podkultury młodzieżowe; doradztwo zawodowe: proces wspomaganie ucznia w projektowaniu ścieżki edukacyjno-zawodowej, metody i techniki określania potencjału ucznia; znaczenie przygotowania uczniów do samokształcenia, pracy nad własnym rozwojem oraz do aktywnego uczestnictwa w rynku pracy; pojęcia rynku edukacyjnego i rynku pracy, drogi rozwoju zawodowego; znaczenie uczenia się przez całe życie.

Umiejętności (potrafi): rozpoznać i identyfikować style i nurty wychowania w praktyce edukacyjnej i w działaniach opiekuńczo-wychowawczych; zaprojektować ścieżkę własnego rozwoju zawodowego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; profesjonalnego rozwiązywania konfliktów w klasie szkolnej i grupie wychowawczej; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

2. Psychologia ogólna

Cel kształcenia: wprowadzenie w problematykę współczesnej psychologii, jej najważniejszych problemów, koncepcji i strategii badawczych; zaznajomienie z podstawową terminologią, podstawowymi założeniami oraz zastosowaniami psychologii w codziennym życiu.

Treści merytoryczne: 1. Przedmiot i kierunki współczesnej psychologii, 2. Psychologia percepcji, 3. Psychologia uczenia się, 3. Psychologia pamięci, 4. Psychologia emocji i motywacji, 5. Psychologia osobowości, 7. Psychologia inteligencji, 8. Podstawy psychologii społecznej, 9. Zastosowania psychologii.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia psychologii: procesy poznawcze, spostrzeganie, odbiór i przetwarzanie informacji, proces mowy, myślenie i rozumowanie, uczenie się i pamięć, rolę uwagi, emocje i motywacje w procesach regulacji zachowania, zdolności i uzdolnienia, psychologię różnic indywidualnych – różnice w zakresie inteligencji, temperamentu, osobowości i stylu poznawczego; podstawowe pojęcia psychologii społecznej (osoba a sytuacja, wpływ społeczny).

Umiejętności (potrafi): obserwować zachowania społeczne i ich uwarunkowania.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania; wykorzystania zdobytej wiedzy psychologicznej do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

3. Psychologia rozwojowa dzieci i młodzieży

Cel kształcenia: wprowadzenie w problematykę współczesnej psychologii rozwojowej dzieci i młodzieży; zaznajomienie z podstawową terminologią, metodami badań i wynikami badań psychologii rozwojowej dzieci i młodzieży.

Treści merytoryczne: 1. Kategorie rozwoju i zmiany rozwojowej. Główne kontrowersje w psychologii rozwojowej. Uwarunkowania rozwoju, 2. Teorie rozwoju psychicznego i badanie rozwoju psychicznego, 3. Okres prenatalny i wczesne dzieciństwo, 4. Średnie dzieciństwo - wiek przedszkolny, 5. Późne dzieciństwo - młodszy wiek szkolny, 6. Adolescencja. 7. Prawidłowości rozwoju sfery metapoznawczej, 8. Psychologia rozwoju dzieci i młodzieży w rodzinie.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): proces rozwoju ucznia w okresie dzieciństwa, adolescencji i wczesnej dorosłości: rozwój fizyczny, motoryczny i psychoseksualny; rozwój procesów poznawczych (myślenia, mowy, spostrzegania, uwagi, pamięci); rozwój społeczno-emocjonalny i moralny; zmiany fizyczne i psychiczne w okresie dojrzewania; normę rozwojową; rozwój w kontekście wychowania.

Umiejętności (potrafi): obserwować procesy rozwojowe uczniów;

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania; wykorzystania zdobytej wiedzy psychologicznej do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady.

4. Pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna

Cel kształcenia: zapoznanie z właściwościami rozwojowymi dzieci w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym oraz z podstawowymi teoriami i koncepcjami pedagogicznymi umożliwiającymi rozumienie zjawisk edukacyjnych na poziomie wczesnej edukacji. Uświadamianie studentom znaczenia wczesnej edukacji dla rozwoju człowieka. Przekazanie podstawowej wiedzy oraz rozwijanie umiejętności i kompetencji z zakresu pedagogiki wymaganych do wykonywania zawodu logopedy w placówkach oświatowych na poziomie wczesnej edukacji.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: Organizacja środowiska przedszkolnego a realizacja celów edukacji przedszkolnej. Dokumenty programowe w edukacji przedszkolnej i wczesnoszkolnej. Formy, metody i zasady pracy z dziećmi w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym. Kompetencje kluczowe i możliwości ich rozwijania we wczesnej edukacji. Dziecko w grupie przedszkolnej i klasie szkolnej: aspekty rozwoju społecznego i poznawczego (grupa przedszkolna i klasa szkolna jako formalna i nieformalna grupa rówieśnicza; pojęcie statusu socjometrycznego). Planowanie pracy wychowawczo-dydaktycznej w przedszkolu i szkole oraz działań profilaktycznych. Istota programu wychowawczego. Konstruowanie programów wychowawczo-profilaktycznych; diagnoza nauczycielska, zagadnienia pomocy psychologiczno-pedagogicznej, edukacji zdrowotnej, bezpieczeństwa dzieci i uczniów, ochrony i promocji zdrowia dziecka, edukacji dla bezpieczeństwa. Praca z dzieckiem o specjalnych potrzebach rozwojowych i edukacyjnych. Nauczanie integralne na poziomie przedszkolnym i wczesnoszkolnym. Zagadnienia związane ze szkołą jako instytucją wychowawczą, w tym tworzenie klimatu wychowawczego, metody wychowawcze i ich skuteczność, konflikty w klasie i rodzinie, niepowodzenia szkolne – przyczyny i możliwości przezwyciężania. Ukryty program na poziomie edukacji elementarnej. Współpraca przedszkola i szkoły ze środowiskiem rodzinnym i lokalnym.

Wykłady: Pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna jako subdyscypliny pedagogiki. Modele wczesnej edukacji. Podmiotowość dziecka w procesie edukacji. Sylwetka rozwojowa dziecka w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym. Rozwój i rozpoznawanie zdolności dziecka w świetle teorii inteligencji wielorakich. Szkoła jako instytucja wychowawcza. Adaptacja dziecka do przedszkola i szkoły. Zabawa jako podstawowa forma aktywności dziecka w wieku przedszkolnym. Psychopedagogiczne podstawy konstruowania pojęć matematycznych. Podstawy nabywania umiejętności czytania. Wiedza i sposoby jej nabywania. Dojrzałość szkolna a dojrzałość szkoły. Wychowanie przez sztukę we wczesnej edukacji. Alternatywne systemy wczesnej edukacji. Kompetencje nauczyciela wczesnej edukacji.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): formy aktywności dziecka, w tym naukę i zabawę; zagadnienia rozwoju zainteresowań, poszerzania autonomii i samodzielności; zagadnienia związane ze szkołą jako instytucją wychowawczą: środowisko społeczne klasy i szkoły, autokrytyzm i demokrację w szkole, ukryty program szkoły, postawy nauczycieli i uczniów, pracę z grupą rówieśniczą, tworzenie klimatu wychowawczego w klasie i w szkole, metody wychowawcze i ich skuteczność, problematykę umiejętności i trudności wychowawczych, konfliktów w klasie i w rodzinie, błędów wychowawczych, granic i mierników oddziaływań wychowawczych, kryzysu szkoły, zasad współpracy rodziny i szkoły oraz szkoły ze środowiskiem pozaszkolnym; działania profilaktyczne w szkole: konstruowanie klasowych i szkolnych programów wychowawczo-profilaktycznych, promocję i ochronę zdrowia uczniów; diagnozę nauczycielską w kontekście działań profilaktycznych; zagadnienie

pomocy psychologiczno-pedagogicznej – regulacje prawne, formy i zasady udzielania wsparcia; proces adaptacji dziecka w przedszkolu i ucznia w szkole – rolę przedszkola, szkoły i rodziny; zagadnienia dojrzałości szkolnej, przygotowania dziecka do nauki w szkole oraz obowiązku szkolnego; cel pracy opiekuńczo-wychowawczej z dziećmi w przedszkolu i uczniami w szkole na różnych etapach edukacyjnych; istotę programu wychowawczego; zagadnienia edukacji zdrowotnej, bezpieczeństwa dzieci w przedszkolu i uczniów w szkole oraz poza nimi (zajęcia terenowe, wycieczki); potrzebę ochrony zdrowia dziecka, w tym zdrowia psychicznego; znaczenie edukacji dla bezpieczeństwa i dbałości o bezpieczeństwo własne oraz innych.

Umiejętności (potrafi): rozpoznawać sytuacje zagrożeń w przedszkolu, szkole lub placówce systemu oświaty; zaprojektować podstawowe zajęcia opiekuńczo-wychowawcze; zaprojektować działania profilaktyczne w przedszkolu, szkole lub placówce oświaty; nawiązywać współpracę z nauczycielami oraz ze środowiskiem pozaszkolnym.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy; profesjonalnego rozwiązywania konfliktów w klasie szkolnej i grupie wychowawczej; samodzielnego pogłębiania wiedzy pedagogicznej oraz współpracy z nauczycielami w celu doskonalenia swojego warsztatu pracy.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

5. Psychologia kliniczna dzieci i młodzieży

Cel kształcenia: wprowadzenie w problematykę współczesnej psychologii klinicznej dzieci i młodzieży; zaznajomienie z podstawową terminologią, metodami badań i wynikami badań psychologii klinicznej dzieci i młodzieży.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: ocena dysfunkcji poznawczych, społecznych i emocjonalnych w wybranych metodach diagnostycznych - studia przypadków klinicznych.

Wykłady: 1. Założenia i główne kategorie badawcze psychologii klinicznej dzieci i młodzieży, 2. Typy zaburzeń i dysfunkcji w okresie rozwoju dzieci i młodzieży, 3. Całościowe zaburzenia rozwojowe i neurorozwojowe, 4. Psychopatologia zachowań ruchowych i uwagowych, 5. Psychopatologia funkcji poznawczych (deficyty umysłowe i wyjątkowe uzdolnienia), 6. Zaburzenia zachowania, 7. Zaburzenia poznawcze i emocjonalne na tle neurologicznym (m.in. padaczka, dziecięce porażenie mózgowe, FAS, zmiany w lateralizacji), 8. Zaburzenia lękowe, epizody depresyjne i zaburzenia psychosomatyczne, 9. Specyficzne zaburzenia rozwoju umiejętności szkolnych (SZRUS).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): normę rozwojową; dysharmonie i zaburzenia rozwojowe u uczniów; zaburzenia zachowania; zagadnienia nieśmiałości i nadpobudliwości; dysfunkcje rozwoju mowy i specyficzne trudności w uczeniu się.

Umiejętności (potrafi): obserwować procesy rozwojowe dzieci i młodzieży, rozpoznawać bariery i trudności uczniów w procesie uczenia się, komunikowania się oraz w funkcjonowaniu społecznym, w tym uwarunkowane czynnikami środowiskowymi; rozpoznawać potrzeby psychospołecznego wsparcia uczniów.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej, poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania; wykorzystania zdobytej wiedzy psychologicznej do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

6. Psychologia edukacyjna

Cel kształcenia: Przygotowanie do psychologicznych aspektów nauczania i uczenia się; uformowanie własnej i efektywnej postawy podczas różnych form kształcenia, wychowania i interakcji edukacyjnych.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: 1. Metody i techniki uczenia się, trudności w uczeniu się, ich przyczyny i strategie ich przezwyciężania, 2. Metody i techniki identyfikacji oraz wspomagania rozwoju uzdolnień, zainteresowań i potrzeb, 3. Techniki i metody usprawniania komunikacji z uczniem oraz między uczniami, 4. Obserwacja zachowań społecznych i ocena ich uwarunkowań, 5. Porozumiewanie się w sytuacji konfliktowej, 6. Rozpoznawanie barier i trudności uczniów w procesie uczenia się, komunikowania się oraz w funkcjonowaniu społecznym, w tym uwarunkowane czynnikami środowiskowymi, 7. Radzenie sobie ze stresem i stosowanie strategii radzenia sobie z trudnościami. 8. Planowanie, na podstawie świadomej autorefleksji, działania na rzecz rozwoju zawodowego.

Wykłady: 1. Teoria spostrzegania społecznego i komunikacji, 2. Reguły współdziałania, 3. Procesy komunikowania się, 4. Style komunikowania się uczniów i nauczyciela, 5. Zasady porozumiewania się emocjonalnego w klasie i w sytuacjach konfliktowych, 6. Bariery w komunikowaniu się, w szczególności w klasie, 7. Formy komunikowania się – autoprezentacja, aktywne słuchanie, efektywne nadawanie, komunikację niewerbalną, 8. Wpływ mediów na zmiany współczesnej komunikacji oraz na proces wychowawczy, 9. Proces uczenia się: modele uczenia się - koncepcje klasyczne i współczesne ujęcia.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): teorię spostrzegania społecznego i komunikacji: zachowania społeczne i ich uwarunkowania, sytuację interpersonalną, zagadnienia empatii, zachowań asertywnych, agresywnych i uległych, postawy, stereotypy, uprzedzenia, stres i radzenie sobie z nim, porozumiewanie się ludzi w instytucjach; reguły współdziałania; procesy komunikowania się; style komunikowania się uczniów i nauczyciela; zasady porozumiewania się emocjonalnego w klasie i w sytuacjach konfliktowych; bariery w komunikowaniu się, w szczególności w klasie; różne formy komunikowania się – autoprezentacje, aktywne słuchanie, efektywne nadawanie, komunikację niewerbalną; wpływ mediów na zmiany współczesnej komunikacji oraz na proces wychowawczy; proces uczenia się: modele uczenia się - koncepcje klasyczne i współczesne ujęcia, metody i techniki uczenia się, trudności w uczeniu się, ich przyczyny i strategie ich przezwyciężania, metody i techniki identyfikacji oraz wspomagania rozwoju uzdolnień i zainteresowań, techniki i metody usprawniania komunikacji z uczniem oraz między uczniami.

Umiejętności (potrafi): obserwować zachowania społeczne i ich uwarunkowania; skutecznie i świadomie komunikować się; porozumiewać się w sytuacji konfliktowej; rozpoznawać bariery i trudności uczniów w procesie uczenia się, komunikowania się oraz w funkcjonowaniu społecznym, w tym uwarunkowane czynnikami środowiskowymi; identyfikować potrzeby ucznia w rozwoju uzdolnień i zainteresowań; radzić sobie ze stresem i stosować strategie radzenia sobie z trudnościami; zaplanować, na podstawie świadomej autorefleksji, działania na rzecz rozwoju zawodowego.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): ciągłego doskonalenia swojej wiedzy merytorycznej; poszukiwania nowych zasobów wzbogacających treści nauczania; wykorzystania zdobytej wiedzy psychologicznej do analizy zdarzeń pedagogicznych.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

7. Etyczne, organizacyjne i prawne aspekty zawodu nauczyciela logopedy

Cel kształcenia: zapoznanie z zagadnieniami związanymi z zawodem nauczyciela, w tym z etycznymi problemami pracy logopedy.

Treści merytoryczne: Ćwiczenia: Praktyczne problemy etyki zawodowej. Kodeksy etyczne nauczycieli i logopedów. Zasady odpowiedzialności prawnej opiekuna, nauczyciela i wychowawcy. Konieczność doksztalcenia i doskonalenia zawodowego jako warunków awansu zawodowego, problem stresu i wypalenia zawodowego nauczycieli – przyczyny, symptomy, strategie zaradcze, choroby związane z wykonywaniem zawodu nauczyciela i profilaktyka w tym zakresie.

Wykłady: Historia etyki. Podstawowe problemy etyki. Etyka a prawo. Etyka zawodowa – zawód nauczyciela i logopedy. Zagadnienia związane z zawodem nauczyciela: role zawodowe nauczyciela, wzór osobowy, postawa i kunszt nauczycielski, powinności nauczyciela i rozwój zawodowy, program wewnętrzny nauczyciela, przygotowanie zawodowe nauczyciela. Zawód logopedy – historia, podstawy prawne, zakres kompetencji, wymiar etyczny.

Efekty uczenia:

Wiedza (zna i rozumie): zagadnienia związane z zawodem nauczyciela: role zawodowe nauczyciela, wzór osobowy, postawę i kunszt nauczycielski, powinności nauczyciela i rozwój zawodowy, program wewnętrzny nauczyciela, przygotowanie zawodowe nauczyciela, etykę nauczycielską, zasady odpowiedzialności prawnej opiekuna, nauczyciela i wychowawcy, konieczność doksztalcenia i doskonalenia zawodowego jako warunków awansu zawodowego, problem stresu i wypalenia zawodowego nauczycieli – przyczyny, symptomy, strategie zaradcze, choroby związane z wykonywaniem zawodu nauczyciela profilaktykę w tym zakresie; historię etyki, podstawowe problemy etyki, relacje etyki i prawa, problemy etyki zawodowej, zasady i normy etyczne obowiązujące w zakresie rehabilitacji, edukacji, terapii; etyczne uwarunkowania pracy zawodowej logopedy oraz kodeksy etyczne (nauczyciela i logopedy).

Umiejętności (potrafi): zaprojektować ścieżkę własnego rozwoju zawodowego; formułować oceny etyczne związane z wykonywaniem zawodu nauczyciela; ocenić konieczność posługiwania się w pracy logopedy zasadami i normami etycznymi; radzić sobie ze stresem i stosować strategie radzenia sobie z trudnościami.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): posługiwania się uniwersalnymi zasadami i normami etycznymi w działalności zawodowej, kierując się szacunkiem dla każdego człowieka; budowania relacji opartej na wzajemnym zaufaniu między wszystkimi podmiotami procesu wychowania i kształcenia, w tym rodzicami lub opiekunami uczniów, oraz włączania ich w działania sprzyjające efektywności edukacyjnej; okazywania empatii dzieciom i uczniom potrzebującym wsparcia i pomocy, ponoszenia odpowiedzialności za działalność zawodową logopedy, okazywania szacunku pacjentowi i dbałości o jego dobro.

Forma prowadzenia zajęć: wykłady, ćwiczenia.

V. PRAKTYKA

1. Praktyka zawodowa psychologiczno-pedagogiczna

Cel kształcenia: przygotowanie do zadań praktycznego wykonywania zawodu logopedy w placówkach systemu oświaty.

Treści kształcenia: praktyka psychologiczno-pedagogiczna służy uruchomieniu wiedzy uzyskanej podczas zajęć z psychologii i pedagogiki ogólnej w trakcie obserwacji i refleksji nad procesem edukacyjnym. Pozwala określić miejsce nauczyciela i podmiotu jego zabiegów w przebiegu złożonej i wieloaspektowej relacji wzajemnej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): specyfikę przedszkola, szkoły lub placówki systemu oświaty, w której jest odbywana praktyka, w szczególności: zadania opiekuńczo-wychowawcze, organizację pracy, zakresy zadań pracowników, uczestników procesów pedagogicznych oraz rodzaj prowadzonej dokumentacji i program realizacji doradztwa zawodowego uwzględniający treści wynikające z przepisów dotyczących doradztwa zawodowego; zasady zapewniania bezpieczeństwa dzieciom w przedszkolu i uczniom w szkole lub placówce systemu oświaty i poza nimi.

Umiejętności (potrafi): zaobserwować funkcjonowanie dziecka, ucznia i nauczyciela w życiu przedszkola, szkoły lub placówki systemu oświaty; dokonać analizy i interpretacji zaobserwowanych lub doświadczonych sytuacji i zdarzeń pedagogicznych.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): skutecznego współdziałania z opiekunem praktyk zawodowych i nauczycielami w celu poszerzania swojej wiedzy.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

2. Praktyka zawodowa

Cel kształcenia: utrwalenie wiedzy i rozwijanie umiejętności składających się na tzw. warsztat; doskonalenie umiejętności organizacji pracy własnej i w zespole, efektywnego zarządzania czasem, sumienności, odpowiedzialności za powierzone zadania; kształtowanie odpowiedniego stosunku do zawodu i obowiązków z nim związanych; poznanie funkcjonowania i struktury organizacyjnej, zasad organizacji pracy i procedur obowiązujących w miejscu praktyki; przygotowanie do samodzielnego wykonywania zadań w zawodzie nauczyciela logopedy.

Treści kształcenia: praktyka zawodowa służy uruchomieniu wiedzy i umiejętności uzyskanych w procesie edukacji w zakresie kształcenia merytorycznego oraz dydaktyczno-metodycznego przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela logopedy. Polega na kształceniu postawy refleksyjnego praktyka w procesie obserwacji i analizy procesu edukacyjnego, a także własnych działań i ich efektów w interakcji z dzieckiem w przedszkolu, uczniem w szkole lub placówce systemu oświaty. Pozwala określić miejsce nauczyciela logopedy i podmiotu zabiegów edukacyjnych w przebiegu złożonej i wieloaspektowej relacji wzajemnej, relacji z rodzicami oraz innymi pracownikami instytucji systemu oświaty. Pozwala również na praktyczne zastosowanie wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych zdobytych podczas zajęć.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zadania charakterystyczne dla przedszkola, szkoły lub placówki systemu oświaty oraz środowisko, w jakim one działają; organizację, statut i plan pracy przedszkola, szkoły lub placówki systemu oświaty oraz program wychowawczo-profilaktyczny; zasady zapewniania bezpieczeństwa dzieciom w przedszkolu i uczniom w szkole lub placówce systemu oświaty i poza nimi.

Umiejętności (potrafi): wyciągać wnioski z obserwacji pracy nauczycieli, ich interakcji z dziećmi i uczniami oraz sposobu, w jaki planują i przeprowadzają zajęcia dydaktyczne, wychowawcze, opiekuńcze i terapeutyczne; wyciągać wnioski z obserwacji sposobu integracji działań opiekuńczo-wychowawczych, dydaktycznych i terapeutycznych przez nauczycieli lub terapeutów; wyciągać wnioski z bezpośredniej obserwacji zajęć terapeutycznych; zaplanować i przeprowadzić zajęcia pod nadzorem opiekuna praktyk zawodowych; analizować, przy pomocy opiekuna praktyk zawodowych oraz nauczycieli

akademickich prowadzących zajęcia w zakresie przygotowania psychologiczno-pedagogicznego, sytuacje i zdarzenia pedagogiczne zaobserwowane lub doświadczone w czasie praktyk.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): skutecznego współdziałania z opiekunem praktyk zawodowych oraz nauczycielami w celu poszerzania swojej wiedzy.

Forma prowadzenia zajęć: praktyka.

VI. INNE WYMAGANIA

1. Szkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy

Cel kształcenia: przekazanie podstawowych wiadomości na temat ogólnych zasad postępowania w razie wypadku, podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń; okoliczności i przyczyn wypadków studentów; zasad udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku; wskazanie potencjalnych zagrożeń, z jakimi mogą zetknąć się studenci.

Treści merytoryczne: regulacje prawne z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. Obowiązujące ustawy, rozporządzenia dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy w uczelniach. Identyfikacja, analiza i ocena zagrożeń dla życia i zdrowia na poszczególnych kierunkach studiów (czynniki niebezpieczne, szkodliwe i uciążliwe). Analiza okoliczności i przyczyn wypadków studentów: omówienie przyczyn wypadków. Ogólne zasady postępowania w razie wypadku podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń (np. pożaru). Zasady udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku – apteczka pierwszej pomocy.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady udzielania pierwszej pomocy; ogólne zasady postępowania w razie wypadku, podczas nauki i w sytuacjach zagrożeń, okoliczności i przyczyn wypadków.

Umiejętności (potrafi): udzielać pierwszej pomocy; realizować zasady bezpieczeństwa związane z pracą; posługiwać się środkami ochrony indywidualnej i środkami ratunkowymi; postępować z materiałami niebezpiecznymi i szkodliwymi dla zdrowia.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): zachowania się w sposób profesjonalny i etyczny.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

2. Ergonomia

Cel kształcenia: przybliżenie podstawowych zagadnień związanych z ergonomią rozumianą w sensie interdyscyplinarnym, uświadomienie zagrożeń i problemów (także zdrowotnych) związanych z niewłaściwymi rozwiązaniami ergonomicznymi na stanowiskach pracy zawodowej oraz w życiu pozazawodowym, a także korzyści wynikających z prawidłowych działań w tym zakresie.

Treści merytoryczne: ergonomia – podstawowe pojęcia i definicje. Ergonomia jako nauka interdyscyplinarna. Główne nurty w ergonomii: ergonomia stanowiska pracy (wysiłek fizyczny na stanowisku pracy, wysiłek psychiczny na stanowisku pracy, dostosowanie antropometryczne stanowiska pracy, materialne środowisko pracy), ergonomia produktu – inżynieria ergonomicznej jakości, ergonomia dla osób starszych i niepełnosprawnych. Ergonomia pracy stojącej i siedzącej.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe pojęcia związane z ergonomią, ze szczególnym uwzględnieniem ergonomii stanowiska pracy.

Umiejętności (potrafi): oceniać (w zakresie podstawowym) warunki w pracy zawodowej oraz podczas aktywności pozazawodowej ze względu na problemy ergonomiczne i zagrożenia z tym związane.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): reagowania na zagrożenia wynikające z wadliwych rozwiązań i nieprawidłowości w zakresie jakości ergonomicznej; realizowania postawy wrażliwości na potrzeby osób niepełnosprawnych (w kontekście ergonomicznym).

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

3. Etykieta

Cel kształcenia: zapoznanie z wybranymi zagadnieniami dotyczącymi zasad savoir-vivre'u.

Treści merytoryczne: podstawowe zagadnienia dotyczące zasad savoir-vivre'u w życiu codziennym (zwroty grzecznościowe, powitania, rozmowa przez telefon, podstawowe zasady etykiety oraz precedencji w miejscach publicznych). Etykieta uniwersytecka (precedencja, tytułowanie, zasady korespondencji). Etykieta biznesowa (dostosowanie ubioru do okoliczności, zasady przedstawiania, przygotowanie się do rozmowy kwalifikacyjnej).

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): podstawowe zasady rządzące interpersonalnymi relacjami w życiu prywatnym oraz w relacjach zawodowych.

Umiejętności (potrafi): stosować zasady etykiety i kurtuazji w życiu społecznym i zawodowym.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): uznania znaczenia zasad etykiety w relacjach interpersonalnych.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

4. Ochrona własności intelektualnej

Cel kształcenia: zapoznanie z elementarnymi zasadami, pojęciami oraz procedurami prawa ochrony własności intelektualnej.

Treści merytoryczne: pojęcie własności intelektualnej. Przedmiot prawa własności intelektualnej. Podmioty prawa własności intelektualnej. Treść prawa własności intelektualnej – prawa autorskie i pokrewne. Ograniczenia praw autorskich. Licencje ustawowe i umowne. Dozwolony użytek osobisty i publiczny utworów. Naruszenia praw autorskich (plagiat i piractwo intelektualne). Regulacje szczególne z zakresu prawa autorskiego – ochrona programów komputerowych i baz danych.

Efekty uczenia się:

Wiedza (zna i rozumie): zasady ochrony własności intelektualnej; ustawowy aparat pojęciowy związany z ochroną prawną własności intelektualnej; pola eksploatacji utworów i tryby ich użytku.

Umiejętności (potrafi): identyfikować oraz implementować dozwolone pola eksploatacji utworów w toku analizy krytycznej oraz działalności naukowej w środowisku akademickim.

Kompetencje społeczne (jest gotów do): świadomego korzystania z ustawowych pól eksploatacji utworów w środowisku akademickim oraz życiu prywatnym (np. środowisku sieciowym); posługiwania się uniwersalnymi zasadami i normami etycznymi w działalności zawodowej.

Forma prowadzenia zajęć: wykład.

**PLAN STUDIÓW
KIERUNKU LOGOPEDIA**

Obowiązuje od cyklu: 2020 Z

Profil kształcenia: ogólnoakademicki

Forma studiów: stacjonarne

Poziom studiów: studia pierwszego stopnia – licencjackie

Liczba semestrów: 6

Dziedzina/y nauki/dyscyplina/y naukowa/e lub artystyczna/e: dziedzina nauk humanistycznych, dyscyplina naukowa: językoznawstwo, dziedzina nauk społecznych, dyscypliny naukowe: pedagogika, psychologia, dziedzina nauk medycznych i nauk o zdrowiu, dyscyplina: nauki medyczne

Rok studiów: 1, semestr: 1

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Grupa treści												
I - WYMAGANIA OGÓLNE												
1	Język obcy I	1	2	1	zal-o	f	30	0	30	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			2	1	x	x	30	0	30	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				1	x	x	30	0	30		0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			2	1	x	x	30	0	30	1	0	0
II – PODSTAWOWYCH												
1	Edukacja zdrowotna i promocja zdrowia	1	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0

Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)					1	0	x	x	15	15	0	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)					0	0	x	x	0	0	0		0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)					0	0	x	x	0	0	0	0	0	0	
III – KIERUNKOWYCH															
1	Anatomia i fizjologia narządów mowy				1	4	1	egz.	o	45	20	25	4	0	0
2	Podstawy audiologii				1	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0
3	Podstawy neonatologii i pediatrii				1	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0
4	Fonetyka funkcjonalna, akustyczna, wizualna i artykulacyjna				1	3	1	zal-o	o	60	30	30	2	0	0
5	Wstęp do nauki o języku				1	1	0,5	zal-o	o	15	0	15	2	0	0
6	Podstawy komunikacji interpersonalnej i społecznej				1	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0
7	Emisja głosu z elementami logopedii artystycznej				1	3	1,20	zal-o	o	30	0	30	2	0	0
8	Terapeutyczne funkcje literatury				1	2	1,20	zal-o	o	30	0	30	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)					16	4,9	x	x	225	95	130	18	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)						4,9	x	x	130	0	130		0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)					0	0	x	x	0	0	0	0	0	0	
IV – BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNE															
1	Pedagogika				1	4,5	1	egz.	o	60	30	30	4	0	0
2	Psychologia ogólna				1	3	0	egz.	o	30	30	0	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)					7,5	1	x	x	90	60	30	8	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)						1	x	x	30	0	30		0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)					0	0	x	x	0	0	0	0	0	0	
VI – INNE															
1	Szkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy				1	0,5	0	zal	o	4	4	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)					0,5	0	x	x	4	4	0	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)						0	x	x	0	0	0		0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)					0	0	x	x	0	0	0	0	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz.dyd. w semestrze 1					27	6,9	x	x	364	174	190	29	0	0	

Rok studiów: 1, semestr: 2

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Grupa treści												
I - WYMAGANIA OGÓLNE												
1	Przedmiot ogólnouczelniany	2	2	0,00	zal-o	f	30	30	0	1	0	0
2	Język obcy II	2	2	1,00	zal-o	f	30	0	30	1	0	0
3	Technologie informacyjne w humanistyce	2	2	1,00	zal-o	o	30	0	30	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			6	2,00	x	x	90	30	60	3	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				2,00	x	x	60	0	60		0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			4	1,00	x	x	60	30	30	2	0	0
III – KIERUNKOWYCH												
1	Patologia narządów mowy z ortologopedią	2	2	0	zal-o	o	30	30	0	2	0	0
2	Wstęp do neurologii	2	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0
3	Wprowadzenie do foniatry	2	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0
4	Elementy psychiatrii i psychopatologii	2	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0
5	Fonetyka funkcjonalna, akustyczna, wizualna i artykulacyjna	2	4	1,20	egz.	o	60	30	30	4	0	0
6	Funkcjonalny opis języka polskiego	2	3	1,00	zal-o	o	60	30	30	2	0	0
7	Emisja głosu z elementami logopedii artystycznej	2	2	1,20	zal-o	o	30	0	30	2	0	0
8	Wprowadzenie do logopedii	2	2	0	zal-o	o	30	30	0	2	0	0
9	Rozwój mowy dziecka – norma i patologia	2	3,5	1,20	egz.	o	60	30	30	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			19,5	4,60	x	x	315	195	120	22	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				4,60	x	x	120	0	120		0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
IV - BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNE												
1	Psychologia rozwojowa dzieci i młodzieży	2	3	0	egz.	o	30	30	0	4	0	0
2	Pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna	2	4,5	1	egz.	o	60	30	30	4	0	0

Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)	7,5	1	x	x	90	60	30	8	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		1	x	x	30	0	30		0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)	0	0	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz.dyd. w semestrze 2	33	7,6	x	x	495	285	210	33	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. na 1 roku studiów	60	14,5	x	x	859	459	400	62	0	0

Rok studiów 2 , semestr: 3

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		

Grupa treści

I - WYMAGANIA OGÓLNE

1	Język obcy III	3	2	1,00	zal-o	f	30	0	30	1	0	0
2	Wychowanie fizyczne	3	0	0,00	zal-o	o	30	0	30	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			2	1,00	x	x	60	0	60	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				1,00	x	x	60	0	60		0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			2	1,00	x	x	30	0	30	1	0	0

III – KIERUNKOWYCH

1	Zaburzenia genetyczne i niepełnosprawności sprzężone w pracy logopedy	3	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0
2	Funkcjonalny opis języka polskiego	3	3	1	egz.	o	45	15	30	4	0	0
3	Kultura języka i wypowiedzi	3	2	1	zal-o	o	30	0	30	2	0	0
4	Podstawy psycholingwistyki i neuropsychologii	3	1	0,50	zal-o	o	15	0	15	2	0	0
5	Dydaktyka i metodyka postępowania logopedycznego	3	2	0,50	zal-o	o	30	15	15	2	0	0
6	Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii opóźnionego rozwoju mowy i niedoksztalcenia mowy pochodzenia korowego	3	2,5	1,20	zal-o	o	30	0	30	2	0	0
7	Dyslalia. Metody diagnozy i terapii zaburzeń artykulacji	3	3	1	zal-o	o	60	30	30	2	0	0

8	Balbutologopedia. Metody diagnozy i terapii zaburzeń płynności mówienia	3	3,5	1	egz.	o	45	15	30	4	0	0
9	Pedagogika specjalna	3	2	0	egz.	o	30	30	0	4	0	0
10	Przedmiot do wyboru 1	3	2	0,50	zal-o	f	30	15	15	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			22	6,7	x	x	330	135	195	26	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				6,7	x	x	195	0	195		0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			2	0,50	x	x	30	15	15	2	0	0
IV - BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNE												
1	Psychologia kliniczna dzieci i młodzieży	3	3	0,50	egz.	o	30	15	15	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			3	0,50	x	x	30	15	15	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				0,50	x	x	30	15	15	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)				0	x	x	0	0	0	0	0	0
VI – INNE												
1	Ergonomia	3	0,25	0,00	zal	o	2	2	0	0	0	0
2	Etykieta	3	0,5	0,00	zal	o	4	4	0	0	0	0
3	Ochrona własności intelektualnej	3	0,25	0,00	zal	o	2	2	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			1	0,00	x	x	8	8	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				0,00	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0,00	x	x	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz.dyd. w semestrze 3			28	8,20	x	x	428	158	270	31	0	0

Rok studiów: 2, semestr: 4

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Grupa treści												
I – WYMAGANIA OGÓLNE												
1	Przedmiot ogólnouczelniany	4	2	0,00	zal-o	f	30	30	0	1	0	0
2	Język obcy IV	4	2	1,00	egz.	f	30	0	30	1	0	0
3	Wychowanie fizyczne	4	0	0,00	zal-o	o	30	0	30	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			4	1,00	x	x	90	30	60	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				1,00	x	x	60	0	60		0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			4	1,00	x	x	60	30	30	2	0	0
III – KIERUNKOWYCH												
1	Rozwój fonetyczny języka polskiego	4	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0
2	Semantyka językowa w pracy logopedy	4	1	0,67	zal-o	o	20	0	20	2	0	0
3	Neurologopedia	4	2,5	1	egz.	o	45	15	30	4	0	0
4	Logorytmika i umuzykalnienie	4	1,5	1	zal-o	o	30	0	30	2	0	0
5	Proseminarium	4	1	0,50	zal-o	f	15	0	15	2	0	0
6	Metody badań społecznych	4	1,5	0,50	zal-o	o	30	15	15	2	0	0
7	Wczesna interwencja logopedyczna	4	1,5	0,50	zal-o	o	30	0	30	2	0	0
8	Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii w gerontologopedii oraz onkologopedii z podstawami rehabilitacji głosu po laryngektomii	4	2,5	1,20	zal-o	o	30	0	30	2	0	0
9	Dyslalia. Metody diagnozy i terapii zaburzeń artykulacji	4	2	1	egz.	o	30	0	30	4	0	0
10	Surdologopedia z elementami tyflogopedii. Metody wychowania słuchowego i językowego	4	3,5	1	egz.	o	45	15	30	4	0	0
11	Przedmiot do wyboru 2	4	2	0,5	zal-o	f	30	15	15	2	0	0
12	Przedmiot do wyboru 3	4	2	1,20	zal-o	f	30	0	30	2	0	0

Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)				22,0	9,07	x	x	350	75	275	30	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)					9,07	x	x	275	0	275		0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)				6	2,20	x	x	75	15	60	6	0	0	
IV - BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNE														
1	Psychologia edukacyjna			4	3	0,50	zal-o	o	30	15	15	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)				3	0,50	x	x	30	15	15	2	0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)					0,50	x	x	15	0	15		0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)				0	0,00	x	x	0	0	0	0	0	0	
V – PRAKTYKA														
1	Praktyka zawodowa psychologiczno-pedagogiczna			4	3	0,00	zal-o	f	0	0	0	0	30	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)				3	0,00	x	x	0	0	0	0	30	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)					0,00	x	x	0	0	0		0	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)				3	0,00	x	x	0	0	0	0	30	0	
Liczba punktów ECTS/godz.dyd. w semestrze 4				32	10,57	x	x	470	120	350	34	30	0	
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. na 2 roku studiów				60	18,77	x	x	898	278	620	65	30	0	

Rok studiów: 3 semestr: 5

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa	
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne			
Grupa treści													
III – KIERUNKOWYCH													
1	Socjolingwistyka z elementami logopedii międzykulturowej	5	1,5	0,50	zal-o	o	30	15	15	2	0	0	
2	Dysleksja	5	2,5	1,20	zal-o	o	45	15	30	2	0	0	
3	Oligofrenologopedia	5	2	1	egz.	o	45	15	30	4	0	0	

4	Profilaktyka logopedyczna	5	1,5	0,60	zal-o	o	30	15	15	2	0	0
5	Seminarium licencjackie i praca dyplomowa	5	5	1,20	zal-o	f	30	0	30	2	0	0
6	Komunikacja wspomagająca i alternatywna	5	2,5	1,20	egz.	o	45	15	30	4	0	0
7	Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii afazji i dyzartrii	5	2,5	1,20	zal-o	o	30	0	30	2	0	0
8	Diagnostyka logopedyczna i postępowanie rehabilitacyjne w zaburzeniach połykania	5	1,5	0,67	zal-o	o	20	0	20	2	0	0
9	Elementy integracji sensorycznej w diagnozie i terapii logopedycznej	5	1,5	0,50	zal-o	o	15	0	15	2	0	0
10	Przedmiot do wyboru 4	5	3,5	1,20	zal-o	f	30	0	30	2	0	0
11	Przedmiot do wyboru 5	5	3,5	1,20	zal-o	f	30	0	30	2	0	0
12	Przedmiot do wyboru 6	5	3	0,50	zal-o	f	30	15	15	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			30,5	10,97	x	x	380	90	290	28	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				10,97	x	x	290	0	290		0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			15	4,10	x	x	120	15	105	8	0	0
Liczba punktów ECTS/godz.dyd. w semestrze 5			30,5	10,97	x	x	380	90	290	28	0	0

Rok studiów: 3. semestr: 6

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Semestr	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Forma zaliczenia	Status przedmiotu: obligatoryjny lub fakultatywny	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa
							ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		

Grupa treści

I – WYMAGANIA OGÓLNE

1	Przedmiot ogólnouczelniany	6	2	0,00	zal-o	f	30	30	0	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			2	0,00	x	x	30	30	0	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				0,00	x	x	0	0	0		0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			2	0,00	x	x	30	30	0	1	0	0

III – KIERUNKOWYCH												
1	Podstawy fizjoterapii dla logopedów	6	1	0	zal-o	o	15	15	0	2	0	0
2	Komputer, media i nowe technologie w pracy logopedy	6	1	0,50	zal-o	o	15	0	15	2	0	0
3	Logopedyczne aspekty dwujęzyczności	6	1	0,50	zal-o	o	15	0	15	2	0	0
4	Logopedyczny trening słuchowy	6	1	0,50	zal-o	o	15	0	15	2	0	0
5	Seminarium licencjackie i praca dyplomowa	6	5	1,20	zal-o	f	30	0	30	2	0	0
6	Metodyka rewalidacji indywidualnej	6	3	1,00	zal-o	o	45	15	30	2	0	0
7	Warsztaty logopedyczne. Zasady diagnozy i terapii osób z niepełnosprawnością intelektualną, osób z zaburzeniami ze spektrum autyzmu oraz osób z mutyzmem wybiórczym	6	2,5	1,20	zal-o	o	30	0	30	2	0	0
8	Przedmiot do wyboru 7	6	3	1,20	zal-o	f	30	0	30	2	0	0
9	Przedmiot do wyboru 8	6	2,5	1,20	zal-o	f	30	0	30	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			20	7,30	x	x	225	30	195	18	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				7,30	x	x	195	0	195		0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			10,5	3,60	x	x	90	0	90	6	0	0
IV - BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNE												
1	Etyczne, organizacyjne i prawne aspekty zawodu nauczyciela logopedy	6	3	0,50	egz.	o	30	15	15	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			3	0,50	x	x	30	15	15	4	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				0,50	x	x	15	15	15		0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			0	0,00	x	x	0	0	0	0	0	0
V. PRAKTYKA												
1	Praktyka zawodowa	6	4,5	0,00	zal-o	f	0	0	0	2	120	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)			4,5	0,00	x	x	0	0	0	2	120	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)				0	x	x	0	0	0		0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)			4,5	0	x	x	0	0	0	2	120	0
Liczba punktów ECTS/godz.dyd. w semestrze 6			29,5	7,80	x	x	285	75	210	25	120	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. na 3 roku studiów			60	18,77	x	x	665	165	500	53	120	0

Tabela podsumowująca plan

Lp.	Nazwa przedmiotu/grupy zajęć	Liczba punktów ECTS	Punkty ECTS za zajęcia praktyczne	Liczba godzin realizowanych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego lub innej osoby prowadzącej zajęcia				Praktyka	Praca dyplomowa
				ogółem zajęcia dydaktyczne	wykład	ćwiczenia	inne		
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. w planie studiów		180	52,04	2422	902	1520	180	150	0
Grupa treści									
I - WYMAGANIA OGÓLNE									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		16	5,00	300	90	210	8	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			5,00	210	0	210	1	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		14	4,00	210	90	120	7	0	0
II – PODSTAWOWYCH									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		1	0,00	15	15	0	2	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			0,00	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		0	0,00	0	0	0	0	0	0
III – KIERUNKOWYCH									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		130	43,54	1825	620	1205	142	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			43,54	1205	0	1205	85	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		32,5	10,4	315	45	270	22	0	0
IV - BN PRZYGOTOWANIE PSYCHOLOGICZNO-PEDAGOGICZNE									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		24	3,50	270	165	105	26	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			3,50	105	0	105	10		
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		0	0,00	0	0	0	0	0	0
V – PRAKTYKA									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		7,5	0,00	0	0	0	2	150	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)			0,00	0	0	0	2	150	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)		7,5	0,00	0	0	0	2	150	0
VI – INNE									
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (ogółem)		1,5	0,00	12	12	0	0	0	0

Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (zajęcia praktyczne)		0,00	0	0	0	0	0	0
Liczba punktów ECTS/godz. dyd. (przedmioty fakultatywne)	0	0,00	0	0	0	0	0	0

I	Punkty ECTS sumaryczne wskaźniki ilościowe, w tym zajęcia:	Punkty ECTS	
		Liczba	%
Ogółem - plan studiów		180	100,00
1	wymagające bezpośredniego udziału nauczyciela akademickiego lub innych osób prowadzących zajęcia	104	57,80
2	z zakresu nauk podstawowych	1	0,55
3	o charakterze praktycznym (laboratoryjne, projektowe, warsztatowe)	52,04	28,91
4	ogólnouczelniane lub realizowane na innym kierunku	15,5	8,61
5	zajęcia do wyboru - co najmniej 30% punktów ECTS	54	30,00
6	wymiar praktyk	7,5	4,17
7	zajęcia z wychowania fizycznego	-	-
8	zajęcia z języka obcego	8	4,44
9	zajęcia kształtujące umiejętności praktyczne (dotyczy profilu praktycznego)	-	-
10	przedmioty z dziedziny nauk humanistycznych lub nauk społecznych	161,5	89,72
11	zajęcia związane z prowadzoną w uczelni działalnością naukową w dyscyplinie/ach, do których przyporządkowano kierunek studiów (dotyczy profilu ogólnoakademickiego)	154,5	85,83

II	Procentowy udział pkt ECTS dla każdej z dyscyplin naukowych w łącznej liczbie punktów ECTS	%
1	językoznawstwo	56
2	pedagogika	24
3	psychologia	10
4	nauki medyczne	10
Ogółem:		100%

I. Przedmioty do wyboru (oferta ogólnouczeniiana)
1) Akwarystyka
2) Antropologia kulturowa
3) Ciało człowieka - fascynujący system
4) Człowiek współczesny wobec problemu uzależnień
5) Dietetyka i żywienie człowieka
6) Dziedzictwo kulturowe
7) Energie odnawialne
8) Estetyka
9) Etyka
10) Ewolucjonizm
11) Kultura kresów północno-wschodnich i jej kontynuacja
12) Logika
13) Ochrona przyrody
14) Pierwsza pomoc przedmedyczna
15) Pogoda, klimat i człowiek
16) Praktyczna filozofia przyrody
17) Prawo
18) Wiedza o teatrze
19) Zdrowy styl życia i higiena człowieka

II. Przedmioty do wyboru (oferta wydziałowa):

Przedmiot do wyboru 1:

- Teatr w kulturze/oferta w języku angielskim
- Pragmatyka językowa w pracy logopedy

Przedmiot do wyboru 2:

- Analiza dzieła teatralnego
- Strategie prezentacji medialnej i autoprezentacji

Przedmiot do wyboru 3:

- Warsztat teatralny. Praca z zespołem
- Stylistyka w pracy logopedy

Przedmiot do wyboru 4:

- Warsztat teatralny. Praca z zespołem
- Komunikacja z dzieckiem

Przedmiot do wyboru 5:

- Warsztat reżyserski

–Retoryka w pracy logopedy

Przedmiot do wyboru 6:

–Sceniczna interpretacja tekstów

–Komunikacja a nowe media

Przedmiot do wyboru 7:

–Warsztat reżyserski

–Komunikacja z osobami z zaburzeniami mowy

Przedmiot do wyboru 8:

–Warsztat teatralny. Praca z zespołem

–Komunikacja w sytuacji konfliktu w pracy logopedy